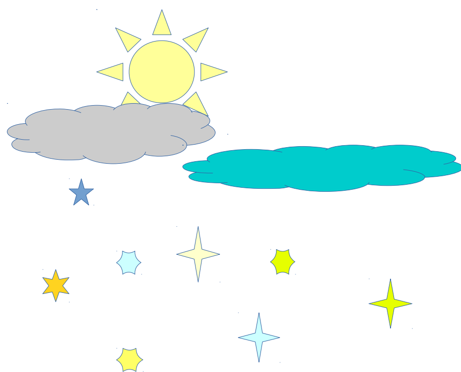
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Τέταρτο
(1992-1994)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1329119864 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 6η:
Ο Δρόμος του Ονειρευτή

Τρίτη, 3 Μαρτίου 1992

Εσωτερική Αποκάλυψη*:* Πριν ακόμα έλθω στον Ιανό, εφάρμοζα αυθόρμητα στον εαυτό μου προχωρημένες μεταφυσικές τεχνικές, όπως το ονείρεμα (συνειδητός έλεγχος ονείρων). Για την ακρίβεια, κατά τη διάρκεια διαυγών ονείρων επιχειρώ και καταφέρνω συχνά τα εξής:

α) Όταν βρίσκομαι σε μια δυσάρεστη κατάσταστη, αλλάζω την πλοκή του ονείρου: Για παράδειγμα, ορισμένες φορές που ονειρεύομαι πως κάποιοι με καταδιώκουν, σταματώ να τρέχω και τους αντιμετωπίζω δυναμικά.

β) Παρατείνω τα ευχάριστα όνειρα.

γ) Υλοποιώ ή εξαφανίζω πρόσωπα και πράγματα.

δ) Ανυψώνομαι στον αέρα ή πετώ.

ε) Πραγματοποιώ εύκολα τηλεκίνηση.

στ) Παρατηρώ το σώμα μου.

ζ) Προδιαγράφω όνειρα: Όπως προχθές, που θέλησα να ονειρευτώ ότι κάνω έρωτα με τον ιδανικό άνδρα και τα κατάφερα.

η) Περιπέτειες της Νύχτας: Πρόκειται για πολύ ζωντανά όνειρα, που δεν είναι συνειδητά αλλά χαρακτηρίζονται από απίθανη ζωντάνια. Οι χώροι διαγράφονται με λεπτομέρια, υπάρχει ισχυρή αυτοσυναίσθηση, καθώς και συγκεκριμένη πλοκή με αρχή, μέση, τέλος. Όταν τελικά ξυπνώ, παραξενεύομαι που όλα εκείνα ήταν μόνο ένα όνειρο.

Η πρόκληση συνειδητών ή διαυγών ονείρων αποτελεί την τεχνική “Ονείρεμα”, η οποία οδηγεί στη διεύρυνση της συνείδησης. Είναι ο δρόμος του ονειρευτή και τον ακολουθούν πολλές γυναίκες στη μεταφυσική. “Αυτές οι γυναίκες είναι πάρα πολύ επικίνδυνες” άκουσα να λέγεται στη σχολή.

Όταν εξήγησα στον Αλέξανδρο και στον “υπαρχηγό” του, τον Χάρη, τι μπορώ να κάνω, αμέσως έσπευσαν να με αποτρέψουν, υποστηρίζοντας ότι η επέμβαση στα όνειρα μπορεί να οδηγήσει στην τρέλα. Λίγο-πολύ μου είπαν πως είναι θαύμα που δεν έχω τρελαθεί ακόμη! Ωστόσο, πρόσφατα ο Αλέξανδρος παραδέχθηκε μέσα στην τάξη ότι με τον έλεγχο των ονείρων μπορεί κάποιος να πάρει εμπειρίες που δεν έχει από τη ζωή. Για να τρελαθεί τελικά, χρειάζεται να εκτελέσει το ονείρεμα 30-40 φορές συνεχόμενες (πράγμα απίθανο) και ο κίνδυνος έγκειται στο ότι το υποσυνείδητο δεν εκτονώνεται πραγματικά.

Αρχικά είχα επηρεαστεί αρνητικά από τους "δασκάλους" και μπλοκάριζα το ονείρεμα. Όμως, δεν με πείθουν πια. Προς το παρόν θα συνεχίσω να πηγαίνω στον Ιανό, ωστόσο δεν πρόκειται να ξαναμιλήσω σε κανέναν για τις νυχτερινές εξορμήσεις μου. Στο εξής αποστασιοποιούμαι και αυτοδιδάσκομαι...

Τεχνική Διαλογισμού για Ονείρεμα

Κατ' αρχήν, θα χρειαστείτε δύο κομπολόγια:
Ένα με 22 χάντρες κι άλλο ένα με 77 χάντρες.
5 αναπνοές (4 χρόνοι εισπνοή – 2 χρόνοι κράτημα –
4 χρόνοι εκπνοή – 2 χρόνοι κράτημα)
22 μάντρα: π.χ. “Εγώ και το σύμπαν είμαστε ένα”, που τα μετράτε ήρεμα στο χέρι σας με το μικρό κομπολόι
Ρυθμικό μάντρα σε συντονισμό με την αναπνοή
(εισπνοή + μάντρα, εκπνοή + μάντρα, ενώ μετράτε στο χέρι σας δύο φορές το μεγάλο κομπολόι, δηλαδή 77+77=144 μάντρα συνολικά)
Μένετε στο κενό σημείο για όσο χρόνο νιώθετε άνετα. Ύστερα δίνετε τη νοερή εντολή: “Απόψε θα βγω από το σώμα μου και θα έχω συνείδηση στους αστρικούς κόσμους”, η οποία επαναλαμβάνεται μερικές φορές.
Αφήνεστε να αποκοιμηθείτε.
Όταν ξυπνήσετε, καταγράφετε το διαυγές όνειρο ή την αστρική περιπέτεια που ζήσατε.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΞΩΤΕΡΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ενόψει της πρόσφατης συνόδου των πλανητών, κυκλοφόρησαν ορισμένα σενάρια πιθανής καταστροφής της γης, τα οποία μου έφεραν μερικές συνειδητοποιήσεις: *Τι πεθαίνει όταν κάποιος πεθαίνει; Είτε χαθεί ο κόσμος όλος, είτε εγώ, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Όταν εγώ πεθάνω, τότε θα πεθάνουν όλα...*

Φαντάσου, λοιπόν, ότι σου μένουν μονάχα 24 ώρες ζωής. Πείσε τον εαυτό σου γι' αυτό, και τότε θ' αρχίσεις να βλέπεις τα πάντα διαφορετικά. Κάτω από το πρίσμα του θανάτου, ολόκληρο το σύμπαν αρχίζει να ξεθωριάζει στη συνείδησή σου. Μορφές που άλλοτε έμοιαζαν αναλλοίωτες κι αιώνιες, όπως ο ήλιος, η γη, ο ουρανός, η ανθρωπότητα, φαντάζουν τώρα απίστευτα ρευστές κι εύθραυστες. Ακόμη και ο χρόνος χάνει τη σημασία του: Το παρελθόν γίνεται ένα θολό μπερδεμένο όνειρο. Τα άπειρα χρόνια του κόσμου πριν από τη γέννησή σου, είναι μόνο μια ιστορία που διάβασες ή άκουσες από άλλους -τίποτα περισσότερο από ένα παραμύθι. Όσο για το μέλλον, πάντοτε ήταν μια εικασία στο νου σου, τώρα όμως δεν πρόκειται θα έλθει ποτέ. Τότε συνειδητοποιείς ότι *ολόκληρος ο κόσμος γεννιέται με τη γέννησή σου και πεθαίνει με το θάνατό σου.*

"Η πραγματικότητα", δηλαδή ο κόσμος που γίνεται αντιληπτός με τις πέντε αισθήσεις, δεν είναι παρά μια νοητική φυλακή, μια παραίσθηση. Σαν σε όνειρο, ο εκάστοτε παρατηρητής υλοποιείται κάθε στιγμή σ' ένα δεδομένο χωροχρονικό μοντέλο και βιώνει μια συγκεκριμένη πορεία ζωής, σχηματίζοντας αυτόματα ένα ανάλογο παρελθόν στη μνήμη του, τέτοιο που να δικαιολογεί την παρούσα κατάστασή του. Γεννιέσαι και πεθαίνεις κάθε στιγμή, διατηρώντας όμως πάντα την ψευδαίσθηση της χωροχρονικής συνέχειας στη συνείδησή σου.

Οι μορφές -έμψυχες ή άψυχες- που αποτελούν τον κόσμο αναγνωρίζονται από τον παρατηρητή ανάλογα με την εσωτερική απόσταση που έχει ο ίδιος από αυτές. Οι πιο "κοντινές", "οικείες" μορφές (στην περίπτωσή μας, οι άνθρωποι) μοιάζουν εξωτερικά με τον υλικό φορέα της φυλακισμένης

ψυχής κι επικοινωνούν σχετικά εύκολα μαζί του. Τα ζωικά βασίλεια περιλαμβάνουν μορφές πιο "μακρινές", πιό "ξένες"· η επικοινωνία με τέτοιες μορφές είναι ελάχιστη αλλά όχι μηδενική. Τα φυτά αποτελούν ακόμη πιο μακρινές μορφές, καθώς αντιστοιχούν σε διάννοιες εντελώς ξένες προς τις ανθρώπινες. Επικοινωνία με τα φυτά δεν υπάρχει, γι' αυτό και συχνά θεωρούνται άψυχα. Τα αντικείμενα (ανόργανες μορφές) είναι οι πιο "μακρινές" οντότητες, γι' αυτό και θεωρούνται εξ ορισμού άψυχες. Κι όμως: Ένα λιθάρι εδώ, μπορεί να είναι μύστης κάπου αλλού· ένα ρυάκι εδώ, μπορεί να είναι μια νεράιδα αλλού...

Μέσα σ' ένα χωροχρονικό μοντέλο, απειράριθμες ψυχές γίνονται αντιληπτές από την ψυχή ή και το Εγώ του παρατηρητή και αλληλεπιδρούν με το εν λόγω μοντέλο. "Όλα είναι η ενέργειά σου", λένε οι Βουδιστές. Όχι ακριβώς: Δεν είναι όλα η ενέργειά σου, είναι όμως η αντίληψή σου γι' αυτά, που επηρεάζει τη μορφή τους στον κόσμο σου.

Οι μορφές μπορεί να είναι πόρτες προς άλλους κόσμους. Ένα ολόκληρο σύμπαν μπορεί να ξετυλίγεται πίσω από ένα βότσαλο. Η ίδια οντότητα μπορεί να πάρει εντελώς διαφορετικές μορφές, ανάλογα με τον κόσμο στον οποίο προβάλλεται. Υπάρχουν τελείως "εξωγήινοι" κόσμοι, που περιέχουν μορφές, οντότητες και φυσικά στοιχεία ασύλληπτα για τον κοινό ανθρώπινο νου.

Η "λογική" εξήγηση της μεταφυσικής εμπειρίας: Η εμπειρία της γέννησης πρέπει να είναι κάπως έτσι: Γλυστράς γοργά μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, ώσπου πέφτεις μέσα στο φως (της ημέρας). Δεν αποκλείεται, λοιπόν, η περίφημη μεταφυσική εμπειρία του φωτός να είναι η αναβιούμενη ανάμνηση της γέννησης!

Από την άλλη πλευρά, η εμπειρία του θανάτου περιγράφεται (από ανθρώπους που γύρισαν από την Άλλη Μεριά) σαν πτώση σ' ένα σκοτεινό τούνελ, το οποίο καταλήγει σ' ένα υπέρλαμπρο φως. Άρα, η γέννηση και ο θάνατος μπορεί να είναι ακριβώς η ίδια διαδικασία: Την ώρα που "πεθαίνεις", ταυτόχρονα "γεννιέσαι" κάπου αλλού, σε μια άλλη "ζωή" –

δηλαδή "μετενσαρκώνεσαι" και εγκλωβίζεται σε μια άλλη χωροχρονική φυλακή.

Στα πρώτα παιδικά χρόνια το χωροχρονικό μοντέλο φαντάζει οικείο, προστατευτικό αλλά και γοητευτικά εύκαπτο, καθώς όλες οι επιθυμίες σου ικανοποιούνται σχεδόν αμέσως. Κάθε εμπειρία μοιάζει με όνειρο, κάθε στιγμή είναι μια έκπληξη, ενώ ο κόσμος μοιάζει να υπόσχεται όλο και περισσότερα.

Ωστόσο, αυτή η περίοδος μακαριότητας δεν διαρκεί πολύ: Με την πάροδο του χρόνου, καθώς μεγαλώνεις, η πραγματικότητα μοιάζει να "στερεοποιείται" όλο και περισσότερο γύρω σου, γίνεται ανελαστική ή εχθρική, απαιτούνται πλέον υπέρογκοι κόποι για μια ελάχιστη ή αμφίβολη επίτευξη, ενώ η ζωή καταντά μια αφόρητη και άκαμπτη ρουτίνα. Παράλληλα, ο χρόνος φαντάζει όλο και πιο γραμμικός, ενώ φαίνεται να τρέχει όλο και πιο γρήγορα εναντίον σου. Παράλληλα, παρατηρείται μια σταδιακή και αμετάκλητη αποσύνθεση του κόσμου σου. Όλοι συμφωνούν πως "κάθε πέρσι και καλύτερα". Σε κάθε περίπτωση, για κάποιο μυστήριο λόγο το παρελθόν φαντάζει πάντα καλύτερο από το παρόν...

Ο Εαυτός (το Εγώ) του παρατηρητή μεταβάλλεται διαρκώς, ανάλογα με τα γεγονότα που βιώνει. Ακόμη και η πιο ασήμαντη εμπειρία, η πιο μικρή λεπτομέρεια του περιβάλλοντος σε επηρεάζει, σε αλλάζει σε κάτι άλλο. Το πόσο έντονη ή ανεπαίσθητη είναι αυτή η αλλαγή, εξαρτάται από το πόσο έντονη ή ισχυρή είναι η εμπειρία. Ο νους δεν διαφέρει πολύ από έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή: Ό,τι του βάλεις μέσα, αυτά επεξεργάζεται.

Το "Εγώ" αποτελεί το *σημείο εφαρμογής* της προσοχής του παρατηρητή. Από αυτό το Σημείο μπορεί να παρατηρεί την εξέλιξη του χωροχρονικού μοντέλου που τον περιβάλλει και να παίρνει θέση απέναντι στις μορφές που αυτό γεννάει συνεχώς.

Η διεύρυνση του Εγώ μπορεί να οδηγήσει σε υπέρβαση των στενών αισθητηριακών αντιλήψεων, άρα σε αποδέσμευση από τις υποβολές του μοντέλου. Αντίθετα, το "σπάσιμο του

Εγώ", που τόσο διακαώς διατυμπανίζουν οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής, οδηγεί σε απώλεια της εστίασης (= απώλεια του Εαυτού), με απρόβλεπτες συνέπειες.

Δύναμη είναι η αυθόρμητη ικανότητα επιβολής στα γεγονότα, ή ακόμη και στη διαμόρφωση ενός ισχυρού χωροχρονικού μοντέλου. Όταν δεν καταφέρνεις να εξουσιάσεις τον κόσμο σου, τότε η ζωή φαίνεται μίζερη και χωρίς νόημα. Αν δεν είσαι ο "πρώτος", τότε δεν αξίζει να ζεις. Τότε, ότι κι αν κάνεις δεν θα σε ικανοποιεί, θα βολοδέρνεις από μέρα σε μέρα για μια μίζερη επιβίωση, σαν κομπάρσος κάποιου ισχυρού. Υπάρχει, άραγε, τρόπος διαφυγής;

Η δύναμη μπορεί να ορισθεί και ως η σταθερή εστίαση της προσοχής σε μια συγκεκριμένη επιθυμητή μορφή. Ο μάγος ελέγχει απόλυτα την εστίαση της προσοχής του κι έτσι αποκτά τη δυνατότητα να περνά ελεύθερα από κόσμο σε κόσμο, διαμορφώνοντας την πραγματικότητα που τον βιώνει κάθε στιγμή.

Πρόσεξε: Συχνά, ο κόσμος που σε περιβάλλει μοιάζει να είναι γεμάτος σφάλματα: Δυστυχίες, αποτυχίες, αρρώστιες, μάταιες ελπίδες, αδικίες, θάνατος. Κάθε λάθος που παρατηρείς αποτελεί ένα πετυχημένο πλήγμα ενάντια στο Εγώ σου. Κάθε σφάλμα αντιπροσωπεύει απώλεια δύναμης από μέρους σου και αντιστοιχεί σε τραύματα της ψυχής σου. *Ωστόσο, τι μπορείς να κάνεις γι' αυτό; Ως πότε θα ζεις μέσα σε μια θάλασσα από λάθη;*

Τα όνειρα αποτελούν δημιουργήματα της ψυχής, η οποία προσπαθεί να λύσει τα προβλήματά της κατά τη διάρκεια του ύπνου -δηλαδή όταν αποσύρεται από το χωροχρονικό μοντέλο που τη φυλακίζει. Άλλοτε, πάλι, τα όνειρα μπορεί να είναι είσοδοι σε άλλες διαστάσεις, μια γρήγορη ματιά σε εναλλακτικούς κόσμους. Είναι δυνατό να πάρει κανείς ασυνήθιστες εμπειρίες μέσα από τέτοια όνειρα, τα οποία χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερη ζωντάνια. Όμως, αυτοί οι κόσμοι διαλύονται γρήγορα επειδή τους λείπει η δύναμη. Ο έλεγχος των ονείρων (ονείρεμα) εκγυμνάζει την εστίαση της προσοχής και δίνει τη δυνατότητα στον παρατηρητή να ελέγχει τις μορφές, να επιλέγεια τα στοιχεία που αποτελούν τον κόσμο του, να

επηρεάζει συνειδητά τη μοίρα.

Το Κακό είναι η απώλεια του ελέγχου, η φθορά, η αποσύνθεση, η αποτυχία, η θλίψη των ανικανοποίητων επιθυμιών. Κυρίως, όμως, είναι η απόδοση της δύναμης σε εξωτερικούς παράγοντες. Το Κακό είναι η αποδοχή της αποτυχίας. Κάτι καταστρέφεται όταν νιώθουμε ότι χάνουμε τον έλεγχό του. Όλη η ύπαρξη εδώ, στο γνωστό μας κόσμο, είναι ο θρίαμβος του Κακού, το βασίλειο του αποσύνθεσης. Κάθε μας πράξη εδώ δεν είναι παρά μια σπασμωδική προσπάθεια ανάκτησης του ελέγχου που έχει χαθεί οριστικά: Εδώ όλα χάνονται αργά ή γρήγορα.

Ο θάνατος είναι η ολοσχερής καταστροφή ενός κοσμικού μοντέλου. Μόλις η νοητική φυλακή σου καταρρεύσει, έρχεσαι -ακόμη μια φορά- αντιμέτωπος με το λεγόμενο "θεϊκό φως". Αν αφεθείς σ' αυτό, ενώνεσαι αυθόρμητα μαζί του και με το Θεό. Αν φοβηθείς, ξεκινά και πάλι η κατασκευή ενός νέου χωροχρονικού μοντέλου, προδιαγράφεται ήδη μια "επόμενη ζωή". Γεννιέσαι, ζεις, πεθαίνεις άπειρες φορές, μέχρι που κάποτε θα είσαι αρκετά σοφός ώστε να μη φοβηθείς το φως...

Οι "ζωές" που βιώνει διαδοχικά η ανώριμη ψυχή δεν είναι πάντα ζωές ανθρώπινες ή γήινες. Οι κόσμοι που δημιουργούνται κάθε φορά μπορεί να μοιάζουν σε ορισμένα σημεία, όμως δεν είναι πάντα η γη που γνωρίζουμε. Ένα κοσμικό μοντέλο μπορεί να μοιάζει μ' ένα άλλο πολύ, λίγο ή καθόλου. Ακόμη, υπάρχουν άπειρες διαστάσεις, άπειροι παράλληλοι εναλλακτικοί κόσμοι. Με κάθε δίλημμα υιοθετούνται όλες οι κβαντικά πιθανές εναλλακτικές επιλογές. Όλα συμβαίνει "κάπου" και "κάποτε". Το χωροχρονικό μοντέλο είναι πολύ πιο ευρύ απ' όσο φαντάζεται ο κοινός νους. Η νοητική φυλακή διαθέτει απειράριθμα κελιά, όμως το φως της περιορισμένης συνείδησης φωτίζει μονάχα μερικά από αυτά. Όσο πιο έμπειρη είναι η ψυχή τόσο περισσότερες (και καλύτερες) επιλογές βιώνει στο διάβα μιας ζωής.

Η συμπαντική συμβολή: Στο επώδυνο αυτό ταξίδι, η ψυχή δεν είναι μόνη. Οι ψυχές αντιλαμβάνονται μεν η μία την άλλη (ως μορφές) αλλά δεν συναντιούνται στ' αλήθεια πουθενά.

Θεωρητικά, ίσως να υπάρχει περίπτωση να επιτευχθεί η συμβολή δύο ή περισσότερων κόσμων, μια πλήρης εσωτερική ταύτιση. Κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις απόλυτης αλληλοκατανόησης και υψηλότατης ψυχικής εξέλιξης, το ένα "Σύμπαν" πέφτει πάνω στο άλλο και το γνωρίζει σημείο προς σημείο. Ένα τέτοιο φαινόμενο είναι ασύλληπτο στον γνωστό μας κόσμο: Η φιλία είναι μια μάλλον μίζερη απόπειρα συμβολής, το σεξ μάλλον αστεία.

Όπως και να 'χει, μην αφήνεις να σε ξεγελούν. *Δεν υπάρχει εξώτερο διάστημα.* Το ταξίδι της ψυχής είναι υπόθεση αυστηρά προσωπική. Και να θυμάσαι: Είσαι πολύ πιο δυνατός απ' όσο νομίζεις...

* * * *

Πέμπτη, 5 Μαρτίου 1992

Από σήμερα εργάζομαι μόνιμα ως υπάλληλος της Παγγαίας. Η δουλειά μου είναι να δακτυλογραφώ κείμενα σε κομπιούτερ. Δεν μου αρέσει που ξαναγίνομαι υπάλληλος, μα όπως έχουν πλέον τα πράγματα, αυτή είναι η καλύτερη επιλογή που έχω.

Δεν ξέρω τι γίνεται, αλλά εδώ και μερικούς μήνες η Παγγαία ήταν ουσιαστικά ο μοναδικός μου πελάτης. Κατά τ' άλλα, δεν είχα σχεδόν καθόλου δουλειά: Δεν πατάγανε πια ούτε οι δικηγόροι της πολυκατοικίας, ούτε κάποιοι άλλοι σταθεροί πελάτες που είχα. Γιατί όμως; Όπως όλοι παραδέχονταν, οι δακτυλογραφήσεις και οι μεταφράσεις μου ήταν άψογες. Μου έρχονταν μόνο κάτι τσιγγούνηδες γεροδικηγόροι, από αυτούς που μετράνε και το δεκάρικο.

Η μόνη που εμφανιζόταν πιο τακτικά, ήταν η κυρά Ντίνα, μια τρελή γριά η οποία εδώ και κανένα χρόνο μου κουβαλούσε να γράφω μηνύσεις, τις οποίες διόρθωνε πεντακόσιες φορές την καθεμία και μετά τις μοίραζε σε όλους όσους μιλούν ελληνικά: Μήνυε διαρκώς συγγενείς, γείτονες, αγνώστους, δημόσιες υπηρεσίες κλπ, για τους πλέον απίθανους λόγους. Έχει κάνει μήνυση ακόμη και στην Αρχιεπισκοπή, επειδή υποψιάζεται πως η εκκλησία επικύρωσε παράνομα το γάμο του γιού της, ο οποίος

κατά τη γνώμη της δεν έγινε ποτέ! Προσπαθεί με το στανιό να τον χωρίσει από τη γυναίκα του, πιθανότατα χωρίς ο ίδιος να το ξέρει! Η μουρλή με επισκεπτόταν τουλάχιστον τρεις φορές την ημέρα, με καθυστερούσε από την υπόλοιπη δουλειά και απαιτούσε να διορθώνουμε διάφορες σαχλαμάρες στα δικηγορικά έγγραφα που της είχα ήδη δακτυλογραφήσει, συχνά χωρίς ο δικηγόρος της να έχει ιδέα!

Τέλος πάντων, δεν μπορούσα να το τρενάρω άλλο. Αν άφηνα να προσλάβουν άλλη κοπέλα, θα έχανα τον σπουδαιότερο πελάτη μου και δεν θα μπορούσα πια να βγάζω τα προς το ζην. Τέλος πάντων, πρώτη μέρα στη δουλειά σήμερα, ξεκινούν απεργίες των λεωφορείων που μέλλεται να διαρκέσουν περίπου δύο μήνες. Ελπίζω αυτό να μην είναι ***σημάδι της μοίρας...***

Σάββατο, 7 Μαρτίου, 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα αμάξι που τρέχει σε πευκόφυτο δρόμο μέσα στη νύχτα. Ακούγεται ένα ωραίο τραγούδι με παράξενους στίχους: “Πόσο μ' αρέσει ο Ιανός” (!) Μια κοπέλα φαίνεται συνεπαρμένη από τη μουσική, ένας νεαρός πάει να τη χαϊδέψει στο πρόσωπο αλλά γίνεται τίγρης και τη γρατζουνάει.

Σύντομα βρίσκομαι στον “Ιανό”. Ο δάσκαλος ζητά από τους μαθητές να γράψουν μια μεταφυσική φράση πάνω σε δέρμα, για να παραβγούμε σε άλλες σχολές που κάνουν το ίδιο. Όλοι γράφουν, εγώ δεν μπορώ να σκεφθώ τίποτα και κλαίω. Δοκιμάζω να γράψω κάτι πάνω σ' ένα νερουλό υλικό που δεν παίρνει σχήμα. Απογοητεύομαι...

Περίεργη βραδινή έξοδος: Έχω κανονίσει να συναντήσω την παρέα από τον Ιανό στις 8.00 το βράδι, στην Πλατεία Αμερικής. Φεύγω από το σπίτι στις 7.00, κάπως αργά, επειδή ως συνήθως με ειδοποίησαν την τελευταία στιγμή. Ως τις 7.30 δεν φαίνεται λεωφορείο ούτε για δείγμα. Έτσι, παίρνω ταξί μέχρι τη στροφή Ηλιουπόλεως. Κρύο τρομερό. Τελικά, μπαίνω στο 208, κατεβαίνω τέρμα Ακαδημίας και μετά παίρνω το τρόλλεϋ ως την Πλατεία Αμερικής.

Φθάνω στις 8.30, με την ψυχή στο στόμα και με

ελάχιστες ελπίδες να βρω εκεί την παρέα. Ωστόσο, αυτοί είναι ακόμα εκεί και περιμένουν, όχι εμένα (όπως αρχικά φαντάστηκα) αλλά το Νίκο, ο οποίος καταφθάνει επιτέλους στις 9.15! Εμένα, πάντως, δεν με περιμένουν ποτέ, ούτε για ένα τέταρτο! Έχει τύχει δυο-τρεις φορές να καθυστερήσω στο ραντεβού κανένα εικοσάλεπτο το πολύ, και να μη βρω κανέναν! Πράγμα που για μένα σημαίνει τρισήμισι ώρες ταλαιπωρία με τα λεωφορεία για το τίποτα...

Ξεκινάμε για το "Ιταλικό" μα το βρίσκουμε κλειστό. Καταλήγουμε σε μια τιγκαρισμένη ψησταριά, όπου μας στοιχίζει ο κούκος αηδόνι. Κατά τις 11.00 πηγαίνουμε για ποτό στο "Au Revoir", όπου κάθομαι μόλις μισή ώρα επειδή πρέπει να προλάβω το τελευταίο λεωφορείο. Φεύγω χωρίς να πληρώσω γιατί κανείς δεν έχει να μου χαλάσει πεντοχίλιαρο.

Βγαίνοντας έξω, χάνω το τρόλλεϋ των 23:30 για ένα δευτερόλεπτο, οπότε χρειάζεται να πάρω ταξί για να με πάει εγκαίρως στο Ζάππειο, όπου θα μπω στο λεωφορείο για Άνω Γλυφάδα. Σύντομα αρχίζω να διαπιστώνω ότι ο οδηγός, ένας ξερακιανός γέρος, είναι θεότρελος! Οδηγεί τελείως αλλοπρόσαλλα, κάνοντας συνεχώς απότομες σφήνες ή φρενάροντας χωρίς λόγο, προσπαθώντας ολοφάνερα να προκαλέσει ατύχημα! Οδηγώντας κατά μήκος της Πατησίων, πότε πλησιάζει επικίνδυνα τα μπροστινά αμάξια, πότε στρίβει άγαρμπα με κίνδυνο να εμβολίσει κανέναν, πότε βρίζει άλλους οδηγούς! Σε μια στιγμή, ενώ έχουμε σταματήσει σε φανάρι, στρίβει το τιμόνι δεξιά και κολλάμε πάνω σ' ένα τρόλλεϋ!

Μπαίνοντας στη Σταδίου αρχίζει να οδηγεί σαν χελώνα, ενώ πλευρίζει έναν άλλο οδηγό ταξί και του κάνει νόημα να σταματήσει. Ο άλλος κάνει στην άκρη, ο δικός μου φρενάρει, βγαίνει έξω και σπεύδει στο άλλο ταξί, ενώ η ώρα τρέχει κι εγώ του φωνάζω:

"Ελάτε πίσω, θα χάσω το τελευταίο λεωφορείο!"

Εκείνος γυρίζει πίσω και ξεκινά πάλι, όλο νεύρα. "Αν το ξανακάνεις αυτό θα σε στείλω στον οδοντίατρο!" με απειλεί.

"Τι πράγμα;" απορώ κι εξίσταμαι, ενώ νιώθω έναν συναγερμό σε όλα μου τα κύτταρα. "Σταμάτα να κατέβω τώρα αμέσως!"

του φωνάζω, σκοπεύοντας να πάρω τον αριθμό του ταξί και να τον πάω στα δικαστήρια τον μαλάκα. Αυτός κάτι ψιλιάζεται, διορθώνει αμέσως την επικίνδυνη οδήγησή του, αρχίζει τα χαμόγελα και προσπαθεί να τα μπαλώσει με σαχλαμάρες του τύπου: “Τι άγρια που είστε, με παρεξηγήσατε, ούτε με συγχαρήκατε για την ωραία κούρσα!” και με πηγαίνει επιτέλους στο τέρμα των λεωφορείων στο Ζάππειο, ώρα 23:59. Μου δίνει τα ρέστα από πεντοχίλιαρο αργά, ένα-ένα χαρτονόμισμα, ελπίζοντας να με καθυστερήσει αρκετά ώστε να χάσω το λεωφορείο και να πάρει αυτός κούρσα με διπλή ταρίφα ως την Άνω Γλυφάδα! Εγώ, όμως, περιμένω υπομονετικά, παίρνω όλα τα ρέστα μου και προφταίνω το τελευταίο λεωφορείο των 12:00 στο τσακ! Τότε ακριβώς, έρχεται ένας μουρλός και κάθεται ακριβώς πίσω μου. Βήχει αδιάκοπα, δαιμονισμένα, ενώ σ' όλη τη διαδρομή αναγκάζομαι να κάθομαι στραβά, επειδή ο ανώμαλος προσπαθεί ν' ακουμπήσει το γόνατό του στη λεκάνη μου. Αυτή δεν ήταν έξοδος, ήταν Γολγοθάς! Άξιζε τον κόπο; Μάλλον όχι...

Κυριακή, 15 Μαρτίου 1992

Αναζήτηση διεξόδου: *Η χθεσινή αποτυχία* να συναντήσω την παρέα (άργησα μισή ώρα στο ραντεβού και δεν με περίμεναν, οπότε τσάμπα έτρεχα από την Άνω Γλυφάδα στη Φωκίωνος Νέγρη), με οδήγησε σ' ένα ξέσπασμα συνειδη-τοποιήσεων: Ό,τι κι αν κάνω, όπου κι αν πάω, η ζωή μου θα είναι πάντα μηδέν σε όλους τους τομείς. Σε κάθε περίπτωση, καταλήγω να είμαι υπόλογη στους άλλους· πάντα πρέπει εγώ να υπακούω σε κάποιους, όμως κανένας δεν υπακούει σε μένα. Για παράδειγμα, στους χώρους εργασίας έχω πάντα μία από τις κατώτερες θέσεις· κάτω από μένα ιεραρχικά δεν είναι κανείς. Το ίδιο συμβαίνει με τις παρέες μου: Έχω διαρκώς την αίσθηση πως όλοι μπορούν να με κριτικάρουν για το παραμικρό, κανείς τους όμως δεν χολοσκάει για τη δική μου γνώμη. Όσο για τον έρωτα, απλά δεν υπάρχει για μένα.

Εγώ, από τη μεριά μου, υιοθετώ αυθόρμητα την τακτική της υποταγής, έτσι ώστε να νιώθω σχετικά ασφαλής ότι οι άλλοι

δεν θα μου επιτεθούν. Όμως, έχω αρχίσει να απεχθάνομαι την ανωτέρω τακτική, η οποία τελευταία μου φαίνεται πως δεν αποδίδει πια – ίσως επειδή μεγαλώνω, ίσως επειδή η κοινωνία γίνεται όλο και πιο ανταγωνιστική.

Απλά δεν μπορώ να παριστάνω άλλο τον μαλάκα! Χρειάζομαι άλλες εναλλακτικές λύσεις: α) Στροφή προς το Αριστερό Μονοπάτι, ή β) Χρήση διαυγών ονείρων και αστρικών προβολών, ως μαγική τεχνική, για την απόκτηση χρημάτων και δύναμης.

Φυσικά, αυτό μπορεί να είναι "επικίνδυνο". Όμως, τι δεν είναι επικίνδυνο; Η αφύσικη νεκρική ακινησία στη ζωή μου δεν είναι επικίνδυνη; Η απόλυτη και τυφλή υπακοή σε κάποιον "Αλέξανδρο" δεν είναι επικίνδυνη; Ή μήπως τώρα που είμαι "καλό κορίτσι", μου πάνε όλα καλά;

Παρατηρώ συχνά γύρω μου τυχάρπαστους ανθρώπους, αμφίβολης αξίας και ηθικής, να κερδίζουν μυθικά χρηματικά ποσά και ν' αποκτούν παγκόσμια φήμη από εργασίες αμφίβολης χρησιμότητας, όπως μοντέλα, ηθοποιοί, τραγουδιστές. Άλλοι γίνονται πάμπλουτοι πουλώντας ναρκωτικά ή λευκή σάρκα ή όπλα -γνωστά αυτά. Όχι μόνο δεν τιμωρούνται από τους ανθρώπους ή από τη μοίρα για το όποιο κακό κάνουν, μα κάθε μέρα που περνά γίνονται πλουσιότεροι και διασημότεροι! "Τι αυτογνωσίες και σαχλαμάρες;" (λόγια του Αλέξανδρου σε στιγμές ειλικρίνειας). Μόνο η επιτυχία οδηγεί στην ευτυχία. Όλα τ' άλλα είναι σαχλαμάρες!

Η ουσία είναι ότι από τότε που ήλθα στον Ιανό βρίσκομαι σε τέλμα, όχι μόνο στη ζωή μου αλλά και μεταφυσικά. Πριν έλθω είχα ήδη συλλάβει μια λειτουργική κοσμοθεωρία (*Δεν Υπάρχει Εξώτερο Διάστημα*), ενώ είχα αρχίσει να εξασκώ από μόνη μου μια αξιόλογη τεχνική: το ονείρεμα. Τώρα νιώθω ότι ο Ιανός και ο δάσκαλος μπλοκάρουν την πορεία μου, καθώς διατυμπανίζουν ότι δεν πρέπει να δοκιμάζει κανείς το παραμικρό αν δεν έχει καθαρό υποσυνείδητο. *Και πότε είναι καθαρό το υποσυνείδητο;*

"Είναι μάταιο να προσπαθείς να καθαρίσεις το υποσυνείδητο, επειδή μέχρι να ξεφορτωθείς όσα υπάρχουν εκεί μέσα, στο

μεταξύ θα έχουν δημιουργηθεί άλλα τόσα!" μου είπε κάποτε -πολύ σωστά- ο Νέστορας.

"Η μηνιαία συνδρομή και η τακτική φοίτηση δεν σε κάνει μαθητή: Αν δεν τα σκάσεις χοντρά στον δάσκαλο, κι αν δεν δουλέψεις σκληρά για τον Ιανό, δεν προχωράς με τίποτα! Ίσως, μετά από πολύ καιρό, να καταφέρεις να κάνεις ένα μικρό, ψεύτικο βηματάκι!" ισχυριζόταν κάποτε η Βανέσα -και είχε δίκιο.

Σκέφτομαι να απευθυνθώ σ' ένα διαφορετικό μεταφυσικό κέντρο, το περίφημο "Lokus", που είδα να διαφημίζεται πρόσφατα σ' ένα περιοδικό. Η εν λόγω σχολή προχωρά με συγκεκριμένες μαγικές τεχνικές, οι οποίες φέρνουν αποτέλεσμα παρακάμπτοντας το υποσυνείδητο. Οι διαλογισμοί και τα τοιαύτα πιθανότατα είναι χαμένη υπόθεση. Από την άλλη, το "Lokus" είναι κλειστή ομάδα. Ίσως να μην δέχονται αγνώστους. Ίσως να ζητούν πολλά χρήματα. Ίσως να είναι απατεώνες. Όπως και ο "Ιανός", δηλαδή. Τέλος πάντων, δεν χάνω τίποτα αν επιχειρήσω μια πρώτη προσέγγιση..

Πέμπτη, 19 Μαρτίου 1992

Διαυγές Όνειρο: Βλέπω αριθμούς του Λότto να τυπώνονται ανάγλυφοι πάνω σε πέτρινη επιφάνεια, αφού το ζητώ συνειδητά: 6, 17, 25, 11, 21, 33, 9. *Επαλήθευση: Στην ερχόμενη κλήρωση του Λόττο θα βγουν τα νούμερα 9, 17, 21, 29, 33, 35. Θα κερδίσω δύο τεσσάρια, δηλαδή περίπου 5.300 δραχμές...*

Τρίτη, 24 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω μαζί με την οικογένειά μου μέσα σ' ένα καράβι. Δεν τα πολυκαταφέρνω σε διάφορες δουλειές, ενώ η Αλίκη τα πάει μια χαρά. Ο πατέρας μου, για να εμποδίσει κάποιους εχθρούς να μπουν στο πλοίο, βάζει φωτιά στη θάλασσα. Μόλις φτάσει σε λιμάνι, σκοπεύει να με σκοτώσει -δεν ξέρω γιατί. Εγώ όμως το σκάω πετώντας πάνω από τη φλεγόμενη θάλασσα που είναι αναμμένη παντού, μέχρι την ακτή. Ο μπαμπάς με καταδιώκει με ελικόπτερο.

Χώνομαι σε μια συστάδα δέντρων και τελικά κρύβομαι

κάτω από ένα σωρό φύλλων. Ο πατέρας μου πηγαίνει από άλλο δρόμο κι έτσι με χάνει. Βγαίνω από την κρυψώνα μου και καταλήγω σε μια δημόσια υπηρεσία, όπου εξουδετερώνω τους εχθρικούς φύλακες με χτυπήματα καράτε. Ζητώ να κρυφτώ εκεί, μα αυτοί αρνούνται. Ο μπαμπάς καταφθάνει γρήγορα, με βλέπει, τώρα όμως μου χαμογελάει, καθώς φαίνεται φιλικός και υπερήφανος για τις ικανότητές μου. "Χρησιμοποίησες χτυπήματα με πόδι και χέρι;" μου λέει χαμογελώντας. Ύστερα με παίρνει και φεύγουμε μαζί με τη μαμά.

Ερμηνεία: Αίσθηση ότι οι γονείς μου, προπάντων ο πατέρας μου, δεν με εγκρίνουν, ιδίως σε σύγκριση με τη σταρ Αλίκη. Ίσως τους νιώθω εχθρικούς. Ενδόμυχη ανάγκη να τους αποδείξω την αξία μου... ⇑

Ο αληθινός σκοπός της ζωής: Πιστεύω ότι η ζωή δεν είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να συμβεί σε μια ψυχή. Είναι τραυματικό το να υπάρχεις. Εγκλωβισμένη μέσα σ' ένα φθαρτό σάρκινο σώμα, αντί να βιώνει ανώτερα επίπεδα ύπαρξης, η ψυχή καταντάει να υπηρετεί μία μοναδική εντολή: "Επιβίωσε!" Κάθε ώρα και στιγμή, η ψυχή αναγκάζεται να υπακούει στην προσταγή επιβίωσης ενός σώματος, το οποίο -τι ειρωνεία- είναι εκ φύσεως θνητό κι εκφυλίζεται διαρκώς μέρα με τη μέρα, ώσπου κάποτε πεθαίνει. Σε γενικές γραμμές, είμαστε αναγκασμένοι να καταβάλλουμε υπέρογκους κόπους καθημερινά για να εξασφαλίσουμε "τον άρτιον τον επιούσιον", συχνά χωρίς σπουδαία επιτυχία. Η ζωή απαιτεί πολύ έντονο αγώνα και προσφέρει ελάχιστες ανταμοιβές. Και στο πρώτο στραβοπάτημα μπορεί να χάσεις τα πάντα.

Σκοπός της ζωής είναι ο πόνος. Γεννιόμαστε για να γνωρίσουμε τον πόνο στις διάφορες μορφές του (σωματικός, ψυχολογικός, ψυχικός). Κάθε άνθρωπος γεννιέται με τη μοίρα του, δηλαδή μ' ένα συγκεκριμένο είδος πόνου που μέλλει να τον συνοδεύει σε όλη του τη ζωή: Πείνα, πόλεμος, σωματική ή ψυχική αρρώστια, φτώχια, αδικία, αποτυχία, κακοτυχία κλπ. Οι περισσότεροι άνθρωποι αργά ή γρήγορα πέφτουν σε μια σχεδόν τέλεια έλλειψη συνείδησης, οπότε "συνηθίζουν" τον χρόνιο

πόνο, ζυμώνονται μ' αυτόν και δεν τον αντιλαμβάνονται πλέον. Έτσι μπορούν και αντέχουν τη ζωή τους.

Ερχόμαστε στη ζωή για να τη διαιωνίσουμε και όχι για να διασκεδάσουμε. Για την ακρίβεια, όσο πιο δυστυχισμένη είναι μια κοινωνία, τόσο περισσότερα παιδιά παράγει. Όσο μεγαλύτερη είναι η μιζέρια, τόσο περισσότερο φουντώνει η ζωή. Οι φτωχοί κάνουν πάντα πιο πολλά παιδιά από τους πλούσιους και τα χρησιμοποιούν είτε ως εργάτες, είτε ως ανήλικες πόρνες, είτε ως "ελπίδα για τα γεράματά τους". Οι πλούσιοι είτε αποφεύγουν να τεκνοποιήσουν, είτε αποκτούν το πολύ δύο παιδιά επειδή "θέλουν να ζήσουν τη ζωή τους".

Στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, όπου βασιλεύουν οι αρρώστειες, η πείνα, η απόλυτα ένδεια και ο θάνατος σε κάθε γωνία, οι γυναίκες γεννοβολούν διαρκώς και φέρνουν στον κόσμο περίπου δώδεκα παιδιά η καθεμία. Στην πορεία πεθαίνουν τα 8-10, πριν καν ενηλικιωθούν. Όσοι επιζούν πελαγοδρομούν μέσα στη δυστυχία, ωστόσο ανυπομονούν να γίνουν γονείς. Ως αποτέλεσμα, ο πληθυσμός τους αυξάνεται κατακόρυφα. Με δύο λόγια: Η ζωή αναπτύσσεται μέσα στον πόνο. Η ζωή είναι πόνος -και αντίστροφα.

Όλα στο σύμπαν είναι Ένα και συνδέονται με την εξής σχέση: "Ο θάνατός σου η ζωή μου". Το γεγονός αυτό είναι πολύ πιο έκδηλο στα έμβια όντα: Πράγματι, όλα τα ζωντανά πλάσματα εξαρτώνται από άλλα πλάσματα για την επιβίωσή τους, ή, για την ακρίβεια, από τον θάνατο άλλων πλασμάτων. "Φάε για να μη σε φάνε", λέει η λαϊκή σοφία.

Από την άλλη πλευρά, η επικράτηση του ισχυρού στη μάχη της επιβίωσης συχνά είναι φαινομενική ή βραχύχρονη: Ένα μικρόβιο μπορεί να εξοντώσει το "βασιλιά της ζούγκλας", το λιοντάρι. Ένας μικροσκοπικός ανεγκέφαλος ιός μπορεί να εξολοθρεύσει χιλιάδες νοήμονες πολιτισμένους ανθρώπους. Μια πτώση μετεωρίτη εξολόθρευσε τους γιγάντιους, εντυπωσιακούς δεινόσαυρους πριν από εξήντα δισεκατομμύρια χρόνια. Ωστόσο, το ταπεινό σαλιγκάρι -μια από τις πρώτες μορφές ζωής στη γη- εξακολουθεί να υπάρχει, παρά το μικρό του μέγεθος, την αδυναμία του να βλάψει άλλα ζώα και την αργή του

εξέλιξη. Δεν εξελίσσεται επειδή δεν χρειάζεται να εξελιχθεί. Ωστόσο: Η ζωή είναι μια περιπλάνηση γύρω από τον τάφο. Τουλάχιστον ας είναι περιπλάνηση και όχι στάση. Ακόμη: Τη μία στιγμή ζεις και την άλλη πεθαίνεις. Δεν είναι παράξενο;

Τετάρτη, 25 Μαρτίου 1992

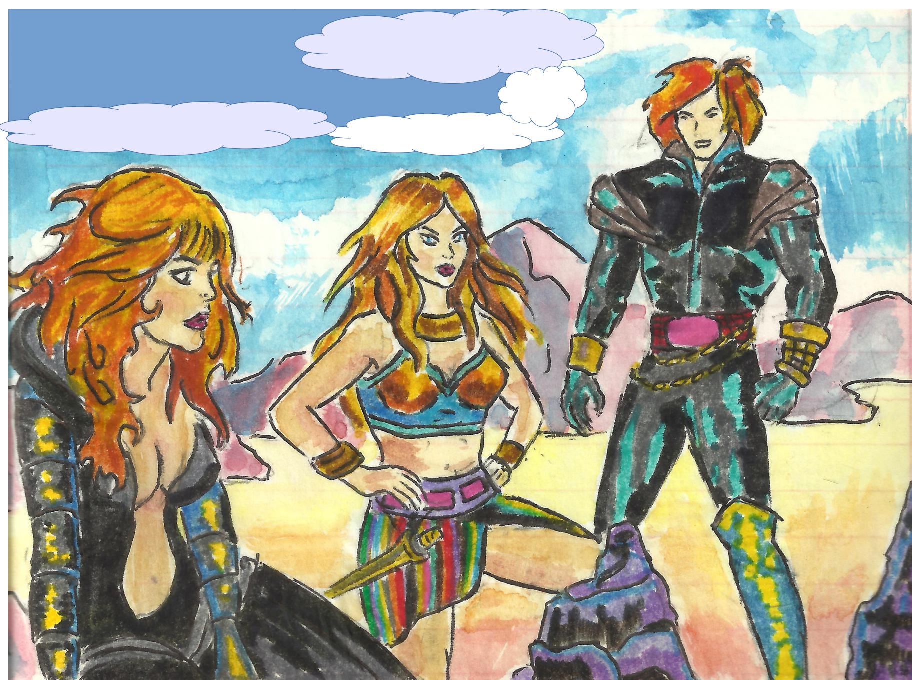
Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι μεσάνυχτα και είμαι μαζί με την μέλλουσα πεθερά μου, μια σχετικά νέα γυναίκα, με μακριά μαύρα μαλλιά. Η συμπεριφορά της είναι αλλόκοτη: Με στέλνει, τέτοια ώρα, να της βρω ένα γλυκό "κόκκινο τοστ", το οποίο δεν υπάρχει πουθενά. Μου λέει να μη γυρίσω χωρίς αυτό. Τελικά, δεν τον βρίσκω, δεν γυρίζω πίσω, πηγαίνω σπίτι και πέφτω στο κρεβάτι μου κατά τις 2:00 τα χαράματα.

Σύντομα μιλάω στους γονείς μου και τους εξηγώ τα πάντα για την πεθερά μου. Εκείνη είναι εδώ, απειλεί, κοροϊδεύει. Οι γονείς μου την παίρνουν για τρελή και λένε πως πρέπει να πάει σε ίδρυμα.

Ο γιος της (ο πρώην μου;) σχεδιάζει να εκδικηθεί και με κυνηγάει. Του ξεφεύγω αλλά παγιδεύομαι ανάμεσα σε βράχια, ενώ εκείνος ετοιμάζεται να με σκοτώσει με μαχαίρι. Γυρίζω την πλάτη παθητικά, περιμένω το χτύπημα, όμως τελικά αστοχεί. Του παίρνω το μαχαίρι, το εξσφενδονίζω εναντίον του, αστοχώ κι εγώ. Ξαναγυρίζω την πλάτη περιμένοντας νέο χτύπημα. Τελικά, κάποιος ή κάτι με σώζει -δεν θυμάμαι...

Πέμπτη, 26 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ τον ήλιο που δύει στον ορίζοντα ανάμεσα στα σύννεφα· φαίνεται μεγάλος, χρυσοκόκκινος, πλαισιωμένος με αχνό στέμμα. Ύστερα μοιάζει με ωάριο γονιμοποιημένο, που σπάει σε δυο και μετά σε τέσσερα έμβρυα. Τελικά προκύπτουν δυο μωρά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, ενώ εγώ ταξιδεύω σε ήρεμη θάλασσα.

Τώρα είμαι μια άλλη γυναίκα, δυναμική, γυμνασμένη, με μακριά ξανθά μαλλιά και δερμάτινο μπούστο. Ένας ωραίος ξανθός άνδρας με φλερτάρει και μου αρέσει. Βιώνω τρυφερότητα απέναντί του αλλά και αντιζηλία από μια κοκκινομάλλα που τον διεκδικεί. Παλεύουμε για λίγο, τη ρίχνω καταγής, της βγάζω το δικτυωτό μπούστο και ανακαλύπτω πως τα στήθη της είναι παιδομορφικά. Την αφήνω ήσυχη, καθώς το θέμα έχει πια λήξει. Όλοι μας ανήκουμε σε μια άγρια φυλή της ερήμου. Πιο πέρα διακρίνεται ένα νεκροταφείο ελεφάντων. Από εκεί περιμένουμε να έλθει ένα φρικτό τέρας που θα πρέπει εγώ να αντιμετωπίσω.

Κυριακή, 29 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιος βασανίζει ψυχές, διαμελίζοντας αστρικά σώματα, περνώντας τα μέσα από γιγάντια κοκκάλινα όργανα. Έχει περιλάβει ένα νεκρό μωρό και του τρυπά το κρανίο με λεπίδα. Εκείνο προσπαθεί να παρηγορηθεί στη σκέψη πως το αστρικό σώμα δεν πεθαίνει. Σα να είναι νεκροζώντανο, χτυπά τον εχθρό με τις γροθιές του αλλά δεν μπορεί να ξεφύγει.

Διαυγές Όνειρο: Ονειρεύτηκα τον Νέστορα, έναν κούκλο από το προχωρημένο τμήμα του Ιανού, να μου δίνει τα νούμερα του Λόττο σε γρίφο, που δεν συγκράτησα καλά. Πιθανοί αριθμοί: 3, 7, 10, 30, 33, 34. *Επαλήθευση: Τα ανωτέρω νούμερα βγήκαν στο Πρότο: Έπιασα τους τρεις τελευταίους αριθμούς και κέρδισα περίπου 8.000 δρχ. Όταν πήρα τα χρήματα στα χέρια μου, ένιωσα μια πρωτόγνωρη αίσθηση κοσμικής επαφής κι ελέγχου. Όμως, την επόμενη κιόλας μέρα θα δώσω αυτό το ποσό στο γιατρό επειδή έπαθα ξαφνικά μια άσχημη ωτίτιδα...*

... Πολύ σύντομα, τα μηχανήματα που επικυρώνουν τα δελτία Λόττο, Τζόκερ, Πρότο κλπ, θα συνδεθούν μέσω κομπιούτερ και θα μπουν όλα on line. Αυτό, χοντρικά, σημαίνει ότι το κομπιούτερ μπορεί να “διαβάσει” ποιές στήλες (εξάδες) έχουν παιχτεί σε όλη την Ελλαδα και να βρει επίσης ποιές δεν έχουν παιχτεί. Έτσι, οι αρμόδιοι μπορούν να κανονίσουν να βγει μια εξάδα που δεν έχει παιχτεί από κανέναν, εκτός από κάποιον δικό τους, τον “σούπερ τυχερό”. Στο εξής, θα δω κι άλλες φορές αριθμούς λόττο συνειδητά στα όνειρά μου, μα δεν θα ξαναέχω ποτέ πια επιτυχία. Προφανώς τα δεδομένα της πραγματικότητας έχουν αλλάξει, ο κόσμος έχει αλλάξει...

Τρίτη, 31 Μαρτίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιος με κυνηγά για να με χτυπήσει μ' ένα ξύλο. Ρίχνει βράχους ψηλά για να μου δείξει πως δεν μπορώ να ξεφύγω πετώντας. Ύστερα μου πετάει το ξύλο αλλά εγώ το αποφεύγω. Επαναλαμβάνει, πηδώ ψηλά, το αποφεύγω ξανά. Την τρίτη φορά το ανακτά πολύ γρήγορα, δεν

προλαβαίνω να αντιδράσω, το ξύλο με χτυπά και πέφτω πάνω σε μια πόρτα. Μισοζαλισμένη, τον παρατηρώ που στριφογυρίζει το ξύλο αριστοτεχνικά στο χέρι του. Γλυτώνω την χαριστική βολή μετά από επέμβαση τρίτου ατόμου. Στο τέλος, λέω στον εχθρό: “Αυτή τη φορά παίξαμε το δικό σου παιγνίδι. Την επόμενη θα παίξουμε το δικό μου”.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα ζευγάρι καλοβαλμένων μεσηλίκων ξεφεύγουν από τους διώκτες τους μέσα στη βροχερή νύχτα, αφού εκείνη τον έχει προδώσει. Εκείνη φορά ένα ξωμάνικο φόρεμα, φαίνεται μισοαναίσθητη. Ο άνδρας τη σέρνει στα νερά και την αφήνει κάπου με ασφάλεια. Σύντομα η γυναίκα συνέρχεται, σηκώνεται όρθια, οι δυο τους τα ξαναφτιάχνουν και φεύγουν μαζί στο σκοτάδι...

Παρασκευή, 3 Απριλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε δρόμο, ύστερα αρχίζω να πετώ με άνεση, ως τα δέντρα. Η μητέρα μου είναι κοντά, θέλει να με κατεβάσει. Εγώ αρνούμαι, εκείνη προσπαθεί να με δέσει με μια πράσινη τριχιά που μοιάζει με τσίχλα. Της λέω να δέσει τα κλαδιά, όχι εμένα.

Καταφεύγω σ' ένα υπαίθριο θέατρο μα δεν μου αρέσει εκεί. Θέλω να φύγω αλλά χάνομαι στους διαδρόμους από πίσω. Μια σιδερένια σκάλα οδηγεί στη σκηνή, όπου δίνουν χορευτική παράσταση κάποιοι χορευτές ντυμένοι με παλαιές τούρκικες στολές. Καταφέρνω να βρω την έξοδο, όμως μια μπουλντόζα φουσκώνει το χώμα προς το μέρος μου. Τρέχω, πετώ στον αέρα, πριν με παγιδεύσει...

Ερμηνεία: Προσπαθώ να ανέβω στη ζωή και στη μεταφυσική, όμως η μαμά θέλει να με κατεβάσει και να με δέσει κοντά της. Εννοεί να ελέγχει την κάθε μου κίνηση και απαιτεί να σταματήσω τον Ιανό, τους διαλογισμούς, τα πάντα. Φυσικά, δεν της κάνω το χατήρι. Ωστόσο, ανασταλτικοί παράγοντες υπάρχουν παντού γύρω μου...

Τρίτη, 8 Απριλίου 1992

Το σημερινό μάθημα στον Ιανό, με προβλημάτισε

αρκετά: Τι εννοεί ο Αλέξανδρος, αλλά και όλοι οι Δάσκαλοι, όταν μιλούν για το πολυπόθητο “σπάσιμο του εγώ”; Κυρίως απώλεια της κριτικής ικανότητας και της προσωπικής βούλησης. Όμως, όταν δεν έχεις δική σου κρίση και βούληση, τότε δέχεσαι τυφλά την κρίση και τη βούληση κάποιου άλλου.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι Δάσκαλοι για να σπάσουν τα εγώ των οπαδών τους είναι κυρίως νοητικά τεχνάσματα, σοφιστείες ή ρητορείες, στα οποία οι μαθητές σπάνια έχουν το σθένος να αντιταχθούν εξαιτίας της συστηματικής ψυχολογικής πίεσης που δέχονται. Οι ίδιες μέθοδοι μπορούν να χρησιμεύσουν για να τρελάνεις κάποιον. Οι μεταφυσικές σχολές μοιάζουν πολύ με το στρατό: Σε μαθαίνουν να πολεμάς αλλά ποτέ για προσωπικό όφελος -πάντα για την “πατρίδα”, ή για τη “θρησκεία”. Στο τέλος, τα θύματα καταλήγουν να θεωρούν την υποταγή στον αρχηγό ως μέγιστη τιμή κι ευτυχία.

Ως συνήθως, μετά το μάθημα στον Ιανό μαζευόμαστε ορισμένοι και πηγαίνουμε για καφέ εκεί κοντά. Σε μια στιγμή ομολογώ ότι “Εγώ, πάντως, δεν πιστεύω αυτό που λέει ο Δάσκαλος, ότι δηλαδή δεν υπάρχει καλό και κακό και ότι όλα εξαρτώνται από την οπτική γωνία που βλέπουμε τα πράγματα!”

“Καλά λέει ο Δάσκαλος”, λέει ο χοντροΒασίλης. “Τι κακό υπάρχει, ας πούμε, στη νεκροφιλία;”

“Δεν είναι κάτι φυσικό”, απαντώ εγώ ήρεμα.

“Και τι κακό υπάρχει στην ομοφυλοφιλία;”

“Το ίδιο”, επιμένω. “Αλήθεια, όμως, όποιο θέμα κι αν πιάσουμε, στο τέλος καταλήγουμε πάντα στο σεξ!”

“Όταν αυτό δεν πάει καλά, τότε τίποτα δεν πάει καλά!” πετάγεται ξανά ο χοντροΒασίλης.

“Ο Όσο λέει πως οι άνθρωποι που δεν έχουν σεξουαλικότητα δεν μπορούν να καταφέρουν τίποτα!” συμπληρώνει η Αφροδίτη.

Εγώ δεν αντιτάσσω τίποτα, ίσως επειδή κατά βάθος ξέρω πως έτσι είναι τα πράγματα: Η ικανοποιητική σεξουαλική ζωή αποτελεί σημάδι καλής μοίρας -όπως και η τεκνογονία, άλλωστε...

Πέμπτη, 9 Απριλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξεκινά με μια βόλτα σε δάσος. Εκεί μαθαίνω πως κάτι λείπει από τη Γη. Ένας επιστήμονας το ανακαλύπτει. Σύντομα ταξιδεύω στο διάστημα μέσα σ' ένα ανοιχτό αστρόπλοιο που κατευθύνεται προς τον ήλιο. Ανακαλύπτω κι εγώ ότι από τη γη λείπει το νερό. Επιστρέφω και πηγαίνω ξανά εκδρομή στο δάσος, αυτή τη φορά μαζί με μαθητές του δημοτικού σχολείου. Περπατάμε κατά μήκος ενός ποταμου, τα παιδιά χαλούν τη γραμμή και κατεβαίνουν τις όχθες για να βουτήξουν στο νερό.

Τώρα κάποιοι με καταδιώκουν. Ίπταμαι πάνω από τα δένδρα αλλά οι εχθροί με προφταίνουν. Μου κόβουν μια μικρή τούφα από τα μαλλιά, παίρνοντας έτσι μέρος από τη δύναμή μου, ενώ εγώ κλαίω...

Παρασκευή, 10 Απριλίου 1992

Αστρική Προβολή: Μετά από την πρωινή άσκηση, αισθάνομαι το βύθισμα στο κενό σημείο. Ξαφνικά νιώθω σα να είμαι πιο ψηλά από το σώμα μου, μα δεν βλέπω τίποτα. Αφήνομαι, κάτι με τραβά προς μια κατεύθυνση, ύστερα προς την αντίθετη. Κατόπιν νιώθω κάτι να ακουμπάει στα πόδια μου, προκαλώντας μου μια ηδονική ευχαρίστηση. Προσπαθώ να παρατείνω την αίσθηση, όμως ξυπνώ. Ανοίγω τα μάτια μου, αισθάνομαι ελαφρή κούραση, ανακατωσούρα αλλά και απογοήτευση. *Κάτι δεν πάει καλά...*

Ασκήσεις τηλεπάθειας με κάρτες Zener (φτιαγμένες από μένα) έχουν τα εξής αποτελέσματα:

1 Μαρτίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	3ο → 1ο = 9/25
8 Μαρτίου:	Πρόγνωση	1ο → 5ο = 11/25
3 Απριλίου:	Πρόγνωση	1ο → 3ο = 11/25
10 Απριλίου:	Πρόγνωση	1ο → 4ο = 10/25
10 Απριλίου:	Τηλεπάθεια	8/25

(Πρόγνωση: Αυτό που εγώ βρίσκω πρώτο έρχεται στην πραγματικότητα τρίτο κ.ο.κ. Ολίσθηση στο παρελθόν: Αυτό που εγώ βρίσκω τρίτο έρχεται πρώτο κ.ο.κ. Τηλεπάθεια: Αυτό που βρίσκω πρώτο, έρχεται πρώτο)

Σάββατο, 11 Απριλίου 1992

Μία ακόμη από εκείνες τις μέρες, όπου όλα πηγαίνουν αφύσικα στραβά: Το πρωί πήγα ν' αγοράσω μελανοταινίες για τη γραφομηχανή μου. Όμως, το Σάββατο δεν πουλάνε, λέει. Γιατί ανοίγουν το μαγαζί τότε; Ύστερα ξεχάστηκα για λίγο στην παρέα της αδελφής μου και της Νίκης, χωρίς ν' αποφύγω την ανία: Αυτές είναι παντρεμένες με παιδιά, πρόσωπα αξιοσέβαστα στην κοινωνία· ούτε νοιάζονται ιδιαίτερα να κρύψουν την περιφρόνησή τους για μένα.

Το βράδι, στις 9:30, είχα ραντεβού με την παρέα στην Πλατεία Αμερικής. Επειδή ψιχάλιζε, ήμουν αναποφάσιστη αν θα πήγαινα ή όχι. Έτσι, έχασα το λεωφορείο για ένα λεπτό. Το επόμενο έφτασε στις 8:20. Το τρόλλεϋ στην Πανεπιστημίου σερνόταν αργά σαν μισοσφαγμένη κότα. Προτίμησα να πάρω λεωφορείο και τελικά κατέβηκα μια στάση παραπάνω επειδή μπερδεύτηκα. Έφτασα στον προορισμό μου στις 10:05. Κανείς εκεί. Βρήκα ένα τρόλλεϋ που με κατέβασε στην Ομόνοια, ύστερα βαρέθηκα να περιμένω άλλο και περπάτησα ως το Σύνταγμα. Το λεωφορείο που έφευγε τότε με πήγε ως την Ιασωνίδου κι από κει περπάτησα μέχρι το σπίτι. Σύνολο τέσσερις ώρες ταλαιπωρία χωρίς λόγο...

Στο εξής θα αποφεύγω τις περιττές ταλαιπωρίες για χάρη της κοινωνικότητας. Κομμένες, λοιπόν, οι έξοδοι του Σαββάτου – έστω κι αν αυτό είναι το “μπισκοτάκι” που μου πετά η μοίρα για να με ξεγελάσει, ώστε να μην αγανακτώ με την αφύσικη ατυχία που με δέρνει. Όχι στις άδειες κοινωνικές συναναστροφές. Δεν μου προσφέρουν τίποτα ουσιαστικό, απλά με βολεύουν. Ας ζω, λοιπόν, την κάθε στιγμή. Αλλά ποιά στιγμή; Αυτή που ορίζει η τύχη;

Πού είμαι; Τελικά, τι είναι για μένα ο Ιανός; Αν εξαιρέσω τις τρεις ώρες της Τρίτης και άλλες τρεις περίπου το σαββατόβραδο, τίποτε απολύτως. Ο Ιανός και η παρέα δεν είναι παρά ένα "κοκκαλάκι" που μου έχει ρίξει η μοίρα για να με καθησυχάζει. Εδώ και δυο χρόνια ζω με την αναμονή αυτών των "κοκκάλων", που τα παίρνω μετά από ταλαιπωρία 3-4 ωρών

κάθε φορά. Τι κερδίζω με όλα αυτά; Καθοδήγηση στη μεταφυσική; Δεδομένου ότι ο δάσκαλος αποτρέπει οποιαδήποτε προσπάθει πέραν της υπακοής, μάλλον με μπλοκάρει παρά με προωθεί.

Ή, μήπως, κερδίζω φίλους; Δεν με περιμένουν ούτε ένα τέταρτο όταν αργώ στα ραντεβού· δεν έρχονται ποτέ προς τη Γλυφάδα· όταν είμαστε μαζί, δεν μου απευθύνουν ποτέ τον λόγο· αν τύχει να περπατήσουμε για λίγο, δεν υπάρχει κανένας δίπλα μου για να πούμε μια κουβέντα· έρωτας δεν διαφαίνεται ούτε με το κυάλι· το θεωρούν μεγάλη θυσία να με πηγαίνουν μέχρι τη στάση των λεωφορείων με τα αμάξια τους, παρόλο που είναι ο δρόμος τους προς τα εκεί.

Ωστόσο, το υποσυνείδητό μου καθησυχάζεται με αυτό το "κοκκαλάκι", ώστε να αντέχω τη φυλακή μου με συνολικό "διάλειμμα" έξι ωρών την εβδομάδα. Βολεύομαι, αδρανώ, και οι μέρες περνούν χωρίς να οδηγούν πουθενά.

Ας μην δέχομαι πια αυτό το "κοκκαλάκι" που με κρατά πίσω. Με αποκοιμίζει, με αποπροσανατολίζει και μου δίνεται μονάχα μετά από αρκετή ταλαιπωρία, ώστε να μου βγαίνει ξινό. Ας μου λείπουν, λοιπόν, οι κουραστικές συναντήσεις του Σαββάτου: Με αυτές χάνω πολύ περισσότερα απ' όσα κερδίζω...

“Το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον”: Συχνά χρειάζεται να καταβάλλω πολύ κόπο για ένα ελάχιστο, μηδαμινό, ή αρνητικό αποτέλεσμα. Πιστεύω, όμως, πως αν συναντώνται αφύσικες δυσκολίες σε κάποιο εγχείρημα, αυτό σημαίνει πως πρέπει να διακοπεί, αλλιώς θα οδηγήσει σε καταστροφή. “Σαν δεν έχεις μοίρα, τι την ξεις τη λύρα;” λέει η λαϊκή σοφία.

Υπάρχουν εξωτερικές, αόρατες δυνάμεις που καθορίζουν το πεπρωμένο μας, ανεξάρτητα από τη θέληση και τις ενέργειές μας. Κάθε στιγμή της ζωής είναι προκαθορισμένη από πριν, από “ψηλά”. Ακόμη και το περίφημο “μυαλό”, οι ιδιαίτερες ικανότητες και οι κλίσεις μας, είναι προκαθορισμένες από αυτές τις δυνάμεις. Το DNA είναι θέμα τύχης.

Κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από τη μοίρα του, δρώντας στο υλικό πεδίο. Ό,τι κι αν κάνει κάποιος για να δραπετεύσει από το ριζικό του, η μοίρα θα τον οδηγήσει εκεί

που θέλει αυτή, με διάφορες "σατανικές" συγκυρίες. Στην πραγματικότητα, παρά τις προσπάθειες και τις όποιες φαινομενικές επιτυχίες μας, ο τροχός δεν γυρίζει ποτέ.

Πιθανόν, όμως, να υπάρχει ένας τρόπος: Με τον έλεγχο των ονείρων και την επέμβαση στο αστρικό πεδίο, ίσως είναι δυνατόν να επηρεάσε κανείς τη ροή της πραγματικότητας. *Μια μάγισσα δεν επιτρέπεται ν' αφήνεται έρμαιο στις δυνάμεις της τύχης. σαν φτερό στον άνεμο...*

Τρίτη, 14 Απριλίου 1992

Πέφτοντας στο κρεβάτι χθες βράδι, έκανα μια σύντομη άσκηση διαλογισμού. Στο κενό σημείο μου ήλθε η ιδέα ονειρευτώ τους ταχυδακτυλουργούς Siegfried και Roy: *Θα μπορούσα να τους φέρω στο όνειρό μου μα δεν θα το κάνω*, σκέφτηκα αποτρεπτικά. Ωστόσο, γρήγορα ήλθε μια υπέροχη ***Περιπέτεια της Νύχτας***: Κατάφερα να ονειρευτώ τους δύο ταχυδακτυλουργούς κι ένιωθα καταπληκτικά, εφόσον μάλιστα μπορούσα να εκτελώ μαγείες πιο εντυπωσιακές από τις δικές τους, μαγείες αληθινές που όμως όταν ξύπνησα δεν θυμόμουν πια... ⇧

Πριν το μάθημα στον Ιανό, πέρασα από το σπίτι της Αφροδίτης, που είναι εκεί κοντά -το συνηθίζω τελευταία. Σήμερα, όμως, δεν τη βρήκα μόνη: Ήταν και κάποιος Ζήσης εκεί. Η Αφροδίτη μου τον σύστησε σαν τον καινούργιο φίλο της, με τον οποίο ήδη συζούν. Συμπαθητικό παιδί μου φάνηκε, και αρκετά ειλικρινής ώστε να μου αποκαλύψει πως έχει ιστορικό σχιζοφρένειας κι έχει νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο. Τώρα θεωρείται θεραπευμένος και η συμπεριφορά του δεν παρουσιάζει τίποτα το επιλήψιμο. Ο Ζήσης αποδεικνύεται ενδιαφέρων τύπος, συμμερίζεται μάλιστα τα μεταφυσικά μας ενδιαφέροντα: κάποτε έκανε αστρικές προβολές, ενώ συχνά βλέπει τις αύρες των ανθρώπων, λέει.

"Βλέπεις τίποτα πάνω σε μένα;" τον ρώτησα.

"Μου δίνεις την εντύπωση ενός ανθρώπου ο οποίος όλο ψάχνει, ψάχνει, ψάχνει... Τι ψάχνεις, αλήθεια;"

Σήκωσα τους ώμους, απορώντας με την ερώτησή του· νόμιζα

πως μετά από την εκτενή συζήτηση που είχαμε, θα του είχε γίνει πλέον σαφές τί γυρεύω, δηλαδή μεταφυσική γνώση.
“Βλέπεις τίποτα πάνω στην αύρα μου;” επέμεινα.
“Οι σκέψεις σου είναι πολύ έντονες. Τις νιώθω να φεύγουν διαρκώς προς το σύμπαν και μετά να επιστρέφουν ξανά από το σύμπαν!”
Αυτή η παράξενη δήλωσή του με προβλημάτισε κάπως, καθώς ένιωσα πως περιείχε ένα κρυφό ψήγμα αλήθειας, δεν ξέρω τι ακριβώς.
“Αυτό το βλέπεις μονάχα σε μένα ή σε όλους;” τον ρώτησα ήρεμα.
“Δεν το έχω ξαναδεί σε κανέναν άλλο”, μου απάντησε.

Αργότερα, όταν ξεκίνησε το μάθημα στον Ιανό, μας περίμενε όλους μια ευχάριστη έκπληξη: Ο δάσκαλος δέχθηκε να δοκιμάσουμε απόψε μια ***τεχνική για αστρική προβολή,*** η οποία αποτελείται από τα εξής βήματα:
Συγκέντρωση της προσοχής πάνω στη φλόγα ενός κεριού
Μάντρα (το δικό μου: “Εγώ και το Σύμπαν είμαστε ένα”)
Σωματική χαλάρωση
Αντίστροφη αρίθμηση, από το 10 μέχρι το 0. Στο “κενό σημείο” παρατηρώ το είδωλο της φλόγας του κεριού στο σκοτάδι, μπροστά στα κλειστά μάτια μου.
Ανοίγω αργά τα μάτια, τα ξανακλείνω
Αντίστροφη αρίθμηση (δύο φορές)
Οραματίζομαι ότι βγαίνω από το σώμα μου και ταυτίζομαι με το σώμα του δασκάλου (!)
Οραματίζομαι ότι με το αστρικό μου σώμα, ταυτισμένο με του Αλέξανδρου (!), βγαίνω έξω, στη ρεσεψιόν, για να δω το αντικείμενο που έχει τοποθετήσει ο Χάρης στο τραπέζι.

Το αποτέλεσμα ήταν μάλλον απογοητευτικό: Απέτυχαν όλοι εκτός από την Μαίρη, η οποία “είδε” ότι το χάλκινο αγαλματάκι του Ώρου είχε μετακινηθεί από τη θέση του.

Η Μαίρη τυγχάνει να είναι το πιο υπάκουο τσιράκι του Αλέξανδρου, που παραδόξως βρίσκεται στο δικό μας “χαμηλόβαθμο” τμήμα. Υποψιάζομαι, πάντως, ότι η επιτυχία της ήταν στημένη για λόγους εντυπωσιασμού, για να μη φανεί

ότι το πείραμα ήταν εντελώς αποτυχημένο.

Πέμπτη, 16 Απριλίου 1992

Αστρική Προβολή: Νωρίς το πρωί, αμέσως μετά την άσκηση χαλάρωσης, νιώθω το "κέντρο" μου να υψώνεται μία, δυο, τρεις φορές πάνω από το κρεβάτι. Τριγύρω σκοτάδι, δεν βλέπω τίποτα. Την τρίτη φορά κατευθύνομαι προς την πόρτα μα σταματώ, γυρίζω και πηγαίνω προς το παράθυρο. Κοιτάζω έξω από τα ανοιχτά παντζούρια και εστιάζω την προσοχή μου στα σπίτια απέναντι. Ύστερα ξαναπάω προς την πόρτα, περνώ στον διάδρομο, φθάνω έξω από την κουζίνα. Ο μπαμπάς κάθεται ανάποδα σε μια καρέκλα, δεν με βλέπει. Η μαμά με βλέπει και μου μιλά για λίγο.

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό μου, το πάπλωμα φαίνεται λαμπερό, χρυσοκίτρινο, στην άκρη ξεχωρίζουν ωχρά μαργαριτάρια (προφανώς το μεγάλο κομπολόι που χρησιμοποιώ για την βασική άσκηση ονειρέματος). Είναι σκοτεινά ακόμη, ξυπνώ και νιώθω κάπως ανικανοποίητη...

Παρασκευή, 17 Απριλίου 1992

Σήμερα έλαβα μια απαντητική επιστολή από το "Lokus", η οποία πιστεύω πως είναι αρκετά σαφής και ειλικρινής: Πρόκειται για κλειστή ομάδα ατόμων που ασχολείται με προχωρημένες μεταφυσικές έρευνες. Δεν δέχονται ξένους· αν δέχονταν θα έχαναν τη συνοχή τους, οι έρευνες μοιραία θα παρεμποδίζονταν, ουσιαστικά δεν θα μπορούσαν να ασχοληθούν καθόλου με την εσωτερική αναζήτηση. *Με δυο λόγια, στις "ανοιχτές" σχολές τύπου Ιανός δεν γίνεται εσωτερική αναζήτηση αλλά κάτι άλλο...*

Σαφώς, λοιπόν, δεν δέχονται το κάθε ψώνιο (μαθήματα σε άσχετους έναντι 3500 δρχ τον μήνα και ιδιαίτερες συναντήσεις με νευρασθενικούς για ηλίθια προβλήματα, όπως γίνεται στον Ιανό) που νομίζει ότι θέλει να ασχοληθεί με την μεταφυσική. Αν είναι να μπει κανείς στην ομάδα τους, αυτό θα γίνει τυχαία, θα το φέρει η μοίρα. Δεν χρειάζεται να χτυπά πόρτες από δω κι από κει, για να παραδώσει τελικά την ψυχή

του σε κάποιον μάλλον ύποπτο τύπο που το παίζει μύστης.

Αργότερα, ίσως μπορέσουν ή αναγκαστούν να ανοίξουν την ομάδα στο ευρύ κοινό. *Δηλαδή; Πώς θα αναγκαστούν;* Γιατί μια κλειστή ομάδα (όπως κάποτε ο Ιανός) ανοίγει τις πόρτες της; Προφανώς για χοντρά χρηματικα (και άλλα) ωφέλη... "Στο μεταξύ, σκεφθείτε" μου γράφουν, "αν θέλετε πραγματικά να ασχοληθείτε με αυτά τα πράγματα: Για κάθε δύναμη ή γνώση που παίρνετε, υπάρχει πάντοτε ένα τίμημα..."

Κυριακή, 19 Απριλίου 1992

Αστρική Προβολή: Μετά από μεσημεριανή άσκηση χαλάρωσης, γυρίζω χαλαρά στο πλάι. Σε μια στιγμή, νιώθω ότι βυθίζομαι ελαφρά· ξανακάνω αντίστροφη αρίθμηση, πέφτω στο "κενό σημείο", νιώθω πως υψώνομαι στο σκοτάδι. Περιμένω λίγα δευτερόλεπτα, μάταια προσπαθώ να διακρίνω κάτι.

Εντέλει καταφέρνω να βγω από το σώμα μου, κατευθύνομαι προς τη ντουλάπα, προσπαθώ ν' ανοίξω την πόρτα με τηλεκίνηση, αποτυχαίνω. Τώρα αισθάνομαι ένα ψυχρό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη αργά, σα να εμποδίζεται, ώσπου νομίζω ότι ξυπνώ.

Τότε βλέπω ένα μικρό πουλί να κατεβαίνει από το κρεβάτι. Περπατά μέχρι την πόρτα της ντουλάπας, τη σπρώχνει και την ανοίγει λίγο, όσο χρειάζεται για να μπει μέσα. Σηκώνομαι εγκαίρως, πιάνω το πουλί με μια παλιά καφέ φούστα, το βγάζω έξω από το σπίτι και το αφήνω στο διπλανό οικόπεδο. Απ' ότι βλέπω, δεν μπορεί να πετάξει...

Κατόπιν προσπαθώ να υψωθώ προς τα πάνω, για να πάω στο διαμέρισμα των γονέων μου, δεν τα καταφέρνω όμως. Ξυπνώ, πέφτω λίγο βαθύτερα, για μια στιγμή η εμπειρία έχει την τάση να επαναληφθεί, μα τελικά αποφασίζω να σταματήσω. Όταν ξυπνώ κανονικά, βλέπω ότι η πόρτα της ντουλάπας είναι τόσο ανοιχτή όσο την είχε αφήσει το πουλί...

Τρίτη, 21 Απριλίου 1992

... "Μην περιορίζετε τη ζωή. Η ζωή μπορεί να εκδηλωθεί με άπειρους διαφορετικούς τρόπους. Στο απώτερο μέλλον, ίσως να

υπάρχει ένα ιδιαίτερο πρόγραμμα μέσα σ' ένα κομπιούτερ, ένα συνειδητό και αιωνίως αυτοβελτιούμενο πρόγραμμα, και ίσως εγώ να είμαι αυτό το πρόγραμμα...” είπε απόψε ο Αλέξανδρος στην τάξη, αφήνοντάς μας όλους άναυδους.

Κατακλείδα: Καμιά δεκαρία χρόνια αργότερα, θα τύχει να διαβάσω ορισμένα άρθρα σε περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας σχετικά με το "Uploading", δηλαδή τη μεταφορά ενός ανθρώπινου μυαλού μέσα σ' έναν κυβερνοχώρο. Αυτό άραγε να εννοούσε ο Αλέξανδρος τότε, στις αθώες εποχές του '92;

Ψυχοπαγίδα: Αναρωτιόμουν για το παιγνίδι της ζωής. Ποιός ορίζει τους κανόνες του; Ο Θεός; Κάποια υπέρτατη οντότητα που αποπλανά ψυχές και τις παρασύρει στο παιγνίδι σαν πιόνια; Αν η ψυχή γνωρίζει για τη νιρβάνα της θέωσης, τότε γιατί πέφτει σε μια τέτοια παγίδα; Λόγω παλιών σφαλμάτων, όπως λένε οι Δάσκαλοι; Ή μήπως υπάρχουν κι άλλοι, πιο σκοτεινοί λόγοι;

Συχνά νιώθω σα να με έχουν ξεγελάσει. Από τη μία αντιλαμβάνομαι την ύπαρξή μου ως το κέντρο του κόσμου, από την άλλη δεν είμαι εγώ που ελέγχω τη μοίρα μου. Για την ακρίβεια, συχνά έχω την εντύπωση ότι οποιοσδήποτε άλλος μπορεί να ελέγξει τη δική μου μοίρα λίγο ή πολύ, ενώ οι δικές μου πράξεις ελάχιστα επηρεάζουν την πορεία των πραγμάτων. Φυσικές, κοινωνικές και πρακτικές ανάγκες παροδηγούν τα βήματά μου σε τέτοιο βαθμό, ώστε ξεχνώ τι θέλω εγώ...

Να έκανα ένα παιδί; Γιατί αλήθεια; Για να πάρει η ψυχή του εμπειρίες τάχα; Σιγά τ' αυγά... Ή για ν' αποκτήσει η δική μου ζωή ένα πιο συγκεκριμένο νόημα; Είναι λόγος αυτός για να φυλακίσω μια ψυχή σ' αυτό τον κόσμο; Υπάρχει τίποτα πιο εγωιστικό από αυτό;

Τετάρτη, 22 Απριλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ με απορία δυο μεγάλα κυβικά χαλάσματα, που θυμίζουν γκρεμισμένες πολυκατοικίες. Ένα παιδί ανεβαίνει στην ταράτσα της μίας, τρέχει με φόρα και πηδά στην αντικρινή. Ο πατέρας του δεν προφταίνει

να το πιάσει, το κοιτάζει μόνο με φόβο. Μια μυστηριώδης δύναμη συγκρατεί το παιδί στον αέρα και δεν γκρεμίζεται στο κενό. Είναι ένας αόρατος εξωγήινος μετεωρίτης που το περιβάλλει. Τα χαλάσματα προέρχονται από ένα εξωγήινο διαστημόπλοιο μεγάτο καύσιμα. Έτσι, πολλά εξωγήινα χταποδοειδή όντα αναμένονται να έλθουν στη γη για ανεφοδιασμό...

Εδώ και λίγο καιρό, στο λεωφορείο για τη δουλειά συναντώ τη Βούλα, μια παλιά γνωστή μου κοπέλα λίγο μικρότερη από μένα, η οποία κάποτε έμενε πάνω από το φροντιστήριο αγγλικών όπου φοιτούσα. Τότε δεν την είχα σε μεγάλη υπόληψη, ήταν συνεχώς μέσα στη μύξα και φερόταν ανόητα. Τώρα, όμως, μου φαίνεται εντελώς αλλαγμένη και κοντεύουμε να γίνουμε φίλες: Εργάζεται σε εκδοτική εταιρεία, είναι διευθύντρια τμήματος πλασιέ, δουλεύει γύρω στις πέντε ώρες την ημέρα, βγάζει πολλά χρήματα, ταξιδεύει συχνά, έχει πλούσια κοινωνική ζωή. Χαίρομαι και απορώ με τη Βούλα: είναι λες κι έχει πάθει μετάλλαξη...

Σήμερα μιλήσαμε για τις εμπειρίες μας στο καζίνο. Της είπα το περιστατικό με τον αριθμό 11 τότε που πήγα στο καζίνο του Λονδίνου (27 Ιουλίου 1991) κι εκείνη μου είπε πως κάποτε κατάφερε να φέρει δυο φορές τον αριθμό που ήθελε στη ρουλέτα. *Αν αυτό δεν είναι προσωπική δύναμη, τότε τι είναι;* Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να είναι κανείς ιδιοφυία για να πετύχει στη ζωή. Αρκεί να έχει προσωπική δύναμη (τύχη)...

Το απόγευμα τόλμησα να βγω βόλτα στα πέριξ φορώντας την περούκα "Jessica". Γρήγορα συνειδητοποίησα ότι η επιθυμία της μοναξιάς και των έρημων δρόμων είχε παραδόξως αντικατασταθεί με την επιθυμία της κοινωνικότητας και των πολυσύχναστων λεωφόρων.

Η εξήγηση, πασιφανής: Με την περούκα ήμουν και ένιωθα όμορφη. Οι άλλοι με κοίταζαν με θαυμασμό κι εγώ αισθανόμουν πρωτόγνωρη χαρά. Ήθελα να συναντώ όσο το δυνατόν περισσότερα άτομα, ώστε να απολαμβάνω αυτό το κύμα θετικής ενέργειας που μου έφερνε η επιδοκιμασία τους.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα να με κοιτούν οι άνθρωποι με θαυμασμό και συμπάθεια και όχι με κοροϊδία και

περιφρόνηση. Λες και ήμουν μια άλλη, κάποια που οι άλλοι δεν γνώριζαν! Όταν, όμως, δεν φορώ τα εντυπωσιακά μαλλιά της Jessica, οι άνθρωποι δεν με συμπαθούν, με αντιμετωπίζουν σαν να είμαι ένα τίποτα. Ωστόσο, είμαι το ίδιο πρόσωπο! Είναι απίστευτο το πόσο επιφανειακά (με) κρίνουν...

Να, λοιπόν, πως δημιουργείται η κοινωνικότητα ή, αντίθετα, η εσωστρέφεια: Όταν ξέρεις ότι θα βρεθείς σ' έναν κύκλο ανθρώπων όπου όλοι θα σε θαυμάσουν, τότε επιδιώκεις τη συναναστροφή. Όταν, αντίθετα, ξέρεις ότι οι άλλοι θα σε αποδοκιμάσουν και θα επικρίνουν την κάθε σου λέξη και κίνηση, τότε επιδιώκεις τη μοναξιά. Είναι θέμα ψυχικής αυτοάμυνας...

Η επιβεβαίωση των άλλων δίνει δύναμη. Το χειροκρότημα ενεργοποιεί αυτόν που το δέχεται, ακόμη κι αν είναι ψεύτικο. Όταν με θαυμάζουν νιώθω την ενέργεια να με κατακλύζει. Αναρωτιέμαι, λοιπόν: Πόσο μπορεί να με έχει καταρρακώσει η συντονισμένη συλλογική κατακραυγή των ανθρώπων εναντίον μου επί δεκαετίες;

Κυριακή του Πάσχα, 26 Απριλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πάνω σε χαρτόνι έχω ζωγραφίσει μια πρόστυχη ιστορία σαν κόμικ. Είναι γραμμένη στην αγγλική γλώσσα και θέλω να διαβαστεί από πολλούς. Βάζω το χαρτόνι ανάμεσα σε άλλα χαρτιά και φεύγω. Φθάνω κάπου, όπου μου φτιάχνουν ένα τεράστιο τραπεζομάντηλο από καμβά, με κεντημένα πράσινα και κρεμ λουλούδια, και περίτεχνη δαντέλα στις άκρες.

Πάω να ετοιμάσω το χαρτόνι για να το δείξω μα τελικά το αφήνω, καθώς πρέπει πρώτα να πετάξω ένα τσαλακωμένο χαρτί μέσα σ' ένα καλάθι πιο πέρα. Ένα παράξενο ψιθύρισμα αντηχεί στο χώρο: “Εσύ είσαι συλλέκτης”. Πετώ το τσαλακωμένο χαρτί μα αστοχώ. Υψώνω το αριστερό χέρι, το χαρτί κινείται με ψυχοκίνηση και αυτή τη φορά μπαίνει στο καλάθι.

Έπειτα, σα να υλοποιείται μπροστά μου μια άλλη πρόστυχη ιστορία, μέσα σε μια σπηλιά βλέπω έναν γυμνό γοητευτικό άνδρα, που είναι δεμένος από τα χέρια. Ξέρω ότι

είναι εγκληματίας διεθνούς εμβέλειας. Μια μελαχροινή γυναίκα, που είναι κι αυτή γυμνή, έχει σχίσει την εφαρμοστή στολή του με μαχαίρι κι ετοιμάζεται να του επιτεθεί σεξουαλικά. Έρχεται και κάθεται πάνω στο όργανό του δύο, τρεις φορές. Ο άνδρας μορφάζει σα να πονάει...

"Driver": Φαγώθηκα να βρω το έργο στα βίντεο κλαμπ, δεν ήταν όπως το περίμενα αλλά γενικά μου άρεσε. "Δεν έχεις φίλους, ούτε μόνιμη δουλειά, ούτε κορίτσι. Τι άλλο σου μένει;" *Τι μου θυμίζει;*

Παρ. 1η Μαΐου 1992

Η σημερινή ήταν μια πολύ ευχάριστη μέρα: Με την οικογένεια της Αλίκης πήγαμε στο οικόπεδο της ξαδέρφης Νίκης κάπου έξω από τον Ωρωπό. Έχουν φτιάξει ένα μικρό λυόμενο εκεί. Ήλθαν επίσης η Μιλένα και η Μαριτίνα με τις οικογένειές τους. Ψήσαμε και φάγαμε παϊδάκια, μιλήσαμε και κάναμε αστεία, παίξαμε και μπουγέλο. Η αδελφή μου το παράκανε λίγο, μου φαίνεται.

Κατά τη διάρκεια μιας βόλτας στον χωμάτινο δρόμο κατανόησα τη *διαφορά* μου: Διαθέτω ένα ασυνήθιστα ευρύ αισθητικό/οπτικό φάσμα αντίληψης. Παρατηρώ και αντιλαμβάνομαι πιο μακρινά πράγματα, περισσότερες λεπτομέρειες, αντί να περιορίζω την προσοχή μου στα κοντινά, όπως κάνουν οι φυσιολογικοί άνθρωποι. Έτσι αποκτώ μια πιο σφαιρική άποψη των πραγμάτων. Αυτό είναι που με απομακρύνει από τους άλλους: Εγώ δεν μπορώ να περιοριστώ στον μικρόκοσμό τους κι εκείνοι δεν μπορούν να με καταλάβουν.

Μετά την ανωτέρω συνειδητοποίηση, ένιωσα ακόμη πιο χαρούμενη κι ελεύθερη. Πέρα απ' αυτά: Τι είναι τα σημερινά γεγονότα μπροστά στο φάσμα της αιωνιότητας; Εικόνες-φαντάσματα που πλέουν και χάνονται στον αέναο χωροχρόνο.

Μέρες που φεύγουν, φεύγουν και πού πηγαίνουν; Ανέκαθεν είχα την εντύπωση ότι κάπου πηγαίνουν...

Τρίτη, 5 Μαΐου 1992

Καλό και Κακό: Το σημερινό μάθημα στον Ιανό αποδείχτηκε ανέλπιστα ενδιαφέρον, καθώς ο Δάσκαλος μας μίλησε πιο ξεκάθαρα για την αληθινή ισορροπία ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό: “Στους πνευματικούς, αστρικούς κόσμους επικρατεί σχεδόν ολοκληρωτικά το Καλό. Εκεί το Κακό υπάρχει περισσότερο ως ιδέα προς υλοποίηση. Το Κακό δεν εκδηλώνεται αυθόρμητα στα αστρικά πεδία, δεν υπάρχει στ' αλήθεια, μονάχα τείνει να υπάρξει. Στον κόσμο της ύλης, αντίθετα, επικρατεί σχεδόν ολοκληρωτικά το Κακό. Εδώ το Καλό υπάρχει μονάχα ως ιδέα προς υλοποίηση. Το Καλό δεν εμφανίζεται αυθόρμητα στην υλική πραγματικότητα, δεν υπάρχει στ' αλήθεια, μονάχα τείνει να υπάρξει”.

Συνεπώς, δεν είναι σωστό να αναρωτιόμαστε γιατί υπάρχει η αδικία (κακό) στον κόσμο. Πιο σωστό είναι να αναρωτιόμαστε γιατί υπάρχει το δίκαιο (καλό), όποτε αυτό εμφανίζεται. *Δεν υπάρχει Κακό και Καλό. Υπάρχει Κακό και Λάθος*, υποστηρίζουν ορισμένες μυστικές εταιρείες.

Ακόμη: “Το Καλό και το Κακό είναι σαν δυο τεράστιες δεξαμενές ενέργειας, αντίθετης όμως πολικότητας, που στέκονται δίπλα-δίπλα”, συνεχίζει ο Αλέξανδρος. “Ένα πολύ μεγάλο Καλό (+) μπορεί να υπερχειλίσει τη δεξαμενή του, οπότε θα αρχίσει να χύνεται στο Κακό (-), καταλήγοντας έτσι σε ένα πανίσχυρο Κακό. Ομοίως, ένα υπερβολικά μεγάλο Κακό (-) μπορεί να υπερχειλίσει τη δεξαμενή του, οπότε χύνεται στο Καλό (+), καταλήγοντας έτσι σε ένα πολύ ισχυρό Καλό...”

Πέμπτη, 7 Μαΐου 1992

Εργασιακές εμπειρίες στην Παγγαία: Η Γιώτα, μια βραδύγλωσση αντιπαθητική κλώσσα (πάμπλουτη όμως) κρατάει την αγγλική αλληλογραφία, ενώ εγώ που γνωρίζω τέσσερις γλώσσες, απλώς δακτυλογραφώ. Έχει σπουδάσει Ιστορία της Τέχνης στην Αμερική (σπουδές για χορτάτους),

ωστόσο κάνει μπόλικα γραμματικά και συντακτικά λάθη όταν γράφει επιστολές στα αγγλικά. Παραδόξως, κανένα από τα αφεντικά που υπογράφουν τα γράμματα δεν το έχει παρατηρήσει.

Η Γιώτα έχει ανώτερη θέση από μένα, έστω κι αν τα αγγλικά της είναι πολύ μέτρια, έστω κι αν δεν υποψιάζεται καν τι είναι η αρχειοθέτηση! Η κοπέλα στέλνει γράμματα σε διάφορα μουσεία του κόσμου και ζητά διαφάνειες έργων τέχνης, δεν κρατά όμως ποτέ αντίγραφα των επιστολών της. Ούτε αυτό το προσέχει κανείς.

Εγώ, φυσικά, δεν τολμώ ν' αναφέρω τίποτα. Αν σχολίαζα το παραμικρό, θα τσακωνόμουν με τη Γιώτα και να γινόμουν αντιπαθής σε όλους τους υπόλοιπους συναδέλφους. Βέβαια, αυτό σημαίνει πως οι γνώσεις που επί χρόνια κόπιαζα να αποκτήσω ώστε να υπηρετώ τις εταιρείες, αποδεικνύονται τώρα εντελώς αδιάφορες για τις εταιρείες. Αυτοί δεν δίνουν δεκάρα αν εγώ γνωρίζω άψογα αγγλικά, ιταλικά και γερμανικά. Προφανώς, άλλα προσόντα εκτιμούν στους υπαλλήλους...

Σάββατο, 16 Μαΐου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα ρομπότ έχουν καταλάβει τη γη. Μας κρατούν φυλακισμένους μέσα σε κίτρινα στενά κελιά που έχουν μέσα ένα κρεβάτι. Μας βγάζουν έξω μονάχα για να κάνουμε ορισμένες δουλειές. Ακούω ότι οι εξωγήινοι ήλθαν στη γη από λάθος ενός ανθρώπου, ο οποίος τους εμπιστεύτηκε. Παρατηρώ ότι τα κελιά συγκοινωνούν μεταξύ τους μέσω ενός φεγγίτη στα εσωτερικά τοιχώματα. Αναρωτιέμαι μήπως θα μπορούσα να επικοινωνήσω μέσ' από κεί με άλλους κρατούμενους σε γειτονικά κελιά.

Πιθανή ερμηνεία: Η ανθρωπότητα είναι υπόδουλη σε κάποια φυλή εξωγηίνων, οι οποίοι μας κρατούν απομονωμένους και μας παροδηγούν έτσι ώστε να εκτελούμε συγκεκριμένα καθήκοντα, με άγνωστους σκοπούς.

* * * *

Οι βρυκόλακες είναι άνθρωποι που διαθέτουν τη φυσική ικανότητα να απορροφούν την ψυχική ενέργεια άλλων ανθρώπων, καθιστώντας τους υποχείρια. Συνήθεις βρυκόλακες είναι οι παρακάτω:

α) *Οι εραστές και σύζυγοι:* Απορροφούν το μεγαλύτερο μέρος της ενέργειας των γυναικών τους, καθώς ακόμη και στη σημερινή "φεμινιστική" εποχή ολόκληρη η σκέψη και η δράση της γυναίκας αποβλέπει κατά κανόνα στην ικανοποίηση ενός αρσενικού. Διαφορετικα, δεν έχει άνδρα και είναι ανύπαρκτη για την κοινωνία. Ο άνδρας-βρυκόλακας αυτό ακριβώς προσφέρει στη γυναίκα: Μια θέση στην κοινωνία (ως δούλα του) κι έναν αποδεκτό λόγο ύπαρξης (να τον ικανοποιεί σεξουαλικά και να του κάνει παιδιά).

β) Μέσα σε μια οικογένεια, οι πιο ισχυροί βρυκόλακες είναι τα *παιδιά*. Με τα νάζια, τα κλάμματα, ή την υπερκινητικότητά τους απαιτούν και καταφέρνουν να δεσμεύουν απασχολούν ολόκληρη την ύπαρξη των γονέων τους, ιδίως της μητέρας. Οι περήφανοι γονείς αφιερώνουν όλο το χρόνο, το χρήμα, τη σκέψη και την ενεργητικότητά τους σε παιδιά που ενίοτε δεν το αξίζουν. Αλλά... "ποιός είναι ο σκοπός της ζωής; Να κάνεις παιδιά, βέβαια...", υποστηρίζουν όλοι οι γονείς με ρομποτική ομοιομορφία.

γ) Οι *"δημοφιλείς"*: Αποτελούν την "ψυχή" της παρέας, όπως χαρακτηριστικά λέγεται. Πράγματι, σε μια συντροφιά υπάρχει πάντα ένα άτομο που λειτουργεί ως πόλος έλξης κι έχει το γενικό πρόσταγμα, χωρίς κανένας να μπορεί να εξηγήσει αντικειμενικά το γιατί. Συνήθως πρόκειται για αλλοπρόσαλλα και εγωκεντρικά άτομα. Οι δημοφιλείς προστάζουν και οι υπόλοιποι σπεύδουν να εκτελέσουν τη διαταγή με αυθόρμητη χαρά. Το αντάλλαγμα; Η κοινωνικότητα φυσικά, το να ανήκεις σε μια παρέα, να μην είσαι μόνος σου.

δ) *Ενεργειακοί γίγαντες:* Πρόκειται για άτομα που βρίσκονται πολύ ψηλά στην ιεραρχία της ανθρωπότητας. Συσσωρεύουν απίστευτη οικονομική δύναμη και αποκτούν παγκόσμια φήμη από δραστηριότητες αμφίβολης χρησιμότητας (ηθοποιοί, τραγουδιστές, φωτομοντέλα, κλπ). Όλοι αυτοί

διαθέτουν, βέβαια, περισσή γοητεία. Ο κοσμάκης απλά απολαμβάνει να τους λατρεύει σαν θεούς επί της γης.

ε) *Μύστες και θρησκευτικοί ηγέτες:* Είναι τα πιο ισχυρά βαμπίρ, καθώς διαθέτουν μια μοναδική ικανότητα να μαγνητίζουν πλήθη εκατομμυρίων ατόμων. Εδώ η απορρόφηση ενέργειας συντελείται σε πολύ βαθύτερα επίπεδα, εφόσον οι θρησκευτικοί αρχηγοί απαιτούν και εισπράττουν απόλυτη υποταγή και λατρεία από όλους, ενώ υποδαυλίζουν συστηματικά την ενοχή και τον τρόμο. Όσο για τους πιστούς, είναι πρόθυμοι να υπακούνε τυφλά στα πλέον παράλογα δόγματα και μάλιστα είναι υπερήφανοι γι' αυτό. Η ανταμοιβή τους; Η υπόσχεση μιας μακάριας "μετά θάνατον ζωής", φυσικά μόνο για τους "λίγους κι εκλεκτούς" που θα καταφέρουν υποταχθούν απόλυτα στο δόγμα.

στ) *Οντότητες gestalt όπως πολιτικά κόμματα, διάφορες οργανώσεις, εταιρείες:* Πρόκειται για απόλυτα ιεραρχημένες ομάδες ανθρώπων, οι οποίες λειτουργούν ως αυτόβουλες βαμπιρικές οντότητες. Μια εταιρεία αποτελείται, φυσικά, από τους εργαζόμενους σ' αυτήν αλλά δεν είναι οι υπάλληλοί της· πρόκειται για ξεχωριστή οντότητα, με δικούς της σκοπούς, τρόπο σκέψης και ανάγκες διαφορετικά από των εργαζομένων σ' αυτήν. Οι εταιρείες είναι πολυ απαιτητικοί βρυκόλακες: Απαιτούν να τους δινουμε τις καλύτερες ώρες της ημέρας μας (9 π.μ. - 5 μ.μ.), τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας (από τα 20 έως τα 65), την αμέριστη προσοχή μας, το μέγιστο των δυνατοτήτων μας κάθε στιγμή. Σαν αντάλλαγμα παρέχουν μια μίζερη επιβίωση, μια βαρετή ρουτίνα και μια μάλλον αμφίβολη ασφάλεια.

Οι βρυκόλακες είναι, ως επί το πλείστον, άτομα με ιδιαίτερη γοητεία, ζωικό μαγνητισμό (σεξ απήλ), ευστροφία κι ευφράδεια. Αναγνωρίζονται εύκολα, καθώς μονοπωλούν σχεδόν ψυχωτικά οποιαδήποτε συζήτηση και καταφέρνουν αυθόρμητα, με φυσικό τρόπο, να προσελκύουν το ευρύτερο ενδιαφέρον. Συχνά γίνονται αλαζόνες κι επιθετικοί, ωστόσο όλοι τους θεωρούν αξιαγάπητους.

Ενίοτε, οι ρόλοι μπορεί να εναλλάσσονται: Μέσα σ' ένα

διαφορετικό περιβάλλον, ένας βρυκόλακας μπορεί να μετατραπεί προσωρινά σε θύμα και αντίστροφα. Για παράδειγμα, ένας υπάλληλος/θύμα προσφέρει απλόχερα όλη την ενέργειά του στην εταιρεία όπου εργάζεται, όταν όμως βρίσκεται στο σπίτι του μετατρέπεται σε σύζυγο/βρυκόλακα και απορροφά όλη τη ζωτική ενέργεια της γυναίκας του, απαιτώντας διαρκώς όλη την προσοχή της. Ωστόσο, ένα πραγματικά ισχυρό βαμπίρ δεν βρίσκεται ποτέ στη θέση του θύματος.

Είναι γεγονός ότι τα θύματα αναζητούν τους βρυκόλακες, όχι αντιστρόφως. Το βαμπίρ είναι ο μαγνήτης. Δεν προσελκύεται, προσελκύει. Για την ακρίβεια, το θύμα είναι ανίκανο να ζήσει χωρίς να προσφέρει σε κάποιον βρυκόλακα. Έτσι, άνθρωποι που ουσιαστικά δεν έχουν ανάγκη να εργαστούν, τρελαίνονται αν μείνουν δυο μήνες χωρίς δουλειά. Πολλές γυναίκες παραπονούνται ότι οι άνδρες τους τις εκμεταλλεύονται ή τις κακομεταχειρίζονται, ωστόσο δεν διαννοούνται να μείνουν χωρίς άνδρα ούτε για ένα μήνα. Δίχως κάποιο αρσενικό να υπηρετούν, αισθάνονται άχρηστες, χωρίς σκοπό στη ζωή.

Οι “δημοφιλείς” ποτέ δεν πλησιάζουν κάποιον πρώτοι. Στέκονται αγέρωχοι, όλο καμάρι, και περιμένουν τις μύγες να κολλήσουν στο μέλι. Συνήθως δεν χρειάζεται να περιμένουν πολύ. Οι “κοινοί θνητοί”, από τη μεριά τους, συχνά σκέφτονται να εγκαταλείψουν μια παρέα που τους “κουράζει” και τους στενοχωρεί, όμως το αναβάλλουν συνεχώς με διάφορες δικαιολογίες: “χρειάζομαι μια παρέα” ... “τους έχω συνηθίσει” ... “πού θα βρω άλλους” κλπ. Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως αισθάνονται μια ακατανίκητη έλξη για τους βρυκόλακες. Προφανώς, η απορρόφηση ενέργειας δρα και ως ναρκωτικό. Αποδυναμώνει μεν τα θύματα, όμως η εξάντληση καλύπτεται από τη γλυκιά ηδονή της “προσφοράς”.

Ολόκληρη η ανθρώπινη κοινωνία είναι κτισμένη πάνω σ' αυτή τη σχέση εξάρτησης μεταξύ βρυκολάκων και θυμάτων. Οι κοινωνικοί θεσμοί (πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, εργασία) αποτελούν εκφάνσεις του βαμπιρισμού. Ο ψυχικός βαμπιρισμός είναι ο συνδετικός ιστός της ανθρώπινης κοινωνίας, σ' αυτόν βασίζεται κάθε Ιεραρχία...

Κυριακή, 24 Μαΐου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας άνδρας μπαίνει σε αρένα για να παλέψει. Αντιμετωπίζει έναν υποδεέστερο αντίπαλο που τον λυπάται και γι' αυτό τον αφήνει να κερδίζει υπομένοντας με σχετική ευκολία διάφορα χτυπήματα με γροθιές, σφαίρες, μαχαίρια και άλλα όπλα.

Ύστερα, όμως, οι επόμενοι αντίπαλοι είναι πιο σκληροί: Ορμούν απροειδοποίητα μέσα από σιδερένια φράγματα, οπλισμένοι με βαριά μεταλλικά όπλα, τον ισοπεδώνουν αλύπητα. Κατόπιν, τη θέση του άνδρα παίρνει μια γυναίκα μαχήτρια που αντιμετωπίζει τα ίδια. Για κείνην, όμως, κάθε ήττα σημαίνει κι έναν βιασμό...

Κυριακή, 17 Μαΐου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάπου στο διάστημα υπάρχει μια πανάρχαια γιγάντια πυραμίδα ζιγκουράτ, φτιαγμένη από νεκρικά σύμβολα κατασκευασμένα από οστά. Ο περίβολος αποτελείται από μια γυάλινη μάντρα, που μέσα στη μάζα της έχουν ενσωματωθεί κόκκαλα διαφόρων μεγεθών και σχημάτων.

Ένα κυλινδρικό μονοθέσιο διαστημόπλοιο προσγειώνεται μέσα στον περίγυρο. Από μέσα βγαίνει ένας ταξιδιώτης. Πλησιάζει και μου λέει πως η πυραμίδα δεν είναι τόσο παλιά όσο πιστεύεται, γιατί οι αρχαίοι δεν είχαν εξελιχθεί τόσο πολύ ώστε να φτιάχνουν τέτοια μνημεία. “Η πυραμίδα υπολογίζεται στον 3ο αι. π.Χ., ενώ είναι του 7ου αι. μ.Χ.”, μου εξηγεί.

Η κορυφή της πυραμίδας πότε εξαφανίζεται, πότε εμφανίζεται λαμπερή στο στερέωμα. Ανεβαίνω εκεί πάνω, πηδώ ψηλά στο σκοτάδι του διαστήματος και ξαναπέφτω μαλακά, την ώρα που η κορυφή εμφανίζεται πάλι. Αισθάνομαι πολύ όμορφα. Ο άγνωστος ξαναμπαίνει μέσα στο κυλινδρικό σκάφος του και υψώνεται, έτοιμος να φύγει.

Στο κάτω μέρος του διαστημόπλοιου διακρίνονται κυλινδρικές τουρμπίνες που περιστρέφονται γοργά. Όλοι στέκονται και παρατηρούν την απογείωση· είναι ένας τυχοδιώκτης που κάνει ταξίδια στο χωροχρόνο, δημιουργώντας “χάσματα”. Σύντομα ο ταξιδιώτης προσγειώνεται στη Γη, κάπου στο έτος 1920. Μοντέρνες κοπέλες μανεκέν ξεχύνονται ξαφνικά μέσα από ένα "χάσμα"...

Τρίτη, 26 Μαΐου 1992

Διαυγές Όνειρο: Ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο,

βλέπω τον Βασίλη, έναν χοντρό, κακάσχημο, τριχωτό, απαίσιο τύπο από τον Ιανό, να είναι ξαπλωμένος δίπλα μου, πάνω στο κρεβάτι μου. Στριφογυρίζει, φωνάζει, βάζει τα πόδια του στο στήθος μου και μ' ενοχλεί. “Δεν σε πειράζει, ε;” με ρωτάει χαζά, ενώ εγώ δυσφορώ έντονα. Τότε εγώ σκέφτομαι ότι αυτό θα μπορούσε να είναι ένα πιθανό μέλλον, ευτυχώς όμως είναι μόνο μια νύχτα. Έτσι μαθαίνω να εκτιμώ ό,τι έχω, δηλαδή τη μοναξιά στο κρεβάτι μου.

Ερμηνεία: Λίγες μέρες αργότερα, η Αφροδίτη με πληροφορεί ότι ο Βασίλης ενδιαφέρεται πολύ για το ονείρεμα και ότι ο Αλέξανδρος τον διδάσκει προσωπικά. Σοβαρό πρόσωπο βρήκε να διδάξει ο δάσκαλος! Δηλαδή, αυτός υποτίθεται πως έχει αρκετά καθαρό υποσυνείδητο για να εξασκεί τέτοια τεχνική;

Το βράδι έχω κανονίσει συνάντηση με όλη την παρέα -τη Βανέσα, τη Θεανώ, την Αφροδίτη και το Ζήση- σε μια ήσυχη καφετέρια δίπλα στο παλιό μου γραφείο. Ίσως να μην ξαναδώ ποτέ τη Βανέσα, δεδομένου ότι εντός της εβδομάδας αναχωρεί οριστικά για την πόλη όπου μεγάλωσε, το Βόλο, εφόσον οι σπουδές της στη Φιλοσοφική Αθηνών έχουν πια ολοκληρωθεί. Νιώθω ήδη ένα κενό, μια διάχυτη συγκίνηση. “Μου τη δίνει που φεύγεις”, της είπα λίγο πριν το τέλος.

Τετάρτη, 27 Μαΐου 1992

Μετά τη χθεσινή παρωδία μαθήματος στον Ιανό, συνειδητοποίησα ότι πέφτει χοντρό δούλεμα εκεί μέσα. Μόνο μάθημα δεν είναι αυτό! Εξηγούμαι: Ύστερα από πολύ καιρό, κάναμε ένα τηλεπαθητικό πείραμα που “φυσικά” αποδείχτηκε πλήρης αποτυχία: Ούτε ένας από τους μαθητές δεν πλησίασε έστω το αντικείμενο που είχε τοποθετηθεί έξω, στο τραπέζι της ρεσεψιόν. Ο Αλέξανδρος βρήκε την ευκαιρία να μας κατσαδιάσει ομαδικώς σχετικά με το πόσο ανέτοιμοι είμαστε για τέτοια πειράματα. Και οι τριάντα!

Ωστόσο, εγώ αναρωτιέμαι: Αν πάρεις τριάντα τυχαία άτομα από το δρόμο και τα βάλεις να μαντέψουν -χωρίς καμία προηγούμενη άσκηση διαλογισμού ή άλλη προετοιμασία- τι υπάρχει πάνω σ' ένα κρυμμένο τραπεζάκι, δεν μπορεί, κάποιος

από τους τριάντα θα μαντέψει λίγο-πολύ περί τίνος πρόκειται! Κι όμως, στον Ιανό τριάντα "μεταφυσικά" άτομα αποτυχαίνουν παταγωδώς να πλησιάσουν έστω και λίγο τη φύση του αντικειμένου. Λοιπόν, υποψιάζομαι ότι τα πειράματα αυτά είναι στημένα...

Επίσης, βρίσκω ότι εδώ και μερικούς μήνες τα μαθήματα ακολουθούν κάποιον αδιόρατο μηχανισμό ψυχολογικού πολέμου: α) Ο δάσκαλος μιλά ασταμάτητα, συνήθως χωρίς να λέει τίποτα ουσιαστικό· συχνά νιώθω σαν αντικείμενο υποβολής. β) Δεν επιτρέπει σε κανέναν να εκφράσει καμία γνώμη. γ) Διακόπτει στα γρήγορα οποιαδήποτε συζήτηση πάει να αναπτυχθεί μέσα στην τάξη. δ) Όποιος εκφράζει προσωπική γνώμη για κάτι, αντιμετωπίζεται σαν ηλίθιος ή σαν ψυχασθενής, πχ "Άλλα διαβάζεις, άλλα καταλαβαίνεις".

Με αυτό τον τρόπο συντελείται ένα συστηματικό, ύπουλο σπάσιμο του εγώ: Αδυνατούμε πλέον να προβάλλουμε οποιαδήποτε άποψη, εκφράζουμε όλο και λιγότερες απορίες, η αυτοπεποίθησή μας εξανεμίζεται, γεμίζουμε διαρκώς με ενοχές, η θέλησή μας αδυνατίζει. Παρόλο που όλοι βαριόμαστε, καθόμαστε από τις 9:00 μέχρι τα μεσάνυχτα. Εγώ ειδικότερα, βλέπω ότι έχω αρχίσει να πηγαίνω πίσω αντί μπροστά: Συχνά ανακαλύπτω ότι τα χέρια μου ιδρώνουν και αισθάνομαι ιδιαίτερη αγωνία πριν κάνω οποιαδήποτε δήλωση μέσα στην τάξη -όπως κάποτε, που ήμουν μικρή και φοβιτσιάρα. Διάβολε, σκοπός μου είναι να καταπολεμήσω τη δειλία μου, όχι να τη φουντώσω!

Πέμπτη, 28 Μαΐου 1992

Οι φίλοι μου απομακρύνονται συνεχώς. Πιέσεις στη δουλειά. Τα δεικτικά σχόλια της Γιώτας σχετικά μ' έναν συνεργάτη που δεν πληρώθηκε επειδή, λέει, εγώ δεν δακτυλογράφησα εγκαίρως το λήμμα του. Τα ειρωνικά γέλια παιδιών στο δρόμο, που όποτε με βλέπουν φωνάζουν "περνάει ο βρυκόλακας". Όλοι νομίζουν πως είναι αφεντικά μου! Δεν τους αντέχω πια!

Εδώ και μέρες πνίγομαι σ' έναν στρόβιλο βίαιων

συναισθημάτων. Θέλω πολύ να τιμωρήσω τους άλλους για όσα μου κάνουν. Νιώθω ότι δεν αγαπώ τους ανθρώπους. Από τη στιγμή που γεννήθηκα, μου εκτοξεύουν ακατάπαυστα κάθε είδους ψυχικές επιθέσεις: Με κοροϊδεύουν, με υποτιμούν, με γλωσσοτρώνε, με γρουσουζεύουν, με αδικούν, με υπονομεύουν. Αυτή τη στιγμή ξεχειλίζω από φοβερό θυμό, ο οποίος θα μπορούσε κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί ως φορέας μαύρης μαγείας. *Να είναι, άραγε, αυτή η πραγματική κλίση μου;*

Προβληματισμοί

Δευτέρα, 1 Ιουνίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι αργά το βράδι και βρίσκομαι σ' ένα μεσαιωνικό αρχοντικό. Έξω από το παράθυρό μου βλέπω πέτρινες καμάρες, στο βάθος ένα περιβόλι. Είμαι στο κρεβάτι και προσπαθώ ν' αποκοιμηθώ. Ακούω ορισμένους θορύβους, τους αγνοώ, μα δεν ξεπερνώ κάποια ανησυχία. Σηκώνομαι κι αρχίζω να ψάχνω από πού προέρχονται οι ενοχλητικοί ήχοι. Οι τοίχοι του κτηρίου είναι χοντροί, γκρίζοι, πέτρινοι. Οι πόρτες έχουν αψιδωτό σχήμα. Κλείνω ένα χαμηλό παράθυρο που είχε μείνει ανοικτό κι επιστρέφω στο κρεβάτι μου.

Τότε, τρία κορίτσια ηλικίας 10-12 ετών ξεπροβάλλουν δειλά πίσω από το κατώφλι της κρεβατοκάμαράς μου, συνοδευόμενα από τη γριά κουβερνάντα τους. Φοράνε μακριά λευκά νυχτικά με σκούφους νύχτας. Στα δεξιά διακρίνω μια ξύλινη παλιά πόρτα που έχει σχήμα καμάρας. Τα κορίτσια κρατούν λυχνάρι και με κοιτούν γεμάτες απορία.

“Τι θέλετε εδώ;” τις ρωτάω.

“Εδώ μένουμε”, μου απαντά η πρώτη.

“Απο πότε;” αναρωτιέμαι.

“Από τότε που γεννηθήκαμε!”.

Στο σημείο αυτό ξυπνώ και νιώθω ακόμη παραξενεμένη

Ενδιαφέρουσα εμπειρία, που με γέμισε ψυχικά. Καλό είναι να δέχομαι απλά ό,τι μου προσφέρει η ζωή. Στο κάτω-κάτω, πού νομίζω πως βρίσκομαι; στον παράδεισο; ...

Η Στροφή της Προσοχής προς τα Μέσα προκαλεί όνειρα διαυγή, ζωντανά, περιπετειώδη, σημαδιακά. Είναι, όμως, καιρός ν' αρχίσω να τηρώ τη Σιωπή. Χρειάζεται να μάθω να κρατάω το στόμα μου κλειστό: Οι κόσμοι της νύχτας δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να μπερδεύονται με τον κόσμο της ημέρας, όπου εκτός της καθημερινής ρουτίνας δεν χωρά τίποτε άλλο.

Επίσης, δεν μπορώ (ακόμη) ν' αδιαφορώ για τη γνώμη των άλλων, η οποία με επηρεάζει κατά κανόνα αρνητικά, δημιουργώντας μου αμφιβολίες και εξάρτηση. Άλλωστε, οι άλλοι δεν είναι σε θέση να πλησιάσουν τους μαγευτικούς κόσμους των ονείρων μου. Αντίθετα, δυσπιστούν, βαριούνται ή ζηλεύουν.

Ακόμη κι αν το έδαφος φαίνεται πρόσφορο, πρέπει να είμαι επιφυλακτική και να κρατώ σιωπή. Επειδή είμαι εσωτερικά ανασφαλής, έχω την τάση να μιλώ πολύ και να επιζητώ επιβεβαίωση ή υποδείξεις. Επίσης, μου αρέσει να πιστεύω πως η αφήγηση μεταφυσικών εμπειριών θα με κάνει πιο ενδιαφέρουσα στις παρέες -πράγμα που δεν ισχύει, φυσικά· μονάχα η αφήγηση ερωτικών εμπειριών ενδιαφέρει τις κότες. Γενικά συναντώ δυσπιστία, απόρριψη, ειρωνικά σχόλια, πράγμα που μοιραία με μπλοκάρει.

Ο ψυχικός κόσμος είναι ένας χώρος ιερός, ένα άδυτο. Τίποτα βέβηλο δεν πρέπει να εισβάλλει εκεί: Ούτε επιβλαβείς πληροφορίες, ούτε κακόβουλα μάτια ή αυτιά. Γι' αυτό επιβάλλεται ο νόμος της σιωπής...

Σάββατο, 6 Ιουνίου 1992

Νυχτερινή έξοδος με την αδελφή μου, την ξαδέρφη Νίκη και τρεις άλλες κοπέλες, γνωστές της Νίκης. Πήγαμε στο κοντινό μουσικό κέντρο "Ο Τρύφωνας". Φάγαμε, χορέψαμε και διασκεδάσαμε. Επιπλέον, διαπίστωσα ότι δεν εξαρτώμαι πλέον από τη γνώμη των άλλων -τουλάχιστον όχι στο βαθμό που εξαρτώμουν πριν- ούτε έχω πια την απεγνωσμένη ανάγκη μιας παρέας.

Απόψε χόρεψα με σπάνια άνεση και τραγούδησα παλιά ελαφρά ελληνικά τραγούδια. Βίωσα την όλη κατάσταση πιο ήρεμα, πιο χαλαρά. Δεν δυσανασχέτησα ιδιαίτερα ούτε όταν μια παρέα πενηντάρηδων λιμοκοντόρων ήλθαν και μας κόλλησαν ως στρείδια. Ούτε ζηλεύω πια όταν οι άλλοι χορεύουν και εντυπωσιάζουν τα πλήθη. Απόψε δεν ένιωσα παραπεταμένη και ανεπαρκής, ως συνήθως, επειδή έχω πια διαμορφώσει μια ειδική σχέση με τον εσωτερικό εαυτό μου. Η δική μου εκτόνωση είναι

το ονείρεμα. Μέσα στα αστρικά πεδία εκφράζομαι σαν πρωταγωνίστρια, όπως η Αλίκη πρωταγωνιστεί στην πίστα. Με το ονείρεμα βιώνω εξαιρετικές εμπειρίες, όπως άλλοι με τις εξόδους. Για μένα, τα αστρικά ταξίδια έχουν την εγκυρότητα μιας απτής πραγματικότητας.

Τετάρτη, 10 Ιουνίου 1992

Αποφάσεις: Σήμερα το πρωί, κοιτάζοντας τον ορίζοντα της Γλυφάδας που ήταν πνιγμένος στο νέφος απ' όλες τις μεριές, αναρωτήθηκα πώς θα είναι, γενικότερα, τα πράγματα μετά από δέκα χρόνια. Σίγουρα ανυπόφορα...
Ερώτηση: Τι πραγματικά θα ήθελα από τη ζωή μου;
Απάντηση: Να μην πηγαίνω στην Αθήνα με τα λεωφορεία κάθε μέρα· να κάνω μια πιο φυσική και δημιουργική δουλειά· να ζω ίσως σε βουνό, κοντά στη φύση· να έχω αρκετό χρόνο και ησυχία στη διάθεσή μου ώστε να μπορώ να διαλογίζομαι αποτελεσματικά· να ασχολούμαι ενεργητικά με τη μεταφυσική· να έχω ειλικρινείς φίλους που να συμμερίζονται τα ενδιαφέροντά μου.

Όλα τα ανωτέρω θα μπορούσαν να είναι η ζωή σ' ένα asram. Αντίθετα, η ζωή εδώ στην πόλη είναι: μόλυνση, θόρυβος, αφύσικο τσιμεντένιο περιβάλλον, πληκτικά χόμπι, ρηχές κοινωνικές σχέσεις, μηδέν προοπτικές.

Φυσικά, υπάρχει περίπτωση ο Αλέξανδρος να είναι απλά ένας απατεώνας ή τα πράγματα στο άσραμ να μην είναι τόσο ρόδινα. Ωστόσο, κι εδώ που βρίσκομαι, τι καλύτερο έχω να περιμένω; Η ζωή μοιάζει σαν μια αδιάκοπη αλληλουχία από δακτυλογραφήσεις και ατέλειωτες διαδρομές με λεωφορεία. Πίνω και κανέναν καφέ με καμιά προβληματική φιλενάδα και νομίζω πως κάτι κάνω. Άλλωστε, μήπως εδώ δεν με εκμεταλλεύεται κανείς; Κάποιοι άλλοι δεν ορίζουν τη ζωή μου; Λοιπόν; Πόσο χειρότερη μπορεί να αποδειχθεί η υπακοή;

Σε περίπτωση που καταλήξω στο άσραμ, τι θα χάσω άραγε; Την οικογένειά μου; Δεν είναι πια νέοι και σύντομα θα παραείναι γέροι. Τους φίλους μου; Εκτός από δυο-τρεις (Λένα, Πέρσα, Μάντυ) όλοι οι υπόλοιποι είναι από τον Ιανό. Αλλά για

πόσο; Σε πέντε χρόνια το πολύ θα έχουν παντρευτεί όλοι ή θα έχουν καταλήξει στο άσραμ. Ένας πιθανός έρωτας; Αν ως τώρα δεν έχει γίνει τίποτα, γιατί να γίνει μετά; Η δουλειά μου; Οπωσδήποτε οι συνθήκες στην Παγγαία είναι καλύτερες από αλλού, ωστόσο η δακτυλογράφηση κειμένων δεν είμαι παρά μια εργατική δουλειά παραγωγής, που δεν προσφέρει τίποτα πέρα από έναν βασικό μισθό.

Αν πάω τελικά στο άσραμ, θα ζω σ' ένα φυσικό περιβάλλον, θα κάνω τους διαλογισμούς μου, η εργασία εκεί θα έχει περισσότερο νόημα. Επιπλέον θα έχω ησυχία, φίλους που θα με καταλαβαίνουν, ενώ δεν θα έχω έξοδα ούτε άγχος. Ποιά εγκόσμια θα εγκατέλειπα; Τις γραφομηχανές και τα λεωφορεία;

Λοιπόν όχι, δεν υπάρχει τίποτα που να με κρατά εδώ, εκτός από το βόλεμα και τη συνήθεια. Σωστή, ενδιαφέρουσα, πνευματική ζωή μπορεί να υπάρξει μονάχα έξω από τις κοινωνίες της παρακμής. Ναι, λοιπόν, θέλω να πάω στο άσραμ του Ιανού...

Κυριακή, 14 Ιουνίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξεκινά ποδοσφαιρικός αγώνας σ' ένα κοντινό στάδιο μα γρήγορα διακόπτεται, καθώς κάτι δεν πάει καλά. Ξαφνικά εμφανίζονται από παντού εξωγήινα τέρατα: κοκκινωπά όντα που θυμίζουν υπερμεγέθη χταπόδια, φασματικές ρουφήχτρες, γιγάντιες αράχνες, κλπ. Μαζί με άλλους τρέχω προς το βουνό για να ξεφύγω, ενώ αλλόκοτα πράγματα (χοντρές μακριές σταγόνες από ένα παράξενο υγρό) πέφτουν από ψηλά. Τότε, στο νυχτερινό ουρανό, πάνω από το γειτονικό νεκροταφείο, μια ασπριδερή ουσία υψώνεται πάνω από τους τάφους και τα κυπαρίσσια, σχηματίζοντας κάτι σαν σκελετό δεινόσαυρου. Κάποιος φωνάζει ότι πρέπει να φύγουμε όλοι μαζί.

Πιθανή ερμηνεία: Εξωγήινες οντότητες ζουν αθέατες ανάμεσά μας. Οι ψυχές των ανθρώπων σχηματίζουν τη “σπονδυλική στήλη” ενός τέρατος... ⇮

Ευχάριστο βράδι στη βεράντα της Αλίκης: Έχουν μαζευτεί καμιά δεκαριά φίλοι του ζευγαριού και όλοι μαζί

παίζουμε Uno. Διασκεδάζω πραγματικά, έστω κι αν το χαρτί "δεν μου 'ρχεται". Παρατηρώ ότι όποτε φθάνει η σειρά μου να παίξω, ο Μανώλης στραβομουτσουνιάζει και δυσανασχετεί, παρόλο που κάθεται μακριά μου. “Μήπως δεν παίζεις τόσο καλά;” μου κάνει σε μια στιγμή εκνευρισμένος, επειδή τα χαρτιά δεν του ήλθαν όπως τα περίμενε. Προφανώς, με περνάει για πολύ χαζή...

Παρασκευή, 19 Ιουνίου 1992

Ερωτικό Όνειρο: Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Διακρίνω κάποιον να κάθεται στην πολυθρόνα στο σαλόνι. Σηκώνομαι και πάω να δω. Είναι μια γυναίκα μεσήλιξ με κοντά, σγουρά, μαύρα μαλλιά και σκούρα γυαλιά. Καθώς πλησιάζω, την παρατηρώ έντονα και απειλώ να την εξαφανίσω. Εκείνη με κοιτάζει ατάραχη. Πριν την ακουμπήσω, αλλάζει: Γίνεται ένας ωραίος, μελαχροινός, μυώδης άντρας. Ορμώ πάνω του, πέφτει προς τα πίσω και τώρα βρισκόμαστε στο πάτωμα. Του προτείνω να κάνουμε έρωτα εδώ. Δεν με απωθεί μα φαίνεται να διστάζει. Αισθάνομαι το όργανό του μέσα μου, ερεθίζομαι, έξαψη. Του χαϊδεύω τα μαλλιά, τον φιλώ. Στεναγμοί, δονήσεις, οργασμός...

Πηγαίνοντας στην παραλία με την Αλίκη και τα παιδιά το απόγευμα, συνειδητοποιώ -για πρώτη φορά στη ζωή μου- ότι υπάρχουν πολλά, πάρα πολλά πράγματα γύρω μου που με εκνευρίζουν: Τα περιπαικτικά βλέμματα των άλλων επάνω μου, ίσως επειδή δεν τους αρέσει το σώμα μου· φωνακλάδες ηλίθιοι, παντού διάσπαρτοι σε όλη την παραλία, που δεν σταματούν λεπτό να ουρλιάζουν· ο νευρικός και ξερόλας ταξιτζής στο γυρισμό.

Διαπιστώνω, λοιπόν, ότι συνεχείς ενοχλήσεις με εμποδίζουν να χαρώ πραγματικά μια ευχάριστη φάση. Και οι ενοχλήσεις προέρχονται πάντα από ανθρώπους -είναι σα να μαζεύονται γύρω μου επίτηδες, για να μου σπάνε τα νεύρα ο καθένας με το δικό του τρόπο. Αν δεν πάψω να δίνω τόση σημασία σε όλους και σε όλα, δεν θα είμαι ποτέ ευτυχισμένη...

Σάββατο, 20 Ιουνίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ, μα και άλλες γυναίκες, οδηγούμε αμάξια σε δρόμους γεμάτους κίνηση, στροφές κι εμπόδια. Αναγκαζόμαστε να διαγράφουμε μεγάλους και δύσκολους ελιγμούς, ώσπου φθάνουμε μπροστά σε κάποια φανάρια. Από εκεί, άνδρες παραλαμβάνουν τα αυτοκίνητά μας και οδηγούν άνετα σε ίσιους δρόμους, ώσπου τερματίζουν. Όλοι κερδίζουν σαν βραβείο ένα ταξίδι στο εξωτερικό. Οι γυναίκες μένουν πίσω. *Ερμηνεία: Πιθανότατα, το όνειρο αναπαριστά τους ρόλους των δύο φύλων μέσα στην κοινωνία...*

Το απόγευμα παρακολούθησα τη γιορτή του νηπιαγωγείου "Το Καστράκι", όπου συμμετείχε και ο τρίχρονος Θανάσης, επιδεικνύοντας αναπάντεχη ντροπαλότητα. Ο χρόνος πέρασε αρκετά ευχάριστα και μπόρεσα να βιώσω τη σημασία της στιγμής: Όσα έγιναν μέσα σ' εκείνο το δίωρο ήταν μοναδικά, δεν πρόκειται να ξανασυμβούν ποτέ πια. Επίσης, ειδα ολοφάνερα ότι τα άτομα που προορίζονται για πρωταγωνιστές στη ζωή (όπως το κοριτσάκι που παρίστανε τη Μίννι) παίρνουν αυτό το δρόμο από μικρά. Η πορεία του ανθρώπου διαφαίνεται ήδη στα έξι πρώτα χρόνια του...

Τετάρτη, 1 Ιουλίου 1992

Απόψε πήγα στον κινηματογράφο "Ρίο" μαζί με τη μητέρα μου και είδαμε την ταινία φαντασίας "Hook". Δεν το περίμενα, όμως το έργο με συνεπήρε με την ομορφιά των σκηνών, τις ωραίες ερμηνείες και τα κρυμμένα μηνύματα σχετικά με τη χαμένη παιδικότητα που όλοι πρέπει να ξαναβρούμε.

... Δεν μπορώ να εξηγήσω ακριβώς το γιατί, όμως στο εξής συχνά ονειρεύομαι κινούμενα σχέδια με τον Peter Pan και νιώθω καταπληκτικά! Άλλοτε, πάλι, βλέπω στα όνειρά μου ότι μαζεύω χαρτάκια Melo όπως τότε, που ήμουν μικρή. Αισθάνομαι ιδιαίτερη απογοήτευση όταν, ένα πρωί ξυπνώ και δεν καταφέρνω να συγκρατήσω στη μνήμη μου το υπέροχο τραγούδι "Tinkerbell" που ήλθε στο όνειρό μου. Σύντομα αναζητώ και βρίσκω -σ' ένα μεγάλο βίντεο κλαμπ των Αθηνών-

την παλιά ταινία κινουμένων σχεδίων “Peter Pan”, την οποία θα παρακολουθήσω αρκετές φορές μέσα στους επόμενους μήνες.

Ορισμένες φορές αισθάνομαι ενοχή επειδή δεν μπορώ να χαλιναγωγήσω τη φαντασία μου. Ωστόσο, συχνά στη δουλειά αναγκάζομαι να ασχολούμαι με σαχλαμάρες, εκεί όμως “δεν

πειράζει" επειδή πληρώνομαι κι επειδή κάποιος άλλος με διατάζει να τις κάνω -τυπική ανθρώπινη λογική.

Όπως και να 'χει, η εν λόγω ταινία έχει πυροδοτήσει μέσα μου έναν καταιγισμός από περιπετειώδεις φαντασιώσεις, που ζητούν άμεσα εκτόνωση. Έτσι, μπαίνουν μέσα μου οι πρώτες βάσεις για ένα ιδιότυπο συγγραφικό έργο: Θα είναι ένα εικονογραφημένο χειρόγραφο που θα αφορά τις καταπληκτικές περιπέτειες της κοσμοναύτισσας Σάντρα Άντερσον στο διάστημα. Ήδη ανυπομονώ ν' αρχίσω, χωρίς να ξέρω ακόμη πώς...

Τρίτη, 21 Ιουλίου 1992

Προφητικό Όνειρο: Διασχίζω μια γέφυρα πάνω από μια λίμνη. Στην άλλη άκρη είναι κτισμένο ένα γραφικό χωριό σε ύψωμα, κάπου στην Ιταλία. Οι δρόμοι του είναι διάσπαρτοι με οστά και σκελετούς. Κάτω από τις σόλες των παπουτσιών μου, αισθάνομαι το έδαφος ανάγλυφο από τα κόκκαλα. Αγωνία...

Επαλήθευση: Την επόμενη μέρα θα μάθουμε τα άσχημα νέα για τον θείο Γιώργο, αδελφό της μητέρας μου. Πάσχει από καρκίνο των πνευμόνων και του μένουν μόνο λίγοι μήνες ζωής. Να είσαι καταδικασμένος σε θάνατο και να το ξέρεις... ۩

... Άνθρωπος καλοκάγαθος, προικισμένος με μουσικό ταλέντο, παίζει ωραία μπουζούκι, συνθέτει λαϊκή μουσική και γράφει στίχους. Προσπάθησε ν' αναγνωριστεί σαν τραγουδοποιός, όμως, ελλείψει κατάλληλων διασυνδέσεων δεν κατάφερε σπουδαία πράγματα. Έβγαλε μόνο ένα δίσκο 45 στροφών, με το τραγούδι "Ο Διαμαντής". Επίσης, τα σαββατοκύριακα τραγουδούσε κι έπαιζε κιθάρα ή μπουζούκι σε συνοικιακές ταβέρνες.

Πέρα απ' αυτά, χαράμισε τη ζωή του με τη θεία Δέσποινα, μια κοντόχοντρη, γκρινιάρα, ανοργασμική, αχάριστη γυναίκα που του έκανε τη ζωή μαύρη όλα αυτά τα χρόνια, ώσπου στο τέλος "τον έσκασε". Αυτό ακριβώς είπαμε όλοι αυθόρμητα μόλις ακούσαμε τι έχει ο θείος.

Έτσι, λοιπόν, μπαίνουμε ένας-ένας στη γραμμή για το θάνατο. Έχουμε, άραγε, δικαίωμα επέμβασης; Κι αν η ίδια η

ψυχή επιλέγει κάποτε να μεταβεί "αλλού", όταν δεν έχει πια λόγους ύπαρξης εδώ; Κάθε στιγμή, κάποιοι “φεύγουν” ενώ κάποιοι άλλοι “έρχονται”, κι έτσι η ανθρωπότητα μεταβάλλεται αργά μα σταθερά, με πολύ συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Τετάρτη, 22 Ιουλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρακολουθώ ένα μνημόσυνο για τη γιαγιά Τζένη. Στο μεταξύ, η μητέρα μου ανακαλύπτει τον Αλέξανδρο, με παίρνει μακριά απ' αυτόν και σφραγίζει το μέρος με προσευχές. Τότε, η νεκρή γιαγιά σηκώνεται μέσα στο φέρετρο και μιλά. Ο πατέρας μου δεν βλέπει, επειδή η νεκραναστημένη γιαγιά βλέπει μέσα από τα μάτια του και κινείται τώρα ανάμεσά μας. Φωνάζω, θέλω να τη διώξω με προσευχές όπως το “Πάτερ Ημών” ή το “Ιησούς Χριστός Νικά”. Τελικά η γιαγιά εξαφανίζεται, όμως εγώ κάνω σα να βρίσκεται ακόμη εκεί...

Σάββατο, 25 Ιουλίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένα κόμικ που διαβάζω σε περιοδικό, ζωντανεύει τρισδιάστατο μπροστά μου: Είναι η ιστορία του Αχιλλέα και του Έκτορα σε μοντέρνα έκδοση. Ο Αχιλλέας θεωρεί τον Έκτορα και τους Τρώες υπεύθυνο για κάποιες καταστροφικές πυρηνικές εκρήξεις. Οι δύο άντρες παλεύουν στην άμμο. “Δεν θα ησυχάσω αν δεν σου τρυπήσω το λαιμό”, λέει ο Αχιλλέας στον εχθρό του. Ο Έκτορας κάποτε κουράζεται και πέφτει. Ο Αχιλλέας τον χτυπά και το σώμα του Έκτορα μένει άψυχο πάνω στην άμμο.

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σε πούλμαν που ταξιδεύει. Εγώ κάθομαι κοντά στο παράθυρο, η μητέρα μου δίπλα. Περνάμε μέσα από στενούς δρόμους, έξω από παλιά μισοερειπωμένα σπίτια. Σε επόμενο όνειρο, παρατηρώ ένα γαλάζιο αμάξι Honda, με αριθμό 2504. *Επαλήθευση*: *Δες 15 Αυγούστου, Κρανίδι.*

Κυριακή, 26 Ιουλίου 1992

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε μια ωραία πλαζ με

ξανθή άμμο και λίγο κόσμο, όπου δεσπόζει μια ψηλή μαύρη δεξαμενή. Μπαίνω στη θάλασσα ως τους μηρούς. Φοράω το μαύρο ολόσωμο μαγιό μου, απολαμβάνω το διάφανο γαλανό νερό. Μαζί μου είναι και η Αφροδίτη. *Επαλήθευση: Η παραλία της Κουρούτας, που θα επισκεφθώ απροσδόκητα στις 9 Αυγούστου*...⇧

... Αυτή είναι η πρώτη μέρα του εικονογραφημένου χειρογράφου ***"Sandra Anderson: Astral Fantasy"***, που ξεκινώ να γράφω από σήμερα. Αισθάνομαι καταπληκτικά, σα να βιώνω μια καινούργια ύπαρξη! Κάποτε, όταν ήμουν δεκαπέντε χρονών, οραματιζόμουν τη Σάντρα Άντερσον, μια δυναμική αστυνομικίνα που ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο πολεμώντας το κακό. Τώρα, όμως, η Σάντρα Άντερσον έχει εξελιχθεί: Είναι μια επαναστάτρια κοσμοναύτισσα, που μάχεται διάφορες μορφές κακού σε κάθε γωνιά του σύμπαντος.

Οι ιστορίες της Sandra χτίζονται μ' έναν τελείως ασυνήθιστο τρόπο. Έχω καταγράψει σε ένα χωριστό τετράδιο δικές μου αναμνήσεις, φαντασιώσεις, όνειρα, ιδέες και τα έχω ταξινομήσει σε κατηγορίες: *Αρχή ιστορίας – Κύρια γεγονότα – Δευτερεύοντα γεγονότα – Μεταφυσικές αλήθειες – Μάχες – Διάλογοι – Τόπος και Χρόνος – Τέλος ιστορίας*. Πλάι σε κάθε καταγραφή αντιστοιχεί ένα χαρτί της αιγυπτιακής ταρώ. Τραβώ, λοιπόν, ένα χαρτί για την κατηγορία που χρειάζομαι κάθε φορά, κι έτσι σχηματίζεται σταδιακά μια πλήρης ιστορία. Όλοι οι τόμοι ξεκινούν με την παρακάτω εισαγωγή:

Sandra Anderson – Oceans of Fantasy

Ένα ταξίδι που δεν τελειώνει ποτέ, μέσα στους αχανείς κόσμους της φαντασίας, ως τις πιο απομακρυσμένες περιοχές του κοσμικού δικτύου. Μια μαγική εξερεύνηση στις αβύσσους του ασυνείδητου νου, ένα σύμπλεγμα από αρχέγονα σύμβολα, κρυφές επιθυμίες, μεταφυσική αναζήτηση.

Τυχαίες επιλογές, που διασχίζουν την ατέρμονη δίνη του χωροχρόνου, οδηγούν πέρα από την ανυπόφορη ανία της γήινης πραγματικότητας, σε ξένες ονειρόχωρες ή ακόμη και σε εφιάλτες. Ωστόσο, ακόμη και ο χειρότερος εφιάλτης είναι προτιμότερος από τη λεγόμενη "καθημερινή ζωή".

S.A.

Κάθε περιπέτεια αποτελεί μια μαγική τελετουργία. Δεν μπορώ να προβλέψω το αποτέλεσμα της καθεμίας τελετουργίας, όμως υπάρχει πάντα κάποιο αποτέλεσμα. Δηλαδή, υπάρχουν σημεία επαφής ανάμεσα στη γήινη πραγματικότητα και στα ξένα σύμπαντα που φευγαλέα τολμώ να αγγίξω με την αχαλίνωτη φαντασία μου. Όλα είναι εδώ και τώρα. Ακόμη περισσότερα μέλλουν να έλθουν...

Παρασκευή, 31 Ιουλίου 1992

Στιγμές στο Χρόνο: Περιδιαβαίνοντας τους δρόμους της Γλυφάδας, τα βήματά μου με έφεραν έξω από το αλλοτινό σπίτι της Λουκίας – ένα κορίτσι με το οποίο έκανα παρέα είκοσι χρόνια πριν. Γεμάτη συγκίνηση, προσπάθησα να ανακαλέσω στη μνήμη μου τα μέρη απ' όπου κάποτε περνούσαμε μαζί, τα λόγια που λέγαμε, τα παιγνίδια που παίζαμε. Δεν είναι αυτό μαγεία; Παρατηρώντας τη βρεγμένη τσιμεντένια αυλή και την παλιά, ξύλινη, πράσινη πόρτα στο βοηθητικό δωμάτιο στο βάθος του κήπου αριστερά, μια βίαιη νοσταλγία με συνεπήρε ξαφνικά: Τότε ακριβώς συνειδητοποίησα τη μαγεία των στιγμών εκείνων που έζησα εκείνη την εποχή, πριν είκοσι χρόνια, με τη φίλη μου την Λουκία.

Καμία σημασία δεν έχει πλέον το ότι εκείνη συνεχώς με ξεγελούσε και κατάφερνε με δόλο να μου αποσπάει ένα σωρό πράγματα. Καμία σημασία δεν έχει πια το ότι εκείνη ήταν μια μικρή απατεώνισσα κι εγώ ένα μεγάλο κορόιδο.

Εκείνο που έχει σημασία, είναι το γεγονός ότι εκείνη κι εγώ συναντηθήκαμε κάποτε, κάπου μέσα στις αμέτρητες πτυχές του αχανούς χωροχρόνου. Οι εμπειρίες που βιώσαμε τότε αποτελούν μοναδικές περιπέτειες, εφόσον δεν πρόκειται να επαναληφθούν ποτέ πια, πουθενά.

Απειροελάχιστα σημεία επαφής των ψυχών μέσα στον απέραντο χωροχρόνο, πλέκουν σκηνές ανεπανάληπτες στον κόσμο. Ποιός κερδίζει ή ποιός χάνει από αυτές τις επαφές, είναι ουσιαστικά αδιάφορο -ιδίως αφού περάσει αρκετός χρόνος. Άλλωστε, μπροστά στην αιωνιότητα τίποτα δεν διαρκεί περισσότερο από μια στιγμή: Οι τόποι αλλάζουν γοργά, οι

άνθρωποι του τότε δεν είναι οι άνθρωποι του τώρα. Το παρόν είναι ένας θησαυρός που η λάμψη του χάνεται την ίδια στιγμή που γεννιέται...

Πέμπτη, 6 Αυγούστου 1992

Από χθες το απόγευμα βρίσκομαι εδώ, στο άσραμ του Αλέξανδρου, κάπου στο νομό Ηλείας, μαζί με άλλα παιδιά από τον Ιανό. Είναι μια αρκετά μεγάλη έκταση γεμάτη καρυδιές, στη σκιά των οποίων έχουμε στήσει τις σκηνές μας. Προς το βορρά υπάρχει ένα δάσος από έλατα. Ανατολικά μια πηγή σχηματίζει κελαριστό ρυάκι στη σκιά ενός θαλερού πλάτανου. Πράσινοι λόφοι στεφανώνουν τον ορίζοντα νότια και δυτικά. Το τοπίο είναι ήρεμο και συμπαθητικό, ωστόσο κάνει υπερβολική ζέστη και νιώθω ήδη απογοητευμένη. Τι θα κάνουμε κάτω από τον καυτό ήλιο τόσες ώρες κάθε μέρα;

Από χθες βιώνω έναν ανομολόγητο πλατωνικό έρωτα για το Νέστορα. Αισθάνομαι πιο ζωντανή όταν τον κοιτάζω. Κάποια στιγμή, που ήμασταν όλοι μαζεμένοι δίπλα στην πηγή, ο Νέστορας στηριζόταν ανέμελα σ' ένα δέντρο. Αυθόρμητα φαντάστηκα ότι τον φιλούσα· τότε ακριβώς εκείνος σούφρωσε αφηρημένα τα χείλη του σαν να φιλούσε τον αέρα. Αυτή η νοερή ερωτοτροπία επαναλείφθηκε δυο-τρεις φορές. Όμως, αυτός αναχωρεί αύριο κι εγώ θα τον ξαναδώ μετά από κανένα μήνα...

Παρασκευή, 7 Αυγούστου 1992

Ατέλειωτες συζητήσεις περί μεταφυσικής δίπλα στο κελαριστό ποταμάκι, στη σκιά του γεροπλάτανου. Σαφώς πρόκειται για αγώνα επιβολής: Ο χοντροΣάββας (τι ούφο, Θεέ μου) το παίζει δάσκαλος στη θέση του δασκάλου και όλοι του βγάζουν το καπέλο.

Στο μεταξύ, οι άνδρες συνωστίζονται γύρω από τη φίλη μου την Αφροδίτη, ίσως επειδή είναι άνετη, θηλυκή, αισθησιακή. Εμένα με αντιμετωπίζουν με εχθρική αδιαφορία. Κανείς τους δεν μου απευθύνει το λόγο, ούτε με ακούνε όταν λέω κάτι. Κάνουν σαν να μην υπάρχω. Αν δεν ήταν οι φίλες

μου, η Αφροδίτη και η Θεανώ, θα ήμουν τελείως ξένη εδώ. Ωστόσο, η γνώμη των άλλων για μένα δεν με ενδιαφέρει πραγματικά. Όχι πια...

Σάββατο, 8 Αυγούστου 1992

Ο δάσκαλος μας πιέζει αφόρητα να αποκαλύψει ο καθένας την πιο κρυφή πτυχή του εαυτού του, μπροστά σε όλους. Επιμένει ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε στη μεταφυσική αν δεν ομολογήσουμε όλα τα μυστικά μας στους άλλους. Αισθάνομαι μπερδεμένη. Τι να κάνω; Να ξεράσω το μυστικό μου; Μπορώ στ' αλήθεια να αποκαλύψω μπροστά σε όλους ότι δεν έχω κάνει ποτέ σχέση με άνδρα παρόλο που είμαι πια τριάντα ετών, χωρίς να προκαλέσω μόνιμα κύμματα χλευασμού εναντίον μου; Παράλληλα, νιώθω ότι πιέζομαι υπερβολικά από τις ενοχές μου επειδή δεν τολμώ να φανερώσω δημόσια τι είμαι.

Ωστόσο, αναρωτιέμαι: Πόσο μπορώ να εμπιστευθώ κάποιον που μας κατσαδιάζει διαρκώς επειδή δεν τον θεωρούμε θεό; Το βράδι, στο δείπνο, παρατηρήθηκε μια αναπάντεχη ευθυμία ανάμεσα στους συνδαιτημόνες. Ο Αλέξανδρος έσπευσε να μας επικρίνει επειδή “γλεντοκοπάμε και ξεχνάμε την πνευματική μας πορεία”. Ορισμένοι προσπάθησαν να τον διαβεβαιώσουν ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι, εκείνος αρνήθηκε ν' ακούσει και άρχισε να τραγουδά δυνατά με παραπονεμένο ύφος, παρασύροντας τους μαθητές σε μια θλιμμένη “συναυλία” γεμάτη ενοχές.

Κυριακή, 9 Αυγούστου 1992

Καθόμαστε όλοι στο μεσημεριανό τραπέζι. Μόλις έχουμε φάει και ο δάσκαλος θεωρεί σκόπιμο να μας δείξει πόσο πολύ αγαπά τη σκύλα του, την μεγαλόσωμη, κατάμαυρη, μαλλιαρή Μπέσσυ. Ουκ ολίγες φορές μας έχει ξεκαθαρίσει ότι θεωρεί το σκυλί του ισότιμο με οποιοδήποτε άνθρωπο, όμως τώρα δεν σκοπεύει ν' αρκεστεί στα λόγια: Παίρνει το ζώο στην αγκαλιά του, κρατώντας το ανάσκελα σα να ήταν μωρό, και λέει τρυφερά: Αυτό είναι το παιδί μου! Σε τι διαφέρει από ένα

παιδί;”. Ύστερα μας εξηγεί ότι είναι απαραίτητο να τραβάει κανείς μαλακία στο σκύλο του, σε περίπτωση που είναι εποχή ζευγαρώματος αλλά το ζώο δεν έχει τη δυνατότητα να βρει ταίρι. Αμέσως μετά, βάζει το δάχτυλό του στο αιδοίο της σκύλας, την ερεθίζει για λίγα δευτερόλεπτα και το ζώο συσπάται ανάλογα, ενώ ο Αλέξανδρος μας κοιτάζει μ' ένα ύφος χαρωπό, μάλλον κοροϊδευτικό. Σοκάρομαι μα δεν λέω τίποτα. Οι υπόλοιποι μαθητές παραμένουν σιωπηλοί και ήρεμοι, σα να ήταν αυτό ένα απόλυτα φυσιολογικό θέαμα, που βλέπει κανείς κάθε μέρα.

Κατά τ' άλλα: Δεν μπορώ πια να υποφέρω τον καύσωνα του Αυγούστου! Ο ήλιος μας τσουρουφλίζει από τις 10 το πρωί μέχρι τις 6 το απόγευμα, κάθε μέρα. Είναι αδύνατον να σταθούμε οπουδήποτε ή έστω να ξαπλώσουμε λίγες ώρες το μεσημέρι, γιατί οι σκηνές ανάβουν κάτω από τον ήλιο! Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να καθόμαστε όλοι κάτω από τη σκιά του πλάτανου, περιμένοντας υπομονετικά να περάσουν οι ώρες. Όλοι υποφέρουν μα κανείς δεν εκφράζει την παραμικρή δυσαρέσκεια. Μόνο εγώ παραπονιέμαι στις φίλες μου, όλοι με παίρνουν χαμπάρι και με κοιτάζουν με μισό μάτι.

Το απόγευμα, ύστερα από πολύωρες διαπραγματεύσεις, ο δάσκαλος έδωσε την άδεια να πάμε στην Κουρούτα για μπάνιο. Μπήκαμε, λοιπόν, σε τρία αμάξια (λίγο έλειψε να μείνω απέξω· καμία ομάδα δεν φαινόνταν πρόθυμη να με πάρει μαζί) και οδηγήσαμε για τρία τέταρτα της ώρας μέχρι να φτάσουμε στην παραλία. Στη διάρκεια της διαδρομής ένιωθα μάλλον απομονωμένη, καθώς βρέθηκα σ' ένα αυτοκίνητο με πέντε άντρες που δεν άρθρωναν λέξη. Όχι ότι μ' ένοιαξε ιδιαίτερα. Απόλαυσα τους γραφικούς χρυσοπράσινους λόφους, τη θαλερή φύση, τη δυνατή μουσική, την ταχύτητα.

Η πλαζ ήταν μεγάλη, με λιγοστό κόσμο και ξανθή άμμο. Παρατηρώντας μια ψηλή μαύρη δεξαμενή, θυμήθηκα το προφητικό όνειρο που είχα δει την 26η Ιουλίου -αναγνώρισα την Κουρούτα. Η θάλασσα ήταν υπέροχη (ό,τι χρειαζόμουν μέσα στον καύσωνα) ωστόσο μετά από 15 λεπτά ακριβώς, κάποιος μας φώναξε να βγούμε άρον άρον.

Βρεθήκαμε να περπατάμε στην άμμο, χωρίς να ξέρουμε που ακριβώς πηγαίνουμε και γιατί, ώσπου φτάσαμε στ' αμάξια, μπήκαμε μέσα και φύγαμε αμέσως για το άσραμ, σα να μας κυνηγούσαν! Δηλαδή, διανύσαμε συνολική διαδρομή μιάμισης ώρας πήγαιν-έλα, για 15 λεπτά μπάνιο! Κανένας από τους μαθητές δεν το θεώρησε αυτό περίεργο, μα ούτε θα διαννοηθεί κανείς να προτείνει άλλη φορά εξόρμηση στην παραλία...

Δευτέρα, 10 Αυγούστου 1992

Όταν αποφασίζω να εκφράσω την απορία μου στον Γιάννη (προχωρημένος μαθητής του Αλέξανδρου), δηλαδή για ποιο λόγο φύγαμε από την πλαζ τόσο γρήγορα, εκείνος μου απαντά: "Τόσες φορές, ρε παιδιά, έχουμε πει πόσο βλαβερή είναι η έκθεση στον ήλιο εξαιτίας της τρύπας του όζοντος! Αν εμείς δεν τηρούμε όσα λέμε, τότε τι κάνουμε;" Δεν συνεχίζω την κουβέντα, όμως αναρωτιέμαι: Η ώρα ήταν 6:30 το απόγευμα· πόσο κακό θα παθαίναμε πια, αν μέναμε ακόμη ένα τέταρτο; Τελικά, η χθεσινή εκδρομή ήταν ένα ακόμη ψυχολογικό τέχνασμα του Αλέξανδρου για να πετύχει την ποδηγέτηση των μαθητών: Δεν τους επιτρέπει να χαρούν τίποτα, ώστε να μην έχουν απαίτηση για τίποτα.

Στο μεταξύ, ο Σάββας προσπαθεί προκλητικά να μας δείξει πόσο "κουλ" και απελευθερωμένος είναι. Δεν διστάζει, μάλιστα, να γδυθεί μπροστά σε όλους για να κάνει μπάνιο με τη σωλήνα του νερού (πολυτέλειες του άσραμ). Οι φιλενάδες μου σπεύδουν αμέσως να μιμηθούν το λαμπρό παράδειγμα. Όλοι στο κτήμα θαυμάζουν το θάρρος τους. Εγώ, φυσικά, ούτε που διαννοούμαι να κάνω κάτι τέτοιο. Σε κάτι τέτοια έχω μείνει πολύ πίσω -το παραδέχομαι.

Πέρα απ' αυτά: Κάτι πολύ περίεργο πρέπει να συμβαίνει με μένα. Ακούγοντας τις πολυάριθμες ερωτικές περιπέτειες της Θεανώς και της Αφροδίτης, συνειδητοποιώ πόσο αλλόκοτη είναι η περίπτωσή μου. Δεν είναι ότι ξεκίνησα κάποτε κάποιους δεσμούς οι οποίοι δεν ολοκληρώθηκαν. Μιλάω για το απόλυτο μηδέν στον έρωτα! Δεν έχω βγει ποτέ τρεις φορές με τον ίδιο άντρα! Μετά το δεύτερο ραντεβού (το πολύ), το αρσενικό

λακίζει ή λακίζω εγώ! Αυτό κι αν είναι ***μυστήριο***...

Τρίτη, 11 Αυγούστου 1992

Το τελευταίο πρωί στο άσραμ: Η ηρεμία της πηγής, το πρωινό γύρω απ' το μεγάλο ξύλινο τραπέζι. Εγώ, η Αφροδίτη, ο Κώστας και ο Βαγγέλης μέσα στο άσπρο αμάξι, διανύουμε γοργά τις αποστάσεις μέσα από μαγευτικούς χαλκοπράσινους λόφους, ακούγοντας ωραία ροκ μουσική - "Stand by me"...

Στην Πύλο περιμένουμε το πούλμαν για την Αθήνα πίνοντας καφέ, καθισμένοι γύρω από ένα ακριανό μεταλλικό τραπεζάκι. Στιγμές μοναδικές, που θα μείνουν καλά κρυμμένες μέσα στον αχανή χωροχρόνο...

Πέμπτη, 13 Αυγούστου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια καλλιέργεια μονοκύτταρου οργανισμού πολλαπλασιάζεται ταχύτατα και σχηματίζει μια κοκκινωπή μάζα που θυμίζει πηγμένο αίμα. Αν κάποιος την κόψει με σιδερένιο ψαλίδι, ξεραίνεται. Πάνω στη νεκρή τώρα καλλιέργεια υποχρεώνονται να ζήσουν άνθρωποι μέσα σε μεταλλικά ομοιόμορφα καταλύμματα, ενώ ο ξεραμένος ημιθανής οργανισμός αναδεύεται κάτω από τα πόδια τους. Τα παιδιά δεν θέλουν να παίζουν έξω, όμως οι γονείς τα αναγκάζουν.

Κάποτε μαθαίνω ότι μόνη λύση είναι να σταματήσει η τεχνολογική πρόοδος. Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν να τροποποιούν την ενέργεια του φωτός, να δουλεύουν το φως. Μόνο έτσι θα νικήσουν τον φρικτό κίνδυνο που ελοχεύει κάτω από τα πόδια τους...

Σάββατο, 15 Αυγούστου 1992

Εκδρομή στην Ερμιόνη Αργολίδος μαζί με τους γονείς μου, προς σπασμωδική αναζήτηση καινούργιου οικοπέδου. Δεν βρήκα τίποτα που ν' αξίζει τον κόπο να το αγοράσω, μονάχα μερικές μοναδικές στιγμές: η γυναίκα στα σουβενίρ· οι χαρωποί ξένοι στα γιωτ· το δασάκι, ο δρόμος που το διασχίζει· το λευκό εκκλησάκι· το κόκκινο ερειπωμένο σπίτι· η βραχώδης παραλία με τους αχινούς· ο κούκλος γαλανομάτης στο ιπτάμενο δελφίνι

του γυρισμού. *Ευτυχισμένες στιγμές που σύντομα θα ξεχάσω...*

Το πραγματικό κέρδος της εκδρομής: Περνώντας με το πούλμαν μέσα από το Κρανίδι, αναγνώρισα το στενό δρόμο και τα παλιά σπίτια που είχα ονειρευτεί στις 25 Ιουλίου. Επίσης, είδα κι ένα γαλάζιο αμάξι Honda με αριθμό 2504. Ακόμη, είχα μια ***προαίσθηση****:* Ενώ βρισκόμασταν μέσα στο ταξί για την Ομίνη, σκέφτηκα τον αριθμό 4680. Μετά από δυο λεπτά είδα να περνά από δίπλα μας ένα αυτοκίνητο με αριθμό 4681. *Τελικά, όλα είναι "γραμμένα"...*

* * * *

Πέμπτη, 20 Αυγούστου 1992

Επίσκεψη στο θείο Γιώργο, στη Νίκαια. Εδώ και τέσσερις μήνες, ο θείος έχει διαγνωσθεί με καρκίνο του πνεύμονα. Η γυναίκα του, η θεία Δέσποινα, που συνήθως είναι όλο κακεντρέχεια και γκρίνια, τώρα φαίνεται να έχει ηρεμήσει. Ο θείος αντίθετα, έχει γίνει απαισιόδοξος και νευρικός, εφόσον η αρρώστια του προχωράει κι έχει αρχίσει να πονάει. “Βλέπω τον κόσμο που περπατάει στους δρόμους και τους λυπάμαι. Δεν ξέρουν τι τους περιμένει!”, μας λέει σε μια στιγμή.

Το φάσμα του θανάτου πλανιέται ήδη στα δωμάτια του σπιτιού, όμως η νευρωτική Δέσποινα τριγυρίζει από το ένα στο άλλο με μια ζωντάνια που δεν έχω ξαναδεί πάνω της. Επιπλέον, η κάποτε τεράστια κοιλιά της, σαν τούμπανο, τώρα έχει εξαφανιστεί! Πραγματικά απορώ...

Ένας-ένας οι παππούδες και οι θείοι των παιδικών μου χρόνων φεύγουν από τον κόσμο αυτό και μας παρασέρνουν μαζί τους στον Άδη, αδιόρατα μα σταθερά...

Για την ιστορία: Η κυρά Δέσποινα δεν είναι παρά μια κοντόχοντρη, κακοήθης, αγράμματη, αδαής, βολεμένη κότα, η οποία όμως έχει σταθεί προκλητικά τυχερή στη ζωή της μέχρι τώρα: Στα νιάτα της ήταν πάμφτωχη και δεν είχε στον ήλιο μοίρα. Έτυχε, όμως, την κατάλληλη στιγμή να βρει έναν καλόβολο, ταλαντούχο, εμφανίσιμο άνδρα (το θείο Γιώργο), ο οποίος, λόγω περίεργων συγκυριών, την παντρεύτηκε μετά από γνωριμία δυο εβδομάδων (!): Είχε πάει μετανάστης στο Βέλγιο,

όμως ξαφνικά του ήλθε η επιθυμία να παντρευτεί. Γύρισε στην Ελλάδα για να ζητήσει μια κοπέλα με την οποία ήταν αρραβωνιασμένος, όμως τα αφεντικά της αρνήθηκαν να του τη δώσουν -η κοπέλα δούλευε σαν εσωτερική υπηρέτρια σε μια πλούσια οικογένεια. Όμως, ο θείος έβαλε το κεφάλι κάτω να παντρευτεί ατάκα κι επιτόπου!

Μετά το σχετικό προξενιό, παντρεύτηκε τη Δέσποινα σε χρόνο ρεκόρ, της έκανε κι ένα παιδί (τον Φώτη), δεν την άφησε να δουλέψει ποτέ, ενώ την γέμισε χρήμα και της έκτισε μια τριόροφη πολυκατοικία. Σε αντάλλαγμα, αυτή του έφαγε τη ζωή με την ψυχρότητα (του είχε κόψει το σεξ εδώ και πολλά χρόνια), την αχαριστία και την ακατάσχετη γκρίνα της, ώσπου τον έσκασε κι έβγαλε την κακιά αρρώστια!

Μέχρι πρόσφατα ο θείος έπαιζε κανένα χιλιάρικο την εβδομάδα στο προπό. Αυτά ήταν όλα τα προσωπικά του έξοδα, για τα οποία γκρίνιαζε και κλαψούριζε ακατάπαυστα η Δέσποινα. Όλη την υπόλοιπη σύνταξή του της την έδινε στο χέρι μέχρι δραχμή. Επιπλέον, μερικά βράδια έπαιζε μπουζούκι σε τοπικές ταβέρνες κι όσα κέρδιζε από εκεί τα έδινε και αυτά στη γυναικούλα του. Αυτή, όμως, δεν ήταν ποτέ ευχαριστημένη: “Αν δεν ήμουν εγώ, να κάνω οικονομία και να κρατάω το σπίτι, τώρα θα είμασταν στο δρόμο! Ένας αχαϊρευτος τζογαδόρος είναι ο Γιώργος!” συνήθιζε να διατυμπανίζει σε όλους εκεί στον Πειραιά αλλά και σε όποιον συγγενή έβρισκε μπροστά της...

Παρασκευή, 21 Αυγούστου 1992

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι σε σιδηροδρομικό σταθμό, μέσα σε τραίνο, μα το κεφάλι μου εξέχει από την οροφή. Τότε καταλαβαίνω ότι ονειρεύομαι και αρχίζω να προσεύχομαι χαμηλόφωνα: “Παναγία μου, μητέρα του Θεού, βοήθησέ με”. Θέλω να κάνω το σταυρό μου, μα δεν μπορώ να δω το χέρι μου επειδή τα μάτια μου δεν ανοίγουν καλά. “Στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, Αμήν”, συνεχίζω να προσεύχομαι. Τότε, σχηματίζεται μπροστά μου ένας γαλάζιος σταυρός μέσα σε σκοτεινό φόντο. “Αυτός ο σταυρός θα κάνει καλά τον θείο μου το Γιώργο και θα τον

φυλάει από κάθε κακή επιρροή", λέω δυνατά και σπρώχνω το σταυρό μακριά. Φαίνεται να μικραίνει ολοένα καθώς απομακρύνεται στο βάθος.

Επαλήθευση; Εντέλει δεν πέτυχα θεραπεία αλλά ο θείος Γιώργος στάθηκε αρκετά "τυχερός" ώστε να γλυτώσει τους μεγάλους πόνους: Το Δεκέμβρη χρειάστηκε φιάλη οξυγόνου μα η Δέσποινα του γκρίνιαζε να μη την πολυχρησιμοποιεί, χάριν οικονομίας. Εντέλει, μια νύχτα η μπουκάλα ξεχάστηκε ανοιχτή και εξατμίστηκε ολόκληρη, ξεραίνοντας τον αέρα και τους πνεύμονες του θείου. Πέθανε από έλλειψη οξυγόνου και όχι από την αρρώστια... ⇮

Πλαστή δύναμη: Θέλω, λέω, ν' αποκτήσω αμάξι. Γιατί; Για να διανύω τις τεράστιες αποστάσεις που οι άλλοι μου επιβάλλουν καθημερινά.
Θέλω ένα μεγάλο, πλούσιο σπίτι. Γιατί; Για να ανυψωθεί το ίματζ μου, να επιδεικνύω τα σαλόνια μου, να το παίζω αριστοκράτισσα.
Θέλω πολλά χρήματα. Γιατί; Για να αποκτώ ό,τι μου καπνίσει, χωρίς να χρειάζεται να υπηρετώ κανέναν μαλάκα.
Θέλω εξουσία. Γιατί; Για να νιώθω ασφαλής μέσα σε μια έντονα ανταγωνιστική κοινωνία.

Ωστόσο, τι είναι στ' αλήθεια η δύναμη;
Δύναμη δεν είναι το να έχεις αυτοκίνητο.
Δύναμη είναι το να μην χρειάζεσαι αυτοκίνητο.
Δύναμη δεν είναι το να ικανοποιείς
τις επιθυμίες σου με το χρήμα.
Δύναμη είναι το να μην έχεις επιθυμίες
που ικανοποιούνται με το χρήμα.
Δύναμη είναι το να μην χρειάζεσαι
καθόλου τους άλλους.
Δύναμη είναι η αυτάρκεια...

Κυριακή, 23 Αυγούστου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο πονηρός κυβερνήτης ενός διαστημόπλοιου φέρνει κρυφά εξωγήινους οργανισμούς μέσα στο σκάφος. Αυτοί μολύνουν το πλήρωμα από τα χαμηλά

στρώματα μέχρι τα ψηλότερα.

Οι εξωγήινοι μοιάζουν με ροδαλά παχουλά ανθρωποειδή χαμηλού αναστήματος. Τρέχω μαζί με άλλους ανθρώπους όλο και πιο ψηλά ως την ταράτσα, όπου υπάρχουν μωβ κυκλικά τραπέζια και καρέκλες. Περνάω το μπαρ και το εστιατόριο τρέχοντας ανάμεσα στα τραπέζια, ώσπου καταλήγω σε μια γωνία. Πετώ μέχρι το ταβάνι, πλησιάζω έναν αξιωματικό και του εξηγώ τι συμβαίνει. Μετά, συνεχίζω το τρέξιμο.

Έξω, στον πλανήτη, η κατάσταση είναι χειρότερη. Όντα με υδάτινη υφή μολύνουν τους ανθρώπους και τους κάνουν όμοιούς τους. Αρχικά οι μολυσμένοι δεν ξεχωρίζουν αμέσως, δεν μπορούν όμως να διατηρούν για πολύ τη στέρεη μορφή.

Στο μεταξύ, εγώ ανεβαίνω τρέχοντας μια περιστροφική σκάλα και φτάνω σε ψηλότερα επίπεδα, μέχρι το τελευταίο. Οι εξωγήινοι πλησιάζουν, δεν υπάρχει πια ελπίδα. Τα όπλα μου τους σταματούν μόνο για λίγο. Καθώς αμύνομαι, ανακαλύπτω τυχαία ότι το νερό τους ξανακάνει ανθρώπους. Χρησιμοποιώντας μια μάνικα ως όπλο τους καταβρέχω, ενώ καταφθάνουν πολλοί περισσότεροι. Νιώθω τα συναισθήματα των εξωγήινων εχθρών: με θαυμάζουν. Κάποια στιγμή, η μάνικα μπλέκεται σ' ένα καρότσι, ενώ πέντε ή έξι εχθροί πλησιάζουν απειλητικά. Με πιάνουν και με αναγκάζουν να φάω μ' ένα κουτάλι μια ουσία πάνω σ' ένα πιατάκι. Καταλαβαίνω ότι δεν θέλουν να με σκοτώσουν. Δεν καταπίνω αυτό το πράγμα, το φτύνω, μα ήδη αισθάνομαι αδύναμη. Ξεμπλέκω τελικά τη

μάνικα και βρέχω τον εαυτό μου και ολόγυρα.

Τότε, συνειδητοποιώ ότι όλα αυτά είναι ένα όνειρο. Αισθάνομαι ανακούφιση: Αν δω τα σκούρα, μπορώ να το διακόψω ή να το αλλάξω. Τους ξεφεύγω και, τρέχοντας πάντα, καταλήγω στα χαμηλά στρώματα του σκάφους, όπου αντιλαμβάνομαι μια έξοδο πάνω στην ώρα, πριν με φτάσουν οι διώκτες μου.

Πιθανή ερμηνεία: Εξωγήινοι οργανισμοί μολύνουν τους ανθρώπους και τους κυβερνούν, χωρίς οι ίδιοι να υποψιάζονται το παραμικρό. Μήπως το νερό τις εξουδετερώνει; Μήπως έχω τραβήξει την προσοχή εχθρικών εξωγήινων οντοτήτων;

Αυτοδιάθεση

Τρίτη, 6 Οκτωβρίου 1992

Από τον προηγούμενο μήνα έχουν ξαναρχίσει τα μαθήματα στον Ιανό, μα εξακολουθούν να είναι ανούσια και βαρετά: Δεν μαθαίνουμε τίποτα καινούργιο, πρακτική μηδέν. Ο δάσκαλος τρώει όλη την ώρα παραπονούμενος ασταμάτητα για καθυστερημένες συνδρομές. Επιπλέον, το κλίμα έχει γίνει ακόμη πιο βαρύ, καθώς ο Αλέξανδρος δεν αφήνει πια κανέναν να μιλάει, ενώ δεν ανέχεται την παραμικρή ένδειξη προσωπικής σκέψης. Μερικές φορές μας κάνει μάθημα ο Χάρης, τρανό υπόδειγμα υπακοής, ο οποίος διατυμπανίζει ότι: “Αν ο μαθητής είναι απόλυτα υποταγμένος στο Δάσκαλο, τότε μπορεί να θεωθεί -ακόμη κι αν ο Δάσκαλος είναι τελείως βλάκας! Δεν έχει καμιά σημασία σε ποιον υπακούς! Σημασία έχει να υπακούς!”

Η σημερινή γιορτή της τάξης ήταν φιάσκο: Όπως πάντα, ο δάσκαλος μονοπώλησε όλη την προσοχή, τονίζοντας διαρκώς ότι ελέγχει απολύτως τις ζωές μας και ότι γνωρίζει κάθε στιγμή τι κάνουμε. Αργότερα, στο γυρισμό για το σπίτι, ένας τρελός στο λεωφορείο με φόβισε: Φώναζε, έβριζε, χειρονομούσε διαρκώς, καθισμένος στην παραδιπλανή μουθέση. Ευτυχώς, κάποιος ήλθε και κάθησε ανάμεσά μας. Έχω αρχίσει να τα σιχαίνομαι όλα αυτά...

Κυριακή, 11 Οκτωβρίου 1992

Από τις αρχές του μήνα αμφιταλαντεύομαι αν θα αφήσω τον Ιανό ή όχι, ώσπου χθες συνέβη το εξής γεγονός στο σπίτι της Δανάης στο Νέο Ηράκλειο, όπου μαζευτήκαμε όλη η παρέα: Για ώρα πολλή η τηλεόραση έμενε αναμμένη και όλοι χάζευαν χωρίς να παρακολουθούν αλλά και χωρίς να συζητούν. Αμηχανία, παγωμάρα, επικοινωνία ανύπαρκτη.

“Δεν την κλείνουμε να μιλήσουμε λίγο;” πρότεινα ήρεμα, μετά από κανένα μισάωρο βουβαμάρας.

“Εγώ θα την ήθελα ανοιχτή!” αντέταξε κάποιος με υφάκι.

“Κι εγώ!” σιγοντάρησε ένας άλλος και οι υπόλοιποι συμφώνησαν, μάλλον για να μου τη σπάσουν.

Τέλος πάντων, μείναμε εκεί περίπου τρεις ώρες, αποχαυνωμένοι όλοι μπροστά στην οθόνη. Δεν συζητήσαμε σχεδόν καθόλου, βαριόμουν αφόρητα, έγινα έξω φρενών και πήρα επί τόπου την οριστική απόφαση να φύγω από τον Ιανό. Αλήθεια, πόσο “μεταφυσικά” μπορεί να είναι κάποια άτομα που αδυνατούν να αντισταθούν στο μαγνητισμό της τηλεόρασης; Τι κάνουμε τόσα χρόνια;

Δευτέρα, 12 Οκτωβρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην αυλή ενός μοναστηριού, ανάμεσα σε πολλούς ανθρώπους. Κάτι εξαιρετικό συμβαίνει, κάτι που όλοι περιμέναμε εδώ και πολύ καιρό. Μήπως η Κρίση; Τώρα επικρατεί αναταραχή, καθώς πλήθη ανθρώπων σπεύδουν προς μια αψιδωτή πύλη.

Πηγαίνω κι εγώ, παρόλο που δεν ξέρω αν κατευθυνόμαστε προς τον Παράδεισο ή προς την Κόλαση. Φθάνοντας στην είσοδο, βλέπω μπροστά μου μια λευκή μαρμάρινη σκάλα. Ένα γεράκι ανεβαίνει μαζί με τους ανθρώπους και με φοβίζει. Λένε ότι πρόκειται για έναν “αγαθό δαίμονα”.

Τότε, έρχεται η Ώρα. Το γεράκι κρώζει δυνατά και αλλάζει μορφή μέσα σε μια αστραφτερή λάμψη. Αγωνιώ, καθώς υποψιάζομαι ότι θα μεταμορφωθεί είτε σε άγγελο είτε σε δαίμονα. *Όχι, θα είναι άγγελος*, αποφασίζω και όντως, το πουλί μετατρέπεται σε άγγελο με λευκά φτερά: Είναι μια γυναίκα με άσπρο ποδήρες φόρεμα και μακριά ξανθά μαλλιά, που ακτινοβολεί γαλήνη και σοφία. Τώρα αλλάζει ξανά: Κρατάει ένα παιδί στα χέρια της και δεν έχει πια φτερά. Αναγνωρίζω την

Παναγία με το Χριστό βρέφος. Μας συνοδεύει, μέχρι που φθάνουμε σε μια ευρύχωρη αίθουσα γεμάτη καρέκλες. Σύντομα θ' αρχίσει εκεί μια διάλεξη.

Τέσσερα-πέντε άτομα κάθονται ήδη στην πρώτη σειρά, μα εγώ προτιμώ να περιμένω όρθια ώσπου να έλθουν και άλλοι. Ο ομιλητής, μάλλον ο Ιησούς Χριστός σαν ενήλικας, μόλις ξεκινά την ομιλία του και αναγγέλλει την άφιξή του στη διάρκεια της Νέας Εποχής.

Πέμπτη, 15 Οκτωβρίου 1992

Σήμερα το απόγευμα που πήγα να δω τη φίλη μου την Αφροδίτη, τη βρήκα μόνη και φαινόταν αρκετά παράξενη. Τη ρώτησα αν της συνέβη τίποτα, και τότε μου εκμυστηρεύτηκε ότι στο διάστημα των δυο ωρών που μεσολάβησαν από τη στιγμή που της τηλεφώνησα μέχρι την ώρα άφιξής μου, είχαν συμβεί πράγματα και θάματα: Ξαφνικά ένιωσε να πνίγεται και χωρίς καν να το σκεφτεί, έφυγε από το σπίτι της και πήγε να βρει τον καλύτερο φίλο του Ζήση, για να του ζητήσει επειγόντως να κάνουν σεξ! Ο άλλος δεν ήταν μόνος του αλλά μαζί μ' ένα γείτονά του. Ο τελευταίος, μόλις πήρε χαμπάρι τι γινόταν, βάλθηκε να φύγει όμως η Αφροδίτη τον εμπόδισε,

ξεκαθαρίζοντας ότι δεν είχε κανένα πρόβλημα να την πηδήξουν και οι δυο! "Αυτόν δεν τον αισθανόμουν καν! Όμως, ένιωσα πολύ απελευθερωμένη που πηδήχτηκα με τον φίλο του Ζήση. Τώρα πια, το έχω ξεκαθαρίσει: άλλο σεξ, άλλο αγάπη. Το σεξ μπορεί να υπάρχει χωρίς τον έρωτα!" κατέληξε, με ύφος ειδήμονος.

Λίγο αργότερα ήλθε και ο Ζήσης. Η Αφροδίτη με έστειλε στην κουζίνα και διηγήθηκε στο φίλο της τα πάντα, με το νι και με το σίγμα. Άκουσα κάποιες φωνές, μετά ησυχία, για πολλή ώρα. Πάνω που είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι, με φώναξαν στο δωμάτιο. Το παράθυρο ήταν ορθάνοιχτο στο αγιάζι, όμως ο χώρος μύριζε απαίσια, εμετικά. Για την ακρίβεια, ήταν η πρώτη φορά που μύριζα κάτι τόσο αηδιαστικό. Κατάλαβα, όμως ότι η μυρωδιά αυτή πρέπει να ήταν κάποιο ναρκωτικό, δεδομένου μάλιστα ότι ο Ζήσης προμήθευε συχνά χασισάκι στην Αφροδίτη και ποιός ξέρει τι άλλο. Αισθάνθηκα πολύ αμήχανα μα έκανα το κορόιδο. "Τώρα σε θέλω πιο πολύ!" είπε ο Ζήσης στη φιλενάδα του γλυκανάλατα και την αγκάλιασε τρυφερά. Είναι τρελά όλα τούτα, ή μου φαίνεται;

Σάββατο, 24 Οκτωβρίου 1992

Το απόγευμα πήγα στο σπίτι της Αφροδίτης, όπου ήταν και η Θεανώ. Κεντρικό θέμα της αποψινής συζήτησης ήταν η σεξουαλική απελευθέρωση. Με ελαφρώς αλαζονικό ύφος, η Αφροδίτη διηγήθηκε στη Θεανώ το τελευταίο ανδραγάθημά της, καταλήγοντας: "Τώρα πια το έχω καταλάβει καλά: Άλλο ο έρωτας, άλλο η αγάπη. Μπορεί να υπάρχει θαυμάσια ο έρωτας χωρίς την αγάπη!"

Η Θεανώ συμφώνησε ανεπιφύλακτα και εκδήλωσε τον θαυμασμό της για την τόσο θαρραλέα πράξη της φιλενάδας της. Έπρεπε κάτι να πω κι εγώ: "Όσο για μένα, πάντως, δεν έχω φθάσει ποτέ σε τέτοιο επίπεδο ελευθερίας. Δεν θα τολμούσα ποτέ να κάνω κάτι τέτοιο", ομολόγησα σκεπτική...

Δευτέρα, 23 Νοεμβρίου 1992

Έχω πλέον αφήσει πίσω μου τον Ιανό, όμως εξακολουθώ

να νιώθω επιτακτική την ανάγκη να συχνάζω κάπου, μήπως και βρώ νέες παρέες. Έτσι, αποφασίζω να γραφτώ σε μια τοπική σχολή χορού, μαζί με την αδελφή μου. Τις πρώτες φορές, υπάρχει πολυκοσμία: Περίπου 45 άτομα έχουν μπει στο τμήμα των αρχαρίων, όπου ανήκουμε. Δεν αργώ, όμως, να καταλάβω ότι ορισμένοι μαθητές εκεί μέσα είναι ήδη επαγγελματίες χορευτές με δίπλωμα. Μερικές φορές, μάλιστα, ο δάσκαλος τους βάζει να χορεύουν μόνοι τους, έτσι ώστε να βλέπουμε οι υπόλοιποι "πώς χορεύει ο κόσμος". Σύντομα διαπιστώνω πως όσοι πρωτοστατούν στο τμήμα, έχουν κάποια σχέση με το δάσκαλο: Η γυναίκα του, η αδελφή της γυναίκας του, ο γκόμενος της αδελφής της γυναίκας του, η αδελφή του, η φίλη της αδελφής του, ο γκόμενος της αδελφής του κ.ο.κ.

Πριν την έναρξη του μαθήματος και κατά τη διάρκεια του δεκάλεπτου διαλείμματος μέσα στην αίθουσα επικρατεί ένα επιδεικτικό κλίμα ιλαρότητας και γελοιότητας, καθώς αντηχούν παντού κοροϊδευτικά γελάκια και αστεϊσμοί. Είναι κι εκείνες οι δύο χαρωπές φιλεναδούλες, η Λίζα και η Νανά, αρχηγοί της κλίκας, που τραβούν διαρκώς την προσοχή με τις φωνές, τα χάχανα και τις σαχλαμάρες τους. Το όλο φέρσιμό τους καθιστά ξεκάθαρο ότι το τμήμα δημοτικών χορών αποτελεί τσιφλίκι τους. Κανένας δεν φαίνεται να δυσανασχετεί γι' αυτό, αντίθετα όλοι τις γλύφουν. Η σταρ αδελφή μου επιχειρεί να μπει στο κύκλωμά τους τους ώστε να έχει ειδική μεταχείριση· ωστόσο γρήγορα συνειδητοποιεί πως δεν την έχουν καμία όρεξη, οπότε παρατάει την προσπάθεια.

Σάββατο, 28 Νοεμβρίου 1992

Απόψε κοιμάμαι στο σαλόνι των γονέων μου. Μετά από πρωινή άσκηση, γύρω στις 5:00 πμ, γυρίζω στο αριστερό πλευρό, με το μυαλό κενό από σκέψεις. Τότε, αυθόρμητα νιώθω ότι βγαίνω από το σώμα μου και ξεκινά μια

Αστρική Προβολή: Αρχικά, το περιβάλλον γύρω μου φαίνεται σκοτεινό. Ύστερα, όμως, βλέπω καθαρά, σα να έχει ξημερώσει. Προχωρώ αργά μα μόλις φθάνω μπροστά από την κλειστή ξύλινη πόρτα, η όρασή μου θαμπώνει. Δυσανασχετώ μα

ξαφνικά περνώ στο οφίς και μετά στο υπνοδωμάτιο των γονέων μου. Φως άπλετο. Οι γονείς είναι νέοι, ξαπλωμένοι μαζί με ένα άλλο ζευγάρι! Με έκπληξή μου παρατηρώ ότι ο πατέρας μου δείχνει τρυφερότητα στον άλλο άντρα!

Μάλλον απογοητευμένη βγαίνω από το δωμάτιο, διασχίζω το σπίτι, φθάνω μπροστά στη τζαμόπορτα του μπαλκονιού, περνώ εύκολα μέσα από το τζάμι, δεν υπάρχει παντζούρι. Ίπταμαι διαρκώς, και αισθάνομαι όμορφα, ενώ η όρασή μου έχει καθαρίσει.

Το σπίτι του κυρίου Χριστόφορου απέναντι φαίνεται γκρεμισμένο, το οπτικό μου πεδίο μικραίνει όλο και πιο πολύ, ώσπου περιορίζεται σ' έναν μικρό κύκλο που μικραίνει ολοένα μέχρι που χάνεται και το μόνο που βλέπω πια είναι σκοτάδι...

Δευτέρα, 14 Δεκεμβρίου 1992

Ως πρόσφατα, στα διαλείμματα των δημοτικών χορών έκανα ευχάριστη παρέα με την Κατερίνα, μια 17χρονη, καλή κοπέλα. Δεν φτούρησε όμως για πολύ, όπως και οι περισσότεροι εκεί μέσα, καθώς από τα 45 άτομα έχουν μείνει πια λιγότερα από 20: Το συγγενολόι του δασκάλου και ελάχιστοι ανθεκτικοί ακόμη όπως εγώ, η αδελφή μου και τρεις-τέσσερις άλλοι. Όσοι μαθητές έχουμε απομείνει -εκτός της κλίκας- εμμέσως πλην σαφώς δεχόμαστε συνεχείς πιέσεις να εξαφανιστούμε. Παραγκωνιζόμαστε πάντα στις τελευταίες θέσεις του κύκλου, ενώ συχνά δεχόμαστε από το δάσκαλο ειρωνίες και μομφές όχι τόσο συγκαλυμμένες: "Πάλι καλά που δεν είχαμε τραυματίες!" ειρωνεύεται ο δάσκαλος δύο φίλους που δεν έχουν σπουδαίο ταλέντο στο χορό μα προσπαθούν. Λίγο αργότερα, μιμείται κοροϊδευτικά κάποιους μαθητές (ίσως και μένα) χορεύοντας ο ίδιος μπροστά μας έναν σπασμωδικό χορό, παραπονούμενος ότι "μερικοί εδώ μέσα χορεύουν έτσι, σαν τον Καραγκιόζη". Η ομήγυρις των συγγενών του χασκογελούν. Οι υπόλοιποι κάνουμε ότι δεν καταλαβαίνουμε γιατί μας αρέσει απλά ο χορός και δεν δίνουμε σημασία σε μπούρδες. Άλλωστε, δεν πάμε για επαγγελματίες, ούτε σκοπεύουμε να κλέψουμε τις δάφνες κανενός, χορεύουμε μόνο

για το κέφι μας.

Λίγο πριν ξεκινήσει το σημερινό μάθημα, αντιλήφθηκα με την άκρη του ματιού μου κάποιον να τρέχει γοργά προς το μέρος μου. Πριν προλάβω να συνειδητοποιήσω τη γίνεται, η Νανά βρέθηκε κιόλας δίπλα μου, υψώθηκε στον αέρα με μια πολεμική κραυγή και τίναξε το δεξί της πόδι προς το μέρος μου, σταματώντας το μόλις δέκα πόντους μακριά από του κεφάλι μου! Προφανώς, η σκροφίτσα ήθελε ν' αποδείξει στην παρέα της ότι μπορεί να πηδήξει "τόσο ψηλά"! Οι φίλοι της γέλασαν ικανοποιημένοι, επιδοκιμάζοντας τη θαυμαστή επίδειξη καράτε της πουτάνας τους. Όσο για μένα, απλά χαμογέλασα με "κατανόηση" για το "αστείο". Δεν ήθελα δα να με θεωρήσουν στρίγγλα, χωρίς χιούμορ, ακοινώνητη. Δεν έχει περάσει ούτε μήνας που έχω μπει στο τμήμα δημοτικών χορών, οπότε καταβάλλω κάθε δυνατή προσπάθεια να φανώ "θετική", "κοινωνική", "ευχάριστη", κλπ. Πώς αλλιώς θα καταφέρω να γίνω αποδεκτή;

* * * *

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 1993

Απο τις αρχές του νέου χρόνου, το κλίμα στη Σχολή Δημοτικών Χορών βαραίνει ακόμη περισσότερο. Το κύκλωμα μοιάζει να μην υποφέρει πλέον την παρουσία των λίγων "εξωκυκλωματικών". Ο δάσκαλος επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, με στριφνό ύφος, οτι "τρία-τέσσερα άτομα χαλάνε την ομάδα".

Η αδελφή μου, αντικειμενικά πολύ καλή χορεύτρια, παραγκωνίζεται συστηματικά στις τελευταίες θέσεις του κύκλου, όπως κι εγώ βέβαια. Σήμερα δεν άντεξε, ξέσπασε και παραπονέθηκε μπροστά σε όλους ότι η Λίζα και η Νανά σαχλαμαρίζουν συνεχώς, προκαλώντας τους υπόλοιπους μαθητές. Η Λίζα πετάχτηκε αμέσως, αρνήθηκε κάθετα την κατηγορία και δήλωσε πως "κανένας άλλος εδώ δεν έχει πρόβλημα". Όντως, κανένας δεν τόλμησε να πάρει το μέρος της αδελφής μου. Έγινε μπόλικο σούσουρο, ώσπου η Αλίκη παράτησε τον κύκλο και σηκώθηκε να φύγει αγανακτισμένη. Το

ίδιο έκανα κι εγώ. "Μπράβο Λίζα!" ακούστηκε μια αντρική φωνή και όλη η κλίκα χειροκρότησε ενθουσιασμένη.

Δευτέρα, 8 Φεβρουαρίου 1993

Μετά από το ανωτέρω επεισόδιο, η Αλίκη δεν έχει ξαναπάτησε το πόδι της στη σχολή, εγώ όμως συνεχίζω να πηγαίνω αγνοώντας την συσσωρευμένη εχθρότητα που πλανιέται στον αέρα εναντίον μου -ίσως επειδή μου αρέσει αυτή η απασχόληση, ίσως επειδή μου αρέσει να πιστεύω ότι έτσι ίσως καταφέρω να βρω νέες παρέες.

Σήμερα μας επισκέφτηκαν κάποιοι επιθεωρητές από το κεντρικό κατάστημα για να διαπιστώσουν την πρόοδο του τμήματός μας. Γενικά έμειναν ευχαριστημένοι, έκαναν όμως σοβαρές παρατηρήσεις στο δάσκαλο για το όλο κλίμα αστεϊσμού και σαχλαμάρας που επικρατεί. Ο δάσκαλος αναγκάστηκε να κάνει υποδείξεις, ώστε οι πολλές μπούρδες να σταματήσουν. Καιρός ήταν...

Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου 1993

Αρχίζω, πλέον, να παρατηρώ μερικά παράδοξα γεγονότα στη σχολή χορού: Ορισμένα αγόρια, τα οποία αντικειμενικά δεν μπορούν να πάρουν τα πόδια τους, προωθούνται στις πρώτες θέσεις του κύκλου κι εκπαιδεύονται ανάλογα, έστω κι αν είναι ολοφάνερο ότι δεν διαθέτουν τον "αέρα" που χρειάζεται.

Σήμερα κατέφθασε κι ένας νέος μαθητής: Είναι ο Νίκος, γιος της κυρίας Λεμονιάς, η οποία ασχολείται διακαώς με την εκκλησία εδώ και λίγα χρόνια και από τότε έχει παραπλουτίσει. Ο Νίκος, λοιπόν, με το "καλημέρα σας" πήγε και χώθηκε τρίτος στη σειρά και κανείς από την κλίκα δεν έδειξε την παραμικρή δυσφορία!

Η Ράνια, μια μάλλον μέτρια χορεύτρια, προωθείται επίσης στις πρώτες θέσεις, καθώς έχει πλέον καταφέρει να εισχωρήσει στην κλίκα. Φορά μονίμως μια λευκή μπλούζα που έχει χρωματίσει η ίδια με ανεξίτηλους μαρκαδόρους, ως εξής:

ΡΑΝΙΑ ΘΕΟΤΡΕΛΗ
♂ + ♂ + ♀ = αααααχ!

[*και ο καθένας
ότι κατάλαβε, κατάλαβε...*]

Κυριακή, 28 Φεβρουαρίου 1993

Την επόμενη Κυριακή το τμήμα μου θα δώσει μια παράσταση στο παλιό σινεμά “Πάρις”. Η σημερινή ήταν η δεύτερη φορά που μαζευτήκαμε εκεί για να κάνουμε πρόβα. Θεωρητικά, όλοι οι μαθητές μπορούν να λάβουν μέρος στις πρόβες αλλά, βέβαια, θα επιλεγούν οι καλύτεροι.

Σαφώς δεν είμαι σπουδαία χορεύτρια, ούτε έχω απαίτηση να συμμετάσχω σε παράσταση μπροστά στο κοινό. Όμως, το τι στραβά βλέμματα αποδοκιμασίας εισέπραξα αυτό το απόγευμα, ήταν άλλο πράγμα! Στο τέλος, ο δάσκαλος έδωσε συγχαρητήρια σε όλους, εκτός “από ένα-δύο άτομα, που χαλάνε το χορό. Αλλά ας μην παραπονιόμαστε συνεχώς ότι αυτοί φταίνε για όλα!”

Εντέλει, στην παράσταση που θα δοθεί την επόμενη βδομάδα, ο Νίκος θα είναι ο μόνος που συμμετέχει και στα δύο προγράμματα δημοτικών χορών (νησιώτικα και ηπειρωτικά). Άλλοι, καλύτεροι χορευτές, θα περιοριστούν σε ένα πρόγραμμα ή θα μείνουν εντελώς απέξω...

Δευτέρα, 19 Μαρτίου 1993

Έχω μείνει πια ολομόναχη ανάμεσα στους “κυκλωματικούς”, καθώς όλα τα υπόλοιπα “ξένα σώματα” έχουν απορριφθεί προ πολλού. Τώρα πια, μετά βίας καταφέρνω να μπαίνω έστω στις τελευταίες θέσεις του κύκλου, καθώς οι άλλοι δείχνουν φανερά απρόθυμοι να μου πιάσουν τα χέρια. Συχνά χρειάζεται να κυνηγώ τους μπροστινούς μου και να τους πιάνω με το ζόρι! Στα διαλείμματα αρχίζω πλέον να μην αντέχω όλη εκείνη τη συσσωρευμένη αρνητικότητα που ξεκάθαρα εκτοξεύεται εναντίον μου, ενώ μου είναι πια αδύνατο να ανταλλάξω έστω και μια κουβέντα με οποιονδήποτε εκεί μέσα. Αν τολμήσω να πλησιάσω μια συντροφιά, τα πρόσωπα γυρίζουν αλλού, οι κουβέντες σταματούν αμέσως και η παρέα διαλύεται αυτοστιγμή. Έχω φθάσει στο σημείο να εξαφανίζομαι από την τάξη κατά τη διάρκεια του δεκάλεπτου διαλείμματος ώσπου, κατά τα τέλη του μήνα, αποφασίζω να μην ξαναπατήσω ποτέ σ' αυτή τη σφηκοφωλιά...

Κυριακή, 28 Μαρτίου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην άκρη του Χάους. Από απίστευτη απόσταση, παρακολουθώ μια μάχη που διαδραματίζεται πέρα μακριά, στην άκρη μιας κοκκινωπής ατμώδους κόλασης: Ένας πολεμιστής προσπαθεί να σώσει το γιο του, που έχει πέσει εκεί μέσα. Τον τραβά δυνατά με τα δυο του χέρια προς τα έξω, ενώ εγώ θέλω να πάω να βοηθήσω, όμως δεν μπορώ να διασχίσω το αβυσσαλέο χάος που μας χωρίζει...

Ερμηνεία: Τρεις μέρες αργότερα πεθαίνει ο 28χρονος ηθοποιός Brandon Lee, γιος του αείμνηστου Bruce Lee: Τον πυροβόλησαν "κατά λάθος" με γεμάτο όπλο, ενώ γύριζε μια νέα ταινία. Σύμφωνα με τον οικογενειακό θρύλο των Lee, κάποιος δαίμονας κατατρέχει τα αρσενικά μέλη και τα σκοτώνει σε νεαρή ηλικία...

Παρασκευή, 2 Απριλίου 1993

Ψυχική Εμπειρία: Μετά από πρωινή άσκηση διαλογισμού στο κρεβάτι, βυθίζομαι στο κενό, χωρίς σώμα. Κοιτάζοντας προς τα πάνω, βλέπω ότι πέφτω μέσα σε μια μαύρη σήραγγα, της οποίας το χείλος είναι το τεράστιο ανοικτό στόμα φιδιού με μακριούς κυνόδοντες. Η πτώση επιταχύνεται και το στόμα δεν φαίνεται πια. Τώρα έχω αποκτήσει σώμα και αισθάνομαι ένα ψυχρό ευχάριστο ρεύμα αέρα να ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη. Απολαμβάνω την ηδονική αίσθηση και καταφέρνω να την επιμηκύνω για μερικά δευτερόλεπτα.

Τρίτη, 6 Απριλίου 1993

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο φουαγιέ του ξενοδοχείου Galactic στη Σαρωνίδα, μαζί με τη μητέρα και την αδελφή μου. Καθόμαστε σε πλαστικές βυσσινί καρέκλες. Ένας γέρος παραπονιέται πως του έχω πάρει τη θέση. Διαφωνώ και του λέω ότι δεν έχω πάρει κανενός τη θέση. Μια νεαρή γυναίκα περνά από κοντά μας, φορώντας μια μακριά λευκή μπλούζα,

που έχει επάνω την επιγραφή Free Shop με μεγάλα μαύρα γράμματα στο στήθος.

Επαλήθευση: Το επόμενο πρωί, η Αλίκη μας πληροφορεί ότι πρέπει να πάμε επειγόντως στον ΟΤΕ Ηλιουπόλεως για να πληρώσουμε έναν καθυστερημένο λογαριασμό. Έτσι, πηγαίνω εκεί μαζί με την μητέρα και την αδελφή μου. Καθόμαστε σε πλαστικές βυσσινί καρέκλες. Ύστερα στέκομαι στην ουρά και ο γέρος πίσω μου παραπονιέται ότι του έχω πάρει τη θέση. Αυτό δεν είναι αλήθεια, οπότε το αρνούμαι. Επικρατώ σ' αυτή τη φιλονικία, οπότε παραμένω στη θέση μου. Τότε, περνά από δίπλα μια κοπέλα με άσπρη μακριά μπλούζα που έχει τυπωμένη την επιγραφή Free Shop με μαύρα γράμματα στο στήθος.

Παρασκευή, 9 Απριλίου 1993

Ψυχική Εμπειρία: Ύστερα από σχετική άσκηση για αστρική προβολή, αντιλαμβάνομαι μια λευκή υγροατμώδη ουσία να απλώνεται παντού. Σιγά-σιγά, από αυτή την ουσία αρχίζει να διαμορφώνεται ένα μέρος ασπρόμαυρο με στενά δρομάκια, όπου εγώ περιδιαβαίνω. Στέκομαι και διαβάζω ενδιαφέροντα κόμικς σχετικά με όμορφες αισθησιακές αιχμάλωτες. Μου αρέσει πολύ, ελπίζω να μην είναι όνειρο· τότε ακριβώς, συνειδητοποιώ ότι ονειρεύομαι.

Πέφτω ξανά στο κενό, ενώ ένα κρύο ηδονικό ρεύμα διατρέχει τη σπονδυλική μου στήλη και μου χαρίζει στιγμές μοναδικής απόλαυσης. Τώρα, στο βάθος του σκοτεινού τούνελ διακρίνω έναν χρυσαφένιο δίσκο, που φαίνεται θολός πέρα από ένα λεπτό, διάφανο στρώμα λευκωπού ατμώδους ρευστού, το οποίο λικνίζεται συνεχώς αφήνοντας ανοίγματα εδώ κι εκεί. Επιθυμώ να φτάσω ως εκεί μα δεν τα καταφέρνω...۩

Τετάρτη, 28 Απριλίου 1993

Εδώ κι ένα μήνα έχω δημόσια ασφάλιση στο ΙΚΑ, ως εσωτερική υπάλληλος της Παγγαίας. Έτσι, αποφάσισα να διακόψω την ασφάλιση στο ΤΕΒΕ αλλά και στην ιδιωτικη εταιρεία EasyLife. Μόλις ο ασφαλιστής μου άκουσε ότι θέλω να λύσω το συμβόλαιο που έχω ξεκινήσει εδώ και δύο χρόνια

περίπου, έγινε έξω φρενών και άρχισε να γρουσουζεύει: “Κοιτάς τώρα που είσαι καλά, Υβόννη; Σε πέντε χρόνια μπορεί να μην είσαι καθόλου καλά! Τότε θα καταριέσαι την ώρα και τη στιγμή που χάλασες το συμβόλαιο!” Βλέποντας όμως πως ήμουν ανένδοτη, μου πρότεινε μια άλλη εναλλακτική λύση: “Μπορούμε να συνεχίσουμε την ασφάλιση και να πληρώνω εγώ τα ασφάλιστρα! Βεβαίως, τότε θα είμαι εγώ ο δικαιούχος του συμβολαίου!”. *Δηλαδή, σε περίπτωση που πάθω εγώ κάτι, ο ασφαλιστής θα εισπράξει το παραδάκι.* Αρνήθηκα, φυσικά...

Δευτέρα, 3 Μαΐου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι η Sandra Anderson. Ο εχθρός έχει τη μορφή του Νέστορα, είναι ντυμένος με εφαρμοστή μαύρη στολή και τρέχει ανάμεσα σε βράχους, δέντρα και ψηλούς θάμνους προσπαθώντας να κρυφτεί από εξωγήινα σκάφη που τον καταδιώκουν.

Εγώ βρίσκομαι μέσα σ' ένα από εκείνα τα σκάφη. Τραβάω έναν μοχλό προς τα κάτω, χάνω ύψος, πετώ με άνεση ανάμεσα στις κορφές των δέντρων. Τον διακρίνω πότε εδώ και πότε εκεί, ενώ πάντα τρέχει για να ξεφύγει. Δεν μπορώ να τον συλλάβω έτσι. Αποφασίζω να προσγειωθώ σ' ένα ύψωμα εκεί κοντά. Κατεβαίνω προσεκτικά με το όπλο μου στο χέρι και μειώνω την ισχύ του για να μη σκοτώνει.

Τώρα τρέχω κι εγώ ανάμεσα στα δέντρα, φθάνω όλο και πιο κοντά του. Ο Νέστορας κρατά κι εκείνος όπλο, κάθε τόσο γυρνά και πυροβολεί, μα δεν μπορεί να με πετύχει: Είμαι πολύ ευλύγιστη, πηδώ άνετα από δέντρο σε δέντρο. Σε μια στιγμή τον ξεγελώ, εξαφανίζομαι ανάμεσα στις φυλλωσιές και τελικά φθάνω πολύ κοντά του. Τον σημαδεύω προσεκτικά, πάνω από ένα δέντρο. Την τελευταία στιγμή εκείνος γυρίζει και με βλέπει μα είναι πολύ αργά. Χαμογελώ αβίαστα, του ρίχνω, τον κεραυνοβολώ.

Ξυπνά μετά από λίγο. Ανακαλύπτει πως βρίσκεται μέσα σε μια σπηλιά, δεμένος από τα χέρια πάνω σ' έναν πλατύ βράχο, ενώ εγώ χαϊδεύω το άψογο κορμί του πάνω από την εφαρμοστή μαύρη στολή -είναι τόσο αισθησιακός...

Μόλις συνειδητοποιεί τι γίνεται, παίρνει ένα αξιαγάπητο, κατάπληκτο ύφος. Τότε, βγάζω ένα κοφτερό μαχαίρι, το υψώνω από πάνω του χαμογελώντας θριαμβευτικά, εκείνος στρέφει αφήνοντας μια μικρή κραυγή απόγνωσης, καθώς το φονικό όπλο κατευθύνεται στο στήθος του. Το χτύπημα είναι πολύ ακριβές: Δεν αγγίζει το δέρμα, σχίζει όμως τη στολή που την ανοίγω και την πετώ καταγής μ' ένα απλό τράβηγμα.

Τώρα το σώμα του είναι ολόγυμνο, ανυπεράσπιστο στη θέλησή μου. Τον χαϊδεύω παντού -στη σφιχτή κοιλιά, στο σμιλεμένο στήθος, στο λαιμό, η σάρκα του σφίγγεται ηδονικά σε κάθε μου άγγιγμα. Τον φιλώ τρυφερά στα χείλη, απολαμβάνω την αίσθηση, τώρα είμαστε κάπου αλλού, κάνουμε έρωτα μ' ένα πρωτόγνωρο πάθος που διαρκεί...

Τετάρτη, 5 Μαΐου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σ' έναν κόσμο που κυβερνάται από σκληρούς πολιτικούς. Οι άνθρωποι είναι φυλακισμένοι μέσα σε πέτρινα κελιά, μακριά από τη φύση. Περίεργα τεράστια όπλα και κανόνια μας σημαδεύουν διαρκώς. Προσπαθώ να ξεφύγω μα *Αυτοί* παρακολουθούν αδιάλειπτα.

Ένα γιγάντιο κανόνι με σημαδεύει, σχεδον πέφτω πάνω του, καθώς πετώ ψηλά για να δραπετεύσω. Σε μια στιγμή που το κανόνι δεν με παρακολουθεί, τρέχω γρήγορα, σκαρφαλώνω και τελικά βγαίνω έξω από την πόλη-φυλακή. Ωστόσο, η φύση είναι ακόμη πολύ μακριά.

Περιπλανιέμαι τώρα στις παρυφές του πολιτισμού, μέσα σε άδεια κελιά. Αισθάνομαι μόνη και ανασφαλής, μα τουλάχιστον κανείς δεν με παρακολουθεί ούτε με περιορίζει πια. Σκοπεύοντας να ξεφύγω οριστικά, προχωρώ σπάζοντας κλειστές πόρτες· ωστόσο, αδυνατώ να βρω ένα δρόμο διαφυγής. Κάποτε συναντώ μια γυναίκα με κοντά ξανθά μαλλιά και της προτείνω να φύγουμε μαζί. Εκείνη δεν θέλει. "Εδώ τους έχω όλους χεσμένους", μου λέει.

"Πού είναι η φύση;" τη ρωτώ, δείχνοντας μια λωρίδα πράσινου που διακρίνεται πέρα μακριά.

Η κοπέλα μου επιβεβαιώνει την κατεύθυνση και αναχωρώ.

Μια γυναίκα πολιτικός, η οποία έχει κοντά μαύρα μαλλιά, μοιάζει στην Περσεφόνη και φορά αυστηρό σκουρόχρωμο ταγιέρ, με εμποδίζει να πετάξω προς την ελευθερία, όμως δεν μπορεί να με σταματήσει.

Τώρα πετώ ψηλά, προς την εξοχή, απολαμβάνοντας την αίσθηση του δροσερού αέρα στο πρόσωπο και στα χέρια μου. Μια σπάνια χαρά με συνεπαίρνει, καθώς πετώ ελεύθερα πάνω από πράσινα λιβάδια και άγνωστες χαράδρες. *Τι θα γίνει αν πέσω;* αναρωτιέμαι ξαφνικά, ενώ τώρα διακρίνω μεγάλους σιδερένιους όγκους κάτω στο έδαφος. Αρχίζω να χάνω ύψος μα τελικά καταφέρνω να νικήσω τους φόβους μου και να συνεχίσω. Ξυπνώ πλημμυρισμένη από μια αίσθηση χαράς και ξεγνοιασιάς.

Ερμηνεία: Σαφής αλληγορία του κόσμου μας. Εγώ επιθυμώ να δραπετεύσω, ωστόσο κρυμμένοι εχθροί με παρακολουθούν και μ' εμποδίζουν με περίεργα όπλα. Κάποτε βρίσκω την ευκαιρία, μα το τίμημα είναι μοναξιά και ανασφάλεια. Βρίσκομαι στο περιθώριο, μα ακόμη δεν μπορώ να ξεφύγω. Πρόσωπα που φαίνονται φιλικά, τελικά μπορεί να είναι αδιάφορα ή και εχθρικά. Το σύστημα εξακολουθεί να εμποδίζει

τη φυγή μου, εγώ όμως δραπετεύω, απελευθερώνομαι. Ωστόσο, εσωτερικοί φόβοι και αμφιβολίες με αποδυναμώνουν, καθώς βλέπω ότι Αυτοί έχουν μολύνει τα πάντα, ακόμη κι έξω από τα όρια της Πόλης. Τελικά, όμως, νικώ τους φόβους μου και η πορεία μου συνεχίζεται...

Κυριακή, 30 Μαΐου 1993

Προφητικό Όνειρο: Στη γωνία Γούναρη και Κύπρου συγκρούεται ένα λεωφορείο μ' ένα αμάξι. Η μπροστινή ρόδα του λεωφορείου φεύγει και κυλά στη λεωφόρο.

Επαλήθευση: Το ίδιο απόγευμα, καθώς επιστρέφω από τη δουλειά, το λεωφορείο όπου βρίσκομαι τρακάρει μ' ένα αμάξι στη γωνία Γούναρη και Κύπρου. Φεύγει η μπροστινή ρόδα του αυτοκινήτου και κυλά μόνη της έξω από το γωνιακό βενζινάδικο... ⇑

Σήμερα ολοκλήρωσα το πρώτο εικονογραφημένο χειρόγραφο της σειράς ***"Sandra Anderson: Astral Fantasy"***. Περιέχει 11 ιστορίες φαντασίας, γραμμένες στην αγγλική γλώσσα: *Distant Planet – Mind Games – Dead End – Hallucinations - Battlestar Gallactica – Break on Through – Nights with the Enemy – Nowhere Run – Parallels in Time – Undercover of the Night – Dark Places.*

Καθώς τις γράφω, παρατηρώ τις εξής παράδοξες συμπτώσεις: Πρώτα γράφω ή ζωγραφίζω μια σκηνή και μετά από λίγες ώρες ή μια μέρα το πολύ, μια παρόμοια σκηνή λαμβάνει χώρα στην πραγματικότητά μου ή σε κάποια ταινία που παρακολουθώ στην τηλεόραση. Αυτού του είδους τις συμπτώσεις τις αποκαλώ *Επαφές*. Πιο συγκεκριμένα:

Ιστορία 5η: Ο εχθρός της Σάντρα δραπετεύει από τη φυλακή μέσα σε καρότσι πλυντηρίου. Σε ταινία που βλέπω το ίδιο βράδι, ο φυλακισμένος ήρωας το σκάει από τη φυλακή μέσα σε καρότσι πλυντηρίου.

Ιστορία 7η: Ζωγραφίζω μια εικόνα με σκελετό δεινοσαύρου πάνω από νεκροταφείο. Την ίδια μέρα πεθαίνει ο θείος Γιώργος.

Ιστορία 8η: Η Σάντρα τραγουδά σε μια ντισκοτέκ. Την επόμενη μέρα πηγαίνω σε ντισκοτέκ -γεγονός σπανιότατο για μένα.

Ιστορία 10η: Το τέρας Gvorak απορροφά ενέργεια από διαστημόπλοια. Την ίδια μέρα, σ' ένα παιδικό cartoon μια περίεργη συσκευή απορροφά ενέργεια από διαστημόπλοιο.

Ιστορία 10η: Σε άλλο cartoon, ο ήρωας έχει πιαστεί αιχμάλωτος από τους εχθρούς του και τον οδηγούν αιχμάλωτο κάπου. Τότε, αυτός γυρίζει και τους πυροβολεί με αναισθητικό λέηζερ. Αυτοί πέφτουν πίσω, ο ήρωας τρέχει. Στην εν λόγω ιστορία, η

Σάντρα ξεφεύγει από τους εχθρούς της με τον ίδιο τρόπο.
Ιστορία 11η: Στις 21 Μαΐου, στο πανηγύρι των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, δίπλα μου στέκεται ένας νεαρός που μοιάζει καταπληκτικά στον Βένορ. Η φίλη μου η Μάντυ, που με συνοδεύει, ξαφνικά μιλά για μαστίγιο και κινεί τα χέρια της ανάλογα, ενώ είναι ντυμένη όπως η Σάντρα στην ανάλογη σκηνή, όπου ο Βένορ κρατά μαστίγιο. Την εν λόγω σκηνή την έφτιαξα χθες, 20 Μαΐου.

Παρασκευή, 18 Ιουνίου 1993

Το τζαμάδικο που έχει ανοίξει ο γαμπρός μου εδώ και λίγους μήνες πάει από το κακό στο χειρότερο, καθώς ο Λάμπης προτιμά να πηγαίνει για ψάρεμα παρά για δουλειά. Συχνά, μάλιστα, ο γόης εισπράττει προκαταβολές για κατασκευή επίπλων, τα οποία ο πελάτης πολύ δύσκολα βλέπει. Ως αποτέλεσμα, έχουν αρχίσει να τον κυνηγούν πιστωτές και πελάτες, επειδή ο Λάμπης τους χρωστάει δουλειά ή λεφτά. Έτσι, η αδελφή μου αναγκάζεται να δουλεύει σαν καμαριέρα στο ξενοδοχείο Blue Rose στη Βουλιαγμένη. Σήμερα έφθασε ο κόμπος στο χτένι: Ενώ εγώ βρισκόμουν στη δουλειά, κάποιος από τους πιστωτές του Λάμπη έγινε πολύ απειλητικός και για να γλυτώσει ο γαμπρός μου τη φυλακή ή την κατάσχεση, η μητέρα μου έτρεξε στην τράπεζα με το δικό μου βιβλιάριο τραπέζης (την έχω βάλει συνδικαιούχο), σήκωσε περίπου 400.000 δρχ και τα έδωσε στον Χαράλαμπο, δανεικά κι αγύριστα!

Θύμωσα πολύ, απαίτησα και μου έδωσαν στα χέρια μου το βιβλιάριο τραπέζης και στο εξής θα το κρατάω εγώ, μαζί με το μισθό μου, που ως σήμερα τα εμπιστευόμουν βλακωδώς στους γονείς μου.

Παρασκευή, 2 Ιουλίου 1993

Πρόσφατα μάθαμε ότι ο κύριος Χάρης, σύζυγος της κυρίας Λεμονιάς, έχει χτυπήσει άσχημα το πόδι του σε μια πρέσσα, στο εργοστάσιο όπου δουλεύει, και οι γιατροί λένε ότι πρέπει να του το κόψουν γιατί έχει αρχίσει να σαπίζει. Εγώ σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό:

Διαυγές Όνειρο: Γυρεύω τον κύριο Χάρη στο όνειρό μου και τον βρίσκω έξω από το σπίτι μου, στο δρόμο. Απλώνω τα χέρια προς το μέρος του και του στέλνω θετική ενέργεια, λέγοντας: “Αυτό θα σε θεραπεύσει και θα σε προστατεύει από κάθε κακό”. *Επαλήθευση: Δύο μέρες αργότερα, η μητέρα μου με πληροφορεί πως το πόδι του γείτονά μας πηγαίνει καλύτερα “ως εκ θαύματος” και δεν θα χρειαστεί να του το κόψουν.*

Δευτέρα, 9 Αυγούστου 1993

Ένας άλλος γείτονάς μας, ο 25χρονος Γιάννης Ζαρίφης, παίρνει ναρκωτικά εδώ και χρόνια. Λέγεται ότι είναι πλέον πολύ άσχημα εθισμένος, δεν υπάρχει ελπίδα γι' αυτόν, του υπολογίζουν ένα χρόνο ζωής το πολύ. Και πάλι αποφασίζω ν' αναλάβω δράση:

Διαυγές Όνειρο: Αναζητώ τον Γιάννη στ' όνειρό μου και τον βρίσκω μέσα στην αυλή μου. Φορά ένα πορτοκαλί καρώ πουκάμισο. Τον θεραπεύω με τον ίδιο τρόπο, ως άνω.

Επαλήθευση: Λίγες μέρες αργότερα η μητέρα μου με πληροφορεί ότι ο Γιάννης έχει ξαφνικά διαφύγει από τον κίνδυνο, ενώ ξεκινά αποτοξίνωση. Σύντομα ξεπερνά τα ναρκωτικά και βρίσκει μια πολύ επικερδή δουλειά ως ιατρικός επισκέπτης – παρόλο που δεν διαθέτει κανένα πανεπιστημιακό δίπλωμα. Στο εξής, τόσο ο Χάρης όσο και ο Γιάννης χαίρουν άκρας υγείας...

* * * *

Εδώ και λίγους μήνες συχνάζω σε μια άλλη Σχολή Εσωτερισμού, το ***Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης***. Δεν είναι καθόλου μακριά από το σπίτι μου, πηγαίνω εκεί με τα πόδια

κάθε Τετάρτη βράδι. Ωστόσο, οι φασιστικές δοξασίες τους δεν με ικανοποιούν καθόλου. Όσο για τη δασκάλα, τη Ντόνα, συχνά μου σπάει τα νεύρα με το εξυπνακίστικο στυλάκι της. Πρόκειται για μια ιδιαίτερα επιθετική γυναίκα, η οποία δεν διστάζει να προσβάλλει άσχημα όποιον τολμήσει να εκφράσει την παραμικρή αμφιβολία στις διδαχές της. "Όταν ονειρεύομαι κάποιον που στην καθημερινή μου ζωή μου φέρνει εμετό, το ίδιο ακριβώς συναίσθημα θα μου προκαλέσει και στο όνειρο!" μου πέταξε απόψε σε μια στιγμή, ενώ με κάρφωνε με φαρμακερό βλέμμα. Ξέρω πως με απεχθάνεται επειδή ορισμένες φορές δείχνω κάποια δυσπιστία στα λεγόμενά της. Η αλήθεια είναι ότι δεν διαθέτω ακόμα την εξυπνάδα να κρατώ το στόμα μου κλειστό. Άλλοτε πάλι, μιλάω πολύ και παρουσιάζω δικές μου ιδέες στην τάξη. Σχεδόν πάντα εισπράττω αποδοκιμασία και εχθρότητα.

Ανάμεσα στις διδασκαλίες του Κέντρου Μεταφυσικής Γνώσης ξεχωρίζει η λεγόμενη ***Ακτίνα της Δημιουργίας***, με τις επτά διαστάσεις (παραδείσους) και τις αντίστοιχες παραδιαστάσεις (κολάσεις). Ακόμη, οι "Γνώστες" πιστεύουν πολύ στον Κύκλο των Ενσαρκώσεων (Samsara) και στην άτεγκτη δικαιοσύνη του κάρμα. Για την ακρίβεια, έχουν φάει κόλλημα με το "κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης", το οποίο δικαιολογεί κι ευλογεί ακόμη και τις πιο κραυγαλέες αδικίες σ' αυτό τον κόσμο.

Ο γνωστός μας υλικός κόσμος, όπου επικρατεί "ωδύνη και τριγμός οδόντων", ανήκει στην τελευταία από τις διαστάσεις. Βρισκόμαστε μόλις ένα "σκαλοπάτι" πάνω από την πρώτη παραδιάσταση και η πλειοψηφία των ανθρώπων οδεύει ψυχικά προς τα κάτω. Λίγο μετά το θάνατο, η κοιμισμένη ψυχή νομίζει ότι βρίσκεται ακόμη στον κόσμο των ζωντανών και ασυναίσθητα επαναλαμβάνει την καθημερινή ρουτίνα που ακολουθούσε όσο ήταν εν ζωή (αμφιβάλλω). "Στον ανθρώπινο ψυχισμό, μονάχα το 3% είναι συνείδηση· το υπόλοιπο 97% πνίγεται στα εγώ. Όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος, η συνείδησή του κλείνει όλο και περισσότερο και ο ίδιος γίνεται όλο και πιο ασυνείδητο, όλο και χειρότερος", λέει η Ντόνα. "Δεν είμαστε

καν σαν τα ζώα, γιατί τα ζώα δεν βασανίζουν, ούτε βιάζουν. Διάβολοι είμαστε...” συμπληρώνει. *Σε αυτό το τελευταίο θα συμφωνήσω μαζί της...*

Σύμφωνα με τη βασική κοσμοθεωρία της σχολής, όλες οι ψυχές ακολουθούν αυστηρά τον κύκλο των ενσαρκώσεων ή ***samsara:*** Όταν η κοιμισμένη συνείδηση πρωτοπέφτει στον δικό μας υλικό κόσμο, μπαίνει στο βασίλειο των ορυκτών και πετρωμάτων. Με το πέρασμα των αιώνων, καθώς η συνείδηση αρχίζει να ξυπνά λίγο-λίγο, εισέρχεται αρχικά στο βασίλειο των φυτών, ύστερα των ζώων, και τέλος των ανθρώπων. Ακολουθώντας μια σταθερά ανοδική πορεία, ενσαρκώνεται σε ζωές που του παρέχουν όλο και μεγαλύτερη ευημερία και ευτυχία ώσπου, κάποτε, φθάνει σ' ένα ζενίθ. Αν δεν έχει "αφυπνιστεί" εντελώς μέχρι τότε, η ψυχή αρχίζει πλέον να γίνεται καθοδική και "γκρεμίζεται" σε ζωές που χαρακτη-ρίζονται από όλο και μεγαλύτερη φτώχεια και πόνο, ώσπου φθάνει σ' ένα ναδίρ. Σύμφωνα με την Ακτίνα της Δημιουργίας, η βασίλισσα των παραδιαστάσεων ονομάζεται Ρεγγίνα – και είναι η μόνη βασίλισσα ανάμεσα στους βασιλιάδες των διαστάσεων. Αυτή η λεπτομέρεια, σε συνδυασμό με το ότι εγώ έχω γεννηθεί 21 Ιουνίου, δηλαδή την ημέρα που οι μάγισσες γιορτάζουν το Black Sabbath, μου γεννά περίεργους συνειρμούς...

Σύμφωνα με τους Γνώστες, οι άνθρωποι διακρίνονται ξεκάθαρα σε “ανοδικούς” και σε “καθοδικούς”: Όλοι οι πλούσιοι, οι ισχυροί, οι τυχεροί, είναι ανοδικοί· όλοι οι φτωχοί, οι άρρωστοι, οι άτυχοι, είναι καθοδικοί. Το ίδιο ισχύει και για τα ζώα: Τα τυχερά, ισχυρά ζώα είναι “ανοδικά”, ενώ τα άτυχα, αδύναμα ζώα είναι καθοδικά.

Ο κύκλος των ανθρώπινων ενσαρκώσεων διαρκεί 108 ζωές. Αν η ψυχή δεν καταφέρει να "ξυπνήσει" στη διάρκεια αυτών των 108 ζωών, τότε ξαναμπαίνει στο ζωικό, ύστερα στο φυτικό βασίλειο, ώσου επιστρέφει στους κόσμους των πετρωμάτων και των ορυκτών στα έγκατα της γης -σε μια αυστηρά καθοδική πορεία σε όλο και χαμηλότερες παραδιαστάσεις. Στις κολάσεις κατεβαίνει μια ψυχή για να καθαριστεί από τα "εγώ" που τη βαραίνουν, μέσω απερίγραπτων

βασανιστηρίων και ωδύνης, περνώντας διαδοχικά απ' όλα τα επίπεδα της κόλασης. Μόλις επιτευχθεί η κάθαρση, η ψυχή είναι έτοιμη να επαναλάβει τον κύκλο των ενσαρκώσεων.

Η όλη διαδικασία της samsara επαναλαμβάνεται 3000 φορές. Ύστερα η ψυχή επιστρέφει στο Απόλυτο, είτε ως Νικητής (αν κατάφερε στο μεταξύ να αφυπνιστεί), είτε ως Ηττημένος (αν η συνείδηση δεν ξύπνησε). Όμως, ο Ηττημένος νιώθει απέναντι στο Νικητή όπως ένα σκουλήκι απέναντι σε έναν γίγαντα -λέει η Ντόνα...

Υπάρχουν τρία είδη ***σεξ***, λένε οι Γνώστες: α) το υπερσέξ, δηλαδή η τεχνική κατά την οποία οι άνδρες δεν εκσπερματώνουν κατά τη διάρκεια της συνουσίας, ώστε το σπέρμα τους να μην σπαταλιέται στα “κατώτερα”, θηλυκά όντα. Με αυτό τον τρόπο, οι άνδρες υποτίθεται ότι θα έχουν καλύτερη κατανόηση του κόσμου και ενεργοποίηση της κουνταλίνι *[σαφής μπούρδα]*. δηλαδή ο προαναφερόμενος τρόπος συνουσίας χωρίς εκσπρερμάτωση. β) το απλό σεξ, δηλαδή η συνηθισμένη συνεύρεση αρσενικού και θηλυκού στην παραδοσιακή ιεραποστολική στάση, γ) το παρασέξ, που περιλαμβάνει όλες τις υπόλοιπες παραλλαγές του σεξ πλην της κλασικής ιεραποστολικής στάσης. Κάθε είδους σαδομαζοχιστικά, φετιχιστικά και άλλα βίτσια θεωρούνται παρασέξ, καθώς επίσης η ομοφυλοφιλία μα και η αποχή από το σεξ. Στο παρασέξ επιδίδονται αποκλειστικά οι καθοδικοί άνθρωποι *(δηλαδή όλοι...)*, ισχυρίζεται η Ντόνα.

Από την άλλη πλευρά, οι Γνώστες ενθαρρύνουν τις ***αστρικές εμπειρίες*** και τα διαυγή όνειρα -πράγμα που μου αρέσει. Δεν απορρίπτουν την ανάπτυξη της φαντασίας, όπως γίνεται στον Ιανό. Μιλούν, μάλιστα, για στάδια ανάπτυξης όπου "φαντάζεσαι και βλέπεις". *Καλό μα αμφιβάλλω αν κάτι τέτοιο είναι εφικτό...*

Στα αστρικά πεδία οι άνθρωποι φαίνονται σαν θολές οπτασίες επειδή η συνείδησή τους κοιμάται. Τα συνηθισμένα, μη συνειδητά όνειρα που βλέπουμε δεν οδηγούν στα αστρικά πεδία αλλά στο Limbo -"το προαύλιο της κόλασης", όπως λέει η Ντόνα. Από την άλλη, λέει η Ντόνα ότι μπορεί κανείς να

πετύχει αστρική προβολή προφέροντας το μάντρα "φα-ρα-ων" (σιγά...). “Υπάρχει, όμως, ένα ακόμα ισχυρότερο μάντρα, το "αι-γυ-πτο"! (εδώ μας δουλεύει ξεκάθαρα...).

Διδάσκουν, επίσης, ότι ***το αστρικό ρευστό*** αποτελεί το βασικό δομικό υλικό όλων των διαστάσεων και παραδιαστάσεων. Οι διαστάσεις είναι στάδια υλοποίησης: Μια ιδέα εντυπώνεται πάνω στο αστρικό ρευστό και υλοποιείται σταδιακά, καθώς "κατεβαίνει" προς τον υλικό κόσμο. Όσο περισσότερη ενέργεια συγκεντρώνει μια ιδέα, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες έχει να υλοποιηθεί στη γνωστή μας "πραγματικότητα". Οτιδήποτε βλέπουμε ή αντιλαμβανόμαστε εδώ, έχει το αντίστοιχό του σε όλες τις ανώτερες διαστάσεις. Στον ανώτατο κόσμο του Απόλυτου, τα πάντα γίνονται Ένα.

Οι Γνώστες εκθειάζουν κυριολεκτικά τη λεγόμενη ***συνειδητότητα***, δηλαδή τη δυνατότητα να συγκεντρώνεται κανείς μονάχα σ' ένα πράγμα κάθε φορά και να βιώνει κανείς την κάθε στιγμή στη ζωή του, χωρίς να σκέφτεται καθόλου το παρελθόν ή το μέλλον -όπως ακριβώς κάνουν τα ζώα. Γενικά, διατυμπανίζουν την ανάγκη για τέλειο σταμάτημα της σκέψης *[πράγμα έτσι κι αλλιώς αδύνατο, που σκοπό έχει πάντως τη μετατροπή του ανθρώπου σε ανεγκέφαλο ρομπότ που εκτελεί άκριτα διαταγές]*.

Ένα “συνειδητό” άτομο διατηρεί ακριβώς την ίδια ψυχική κατάσταση απόλυτης αταραξίας όπου κι αν βρίσκεται, ότι κι αν (του) συμβαίνει: στο κέντρο του πιο φρικτού πολέμου, ή στο μέσο της πιο χαρούμενης γιορτής -αδιάφορο: ο ψυχισμός σου οφείλει να μένει εντελώς ανεπηρέαστος κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες -σα να είσαι ρομποτάκι.

Η Ντόνα υποστηρίζει ότι είναι ακριβώς το ίδιο αξιοκατάκριτο, το να παρακολουθείς ένα αιματηρό θέαμα σε αρχαία ρωμαϊκή αρένα ή να θαυμάζεις μια κοπέλα που χορεύει αισθησιακά πάνω σ' ένα τραπέζι. Επειδή διαφώνησα, έγινε έξω φρενών και μου είπε ότι δεν κάνω διάλογο, δεν ακούω και ότι είμαι “Κατίνα”. Επιπλέον, με έπιασε πονοκέφαλος από τις φωνές της.

Ισχυρίζονται επισης ότι ο θανάσιμος κίνδυνος και ο αβάσταχτος πόνος καθιστούν τον άνθρωπο αυθόρμητα συνειδητό. “Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ναζιστικής Γερμανίας ήταν κάτι πολύ θετικό, επειδή κάτω από τέτοιες φρικτές συνθήκες οι κρατούμενοι εξωθούνταν να βιώνουν συνειδητά την κάθε στιγμή! Μάλιστα, πολλοί πρώην τρόφιμοι των στρατοπέδων νιώθουν νοσταλγία για τα χρόνια που πέρασαν εκεί!” λέει αυτάρεσκα η Ντόνα. *Η τρέλα και η φασιστολατρεία σε όλο της το μεγαλείο...*

Γενικότερα, οι Γνώστες γίνονται ιδιαίτερα χαιρέκακοι όταν μιλούν για τη δυστυχία των άλλων. Είναι απόλυτα πεπεισμένοι ότι η φτώχεια, η πείνα, η δυστυχία, η κακοτυχία είναι αποκλειστικό προνόμιο των κακών, "καθοδικών" ανθρώπων, στους οποίους αξίζει ό,τι κι αν παθαίνουν, ακόμη κι αν πρόκειται για παιδιά!

Πρόσφατα η Ντόνα μας διηγήθηκε μια προσωπική της εμπειρία: Κάποτε δίδασκε σ' ένα σχολείο (αλήθεια: τι είδους σχολείο ήταν ήταν και τι ακριβώς δίδασκε εκεί;) και ανάμεσα στους μαθητές της ήταν ένα εννιάχρονο αγόρι που έπασχε από καρκίνο του εγκεφάλου. “Μέχρι να τελειώσει η σχολική χρονιά, εκείνο το παιδί με είχε σταυρώσει!” κατέληξε με έκδηλο θυμό, εξηγώντας ότι εκείνο το αγόρι ήταν τόσο κακόψυχο κι ενοχλητικό, ώστε την έκανε να συνειδητοποιήσει πως “ό,τι ακριβώς αξίζει στον καθένα, αυτό ακριβώς παθαίνει!”

Σύμφωνα με την κοσμοθεωρία της εν λόγω σχολής, ο πιο σημαντικός στόχος του ανθρώπου είναι το περιβόητο ***“σπάσιμο του εγώ”***. Σε κάθε μάθημα, διατυμπανίζεται με πάθος η ανάγκη για ολοσχερή στραγγαλισμό όλων τών “εγώ” που αποτελούν μια προσωπικότητα: Οποιαδήποτε προτίμηση, συμπάθεια, αντιπάθεια, γνώμη, σκέψη, συναίσθημα, θέληση, αποτελεί έκφραση του εγώ και πρέπει να εξαλειφθεί. Έτσι, υποστηρίζουν με ζέση, θα αναπτυχθεί η λεγόμενη “συνείδηση” και θα επιτευχθεί η τέλεια ψυχική αταραξία κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

Διδάσκουν ότι τα “εγώ” μπορούν να αφανιστούν μέσω μιας ιδιαίτερα χρονοβόρας διαδικασίας που είναι γνωστή ως

“αυτοπαρατήρηση” = κριτικάρω και περιορίζω διαρκώς τον εαυτό μου, σύμφωνα πάντα με τα κριτήρια που ορίζει το Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης.

Πιστεύουν ακράδαντα πως όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα, μία μάζα, άρα θα έπρεπε να σκέφτονται και να πράττουν πανομοιότυπα. Όλα τα ατομικά ψυχικά χαρακτηριστικά και οι προσωπικές γνώμες πρέπει να αφανιστούν. Οποιαδήποτε αντίρρηση, ανυπακοή, επανάσταση ενάντια στην εξουσία θεωρείται σημάδι παραφροσύνης. Κάθε έκφραση προσωπικής γνώμης αντιμετωπίζεται άμεσα με προσβολές και περιφρόνηση: “Εσείς πηγαίνετε προς το σκοτάδι! Εγώ πηγαίνω προς το φως!” μας είπε η Ντόνα σε μια στιγμή, γεμάτη έπαρση, επειδή κάποιοι τόλμησαν κάπου να διαφώνησουν μαζί της.

Γενικότερα, οι Γνώστες παρουσιάζουν ένα έντονο πάθος όταν αγορεύουν για το σπάσιμο του εγώ. Σύμφωνα με την κοσμοθεωρία τους, είναι απολύτως απαραίτητο κι επείγον όλοι οι άνθρωποι να μετατραπούν σε ψυχρά, υπάκουα ανδροειδή. Προς το παρόν, όμως, είναι όλοι τους πνιγμένοι στα βρωμερά "εγώ" τους, εκτός από τους Γνώστες οι οποίοι είναι όλοι τους φωτισμένοι -λένε. Μόνη ελπίδα των ανθρώπων για σωτηρία είναι η φοίτηση στο Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης. Ωστόσο: “Οταν κάποιος σε πείθει, σε βιάζει ή σε σκοτώνει, ή σου επιβάλλεται με οποιοδήποτε τρόπο, τότε σε κατακτάει” *[αναπάντεχη κρίση ειλικρίνειας εκ μέρους της Ντόνας;].* Και: “Όποιος γοητεύεται, αργά ή γρήγορα απογοητεύεται”.

Τελικά, πρέπει να πάσχει κανείς από σοβαρή έλλειψη αυτοσεβασμού για να καταλήγει σε τέτοια (δήθεν) μεταφυσικά κέντρα. Σε γενικές γραμμές, οι οπαδοί τους είναι άτομα που:

- δεν έχουν κοινωνικό κύκλο,
- είναι ανεγκέφαλα και χρειάζονται συνεχώς κάποιον από πάνω τους για να τους υπαγορεύει πώς να σκέφτονται, πώς να αισθάνονται και και πως να δρουν,
- γυρεύουν απεγνωσμένα την κοινωνική επιβεβαίωση που εξασφαλίζει η υπακοή σ' έναν αρχηγό.

Συμπέρασμα: Αν έχω έστω και λίγη αυτοεκτίμηση, δεν πρέπει να ξαναπατήσω εκεί μέσα! Τελικά, όλες οι θρησκείες και

αιρέσεις δεν είναι παρά βιομηχανίες κατασκευής πειθήνιων υπηκόων. Οι θεωρίες τους παρουσιάζουν πολλές διαφορές, ωστόσο στην ουσία όλες διατυμπανίζουν με έμφαση το "σπάσιμο του εγώ" – με απώτερο στόχο τη δημιουργία υπάκουων, παθητικών ατόμων, που εκτελούν αμέσως διαταγές χωρίς ερωτήσεις, αντιρρήσεις ή αισθήματα.

Συνεπώς, σκοπός όλων αυτών των σύγχρονων "κέντρων αυτογνωσίας", που ξεφυτρώνουν πλέον παντού σαν τα μανιτάρια, είναι η προώθηση μιας συγκεκριμένης δουλικής νοοτροπίας στον ανθρώπινο πληθυσμό. Μόνο από το Κέντρο Μεταφυσικής Γνώσης έχουν περάσει πάνω από 800.000 άτομα στην Ελλάδα. Οι περισσότερες από αυτές τις αιρέσεις είναι διεθνείς κι έχουν εξαπλωθεί σε πολλές χριστιανικές χώρες. Στη χώρα μας υπάρχουν εκατοντάδες σχολές εσωτερισμού που προετοιμάζουν τη Νέα Εποχή – χώρια η συστηματική πλέον προπαγάνδα στα περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας, στα βιβλία και στην τηλεόραση: Άρθρα και ρεπορτάζ σχετικά με αστρολογία, μοντέρνες αιρέσεις, ανατολικές θρησκείες, εναλλακτικές θεραπείες, γιόγκα, μαγεία κλπ εμφανίζοναι πια παντού.

Σαφώς, οι διδασκαλίες τους δεν είναι όλες για τα σκουπίδια. Μεταδίδουν και ορισμένες αλήθειες για δόλωμα – πώς αλλιώς θα κατάφερναν να προσελκύσουν τόσο κόσμο; Όμως αυτές οι αλήθειες συμπλέκονται πολύ έντεχνα με τόννους ψέματα, έτσι ώστε το νόημά τους να διαστρεβλώνεται αρρωστημένα, επικίνδυνα.

Προσωπικά, αρχίζω να "φτύνω" κάθε είδους ξένες δοξασίες και δόγματα. Δεν θέλω πια τίποτα να βαραίνει το νου μου, δεν θέλω κανείς να μου λέει τι ωφείλω να σκέφτομαι. Όσο ακούω τους "Δασκάλους", τόσο απομακρύνομαι από την Αλήθεια. Μόνη μου θα ψάξω να βρω το δρόμο που οδηγεί έξω από το σκοτάδι. Και θα τον βρω...

* * * *

Τετάρτη, 10 Νοεμβρίου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ, μαζί με άλλα άτομα,

μελετάμε την εξάπλωση του Κακού στον κόσμο. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι σύντομα το Κακό θα είναι πολύ ισχυρό για να το ελέγξει κανείς, έτσι όπως αναπτύσσεται γοργά, σαν ζωντανός οργανισμός.

Σύντομα αναγκάζομαι να πολεμήσω ενάντια σε κάποιες εχθρικές γυναίκες. Μου επιτίθενται όλες μαζί, τις αντιμετωπίζω με κλωτσιές καράτε, βλέπω όμως ότι δεν θα κρατήσω για πολύ. Αρχίζω να αιωρούμαι αλλά αυτές συνεχίζουν να με κυνηγούν πετώντας στον αέρα. Υψώνομαι ακόμη περισσότερο και διαπιστώνω ότι οι διώκτριές μου δεν μπορούν να με ακολουθήσουν πάνω από ένα ορισμένο ύψος. Κρατώ απόσταση ασφαλείας, ενώ εκείνες με θαυμάζουν. Ξέρω ότι μπορώ να φθάσω σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα, δεν τις φοβάμαι πια. Κατεβαίνω ήρεμα, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούν να με βλάψουν, και προσγειώνομαι σε μια πράσινη έκταση κοντά στην παραλία. Στο μεταξύ, μια συμπολεμίστρια εξετάζει μερικούς μικροοργανισμούς του Κακού μέσα σ' ένα ξύλινο εργαστήριο. Λέει ότι “οι μικροοργανισμοί θα μόλυναν κι εμάς αν δεν είχαν τόσους εχθρούς”.

Ερμηνεία: Πιθανόν, αναφορά για τον εσώτερο σκοπό της ύπαρξής μου: Υπάρχω για να μελετώ τις εκφάνσεις και την εξάπλωση του Κακού στον κόσμο. Όμως, δεν μπορώ ν' αντιμετωπίσω το κακό με τα δικά του όπλα· πρέπει ν' ανέβω σε ψηλότερα επίπεδα, ώστε να γίνω άτρωτη σ' αυτό...⇮

Εδώ και λίγο καιρό έχω αγοράσει και φοράω σχεδόν καθημερινά ένα "mood ring", δηλαδή ένα δαχτυλίδι σε σχήμα καρδιάς, η οποία περιέχει μέσα μια ειδική ουσία που αλλάζει χρώμα ανάλογα με την ψυχική διάθεση του ατόμου:
γαλάζιο = ηρεμία, χαλάρωση
πράσινο = κανονική κατάσταση
γαλαζοπράσινο = συναισθηματική φόρτιση
μωβ = πάθος, ένταση
κίτρινο σκούρο = μπερδεμένα αισθήματα
γκρι = άγχος, νεύρα
μαύρο = έντονο στρες, πίεση, θυμός

Συνήθως το δαχτυλίδι μου είναι πράσινο, δηλαδή βρίσκομαι σε μια νορμάλ ψυχική κατάσταση. Καμιά φορά γίνεται μωβ ή γαλάζιο, σπάνια γκρι. Όποτε, όμως, το φοράω στον μικρό ανηψιό μου τον Θανάση, ο οποίος τώρα είναι τεσσεράμισι ετών, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η καρδιά γίνεται μαύρη πίσσα και δεν αλλάζει χρώμα με τίποτα! Αναμενόμενο: Ο μικρός είναι μονίμως μέσα στα νεύρα, στη γκρίνα και στην απαίτηση, δεν ηρεμεί ποτέ και για κανένα λόγο. Αναρωτιέμαι τι είδους άνθρωπος θα γίνει όταν μεγαλώσει...

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 1993

Το πάθημα δεν γίνεται πάντα μάθημα, εφόσον η επιθυμία μου για κοινωνικότητα εξασθενεί τη μνήμη μου: Παρά τον πολύμηνο ψυχολογικό πόλεμο που έχω υποστεί επί μήνες στην τοπική σχολή χορού, αυτή τη φορά μου έρχεται η φαεινή ιδέα να φοιτήσω στο τμήμα ζωγραφικής της ίδιας σχολής. Ωστόσο, αυτό αποδεικνύεται πιο δύσκολο απ' όσο φανταζόμουν: Κατ' αρχάς, παρατηρώ ότι στην εν λόγω σχολή δεν υπάρχει αναρτημένη καμιά ανακοίνωση σχετικά με την αίθουσα και τις ώρες των μαθημάτων ζωγραφικής. Ρωτάω τον υπάλληλο στη ρεσεψιόν, μα αυτός αδυνατεί να με πληροφορήσει και μου δίνει κάποια σχετικά τηλέφωνα υπευθύνων.

Δοκιμάζω πέντε-έξι διαφορετικούς αριθμούς μα κανείς δεν φαίνεται να γνωρίζει κάτι γι' αυτό το μυστηριώδες τμήμα ζωγραφικής. Με παραπέμπουν ο ένας στον άλλον, ώσπου μια κυρία αναγκάζεται, κατόπιν μεγάλης δικής μου πίεσης, να μου αποκαλύψει μια διαφορετική διεύθυνση καθώς και ώρες λειτουργίας, φροντίζοντας παράλληλα να με αποτρέψει:

“Ο καθηγητής δεν θα θέλει να δεχτεί στο τμήμα του μια νέα μαθήτρια, στη μέση της χρονιάς, σαν σφήνα!” μου λέει στριφνά.

“Μα τα μαθήματα έχουν αρχίσει εδώ και κανένα μήνα το πολύ, και όλο αυτό το διάστημα έψαχνα να βρω που γίνονται!” της απαντώ.

Εντέλει, επιστρέφοντας από τη δουλειά σήμερα, παρόλο που χιόνιζε αποφάσισα να κατέβω από το λεωφορείο πολύ πριν

τη στάση μου για να περάσω από την εν λόγω διεύθυνση. Λοιπόν, δεν υπήρχε απολύτως τίποτα εκεί, παρά μόνο ένα απλό σπίτι. Ούτε πινακίδες, ούτε τοιχοκολλημένα ωράρια, τίποτα! Ρώτησα κάποιον που έβγαινε έξω εκείνη την ώρα και μου είπε ότι "Τα μαθήματα ζωγραφικής δεν γίνονται πια εδώ!" ... "Και πού γίνονται;", απόρησα. Κανείς δεν ξέρει.

Τέλος, λοιπόν. Δεν πρόκειται να ξανασχοληθώ ποτέ πια με μουράτες σχολές "για ημετέρους" ή με οποιοδήποτε άλλο κυνήγι φαντασμάτων ή κυκλωμάτων...

Δευτέρα, 13 Δεκεμβρίου 1993

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στο φουαγιέ ενός ξενοδοχείου μαζί με την ξαδέρφη Νίκη. Μια άγνωστη γυναίκα έρχεται και μου παίρνει την καρέκλα μα εγώ την ξαναπαίρνω αμέσως πίσω. "Είσαι γύφτισσα;" της κάνω με θυμό. Τότε συνειδητοποιώ ότι ονειρεύομαι. Βγαίνω έξω, πετώ πάνω από ένα ποτάμι, όχι ψηλά ούτε γρήγορα. Πέρα από την απέναντι όχθη υπάρχει ένα καταπράσινο δάσος που το διασχίζουν χωμάτινα μονοπάτια.

Ξυπνώ απότομα και ξεκινώ αμέσως άσκηση χαλάρωσης, δίνοντας μια νοερή εντολή στον εαυτό μου για αναδρομή σε προηγούμενη ζωή. Σύντομα ξαναπέφτω σε ύπνο και ονειρεύομαι ένα γραφικό μέρος, όπου δεσπόζει ένας αρχαίος ναός. Κάπου χαμηλότερα διακρίνονται μισογκρεμισμένα σπίτια φτιαγμένα με κίτρινα τούβλα -σαν μετά από πόλεμο. Είναι και η μητέρα μου εκεί...

Τετάρτη, 21 Δεκεμβρίου 1993

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι πάνω σε ποδήλατο και διασχίζω έναν στενό δρόμο. Με τη δύναμη της σκέψης μετατρέπω το όχημα σε μοτοσυκλέτα, ενώ το όνειρο γίνεται διαυγές. Τώρα πετώ πάνω από τη Γλυφάδα, ώσπου μπαίνω στην οδό Κίου. Στην άκρη του δρόμου διακρίνονται πολλές λευκές και γαλάζιες βάρκες. Παραξενεύομαι αλλά συνεχίζω να πετώ, ώσπου βρίσκομαι πάνω από τους δρόμους ενός χωριού.

Παρατηρώ τα ωραία σπίτια με τα κεραμίδια, συνεχίζω την πτήση μου μέχρι που νυχτώνει και βρίσκομαι τώρα

ανάμεσα σε ψηλά, πνιγηρά κτήρια που υψώνονται γύρω μου. Κατεβαίνω μάλλον απρόθυμα και συναντώ μια κοπέλα με καστανόξανθα μαλλιά, που μου φαίνεται γνωστή. Πρόκειται για την πάμπλουτη κληρονόμο ενός μεγάλου οίκου μόδας. Μου λέει πως την πολιορκεί ένας όμορφος, ψηλός, μελαχροινός νεαρός, που έχει σκοπό να της τα φάει.

Εντέλει εκείνος τα καταφέρνει, της τρώει αρκετά χρήματα και μετά εκείνη τον κυνηγά κάτω από γιγάντες αψίδες, τρέχοντας πάνω σε λαμπερές γυάλινες πλατμόρμες. Σε μια στιγμή η κοπέλα ρίχνει κάτω μια πέτρα, το γυαλί σπάει και οι δυο τους πέφτουν -στο κενό;

Παρασκευή, 24 Δεκεμβρίου 1993

Ερωτικό Όνειρο: Παρατηρώ έναν όμορφο νεαρό, ψηλό με σπαστά μαλλιά ως τους ώμους, που κάθεται σε μια καρέκλα. Του λέω πως όλα είναι ένα όνειρο και πως τον αγαπώ. Μου χαμογελά. Τον φιλώ, τον χαϊδεύω στο πρόσωπο, ανεβαίνω πάνω του, νιώθω έντονο τον οργασμό. Ξυπνώ ικανοποιημένη...⇑

Σήμερα ολοκληρώνεται ο δεύτερος τόμος της σειράς των εικονογραφημένων μου χειρογράφων ***“Sandra Anderson: Oceans of Fantasy”***, ο οποίος περιέχει τέσσερις ιστορίες: *Dark Sun – The Story of Arion – Wenn du Wüßtest – Roundabout.*

Οι κυριώτερες *Επαφές* που παρατηρώ είναι οι παρακάτω:

Ιστορία 1η: Ο πρωταγωνιστής δίνει συναυλία, ως τραγουδιστής. Δύο μέρες αργότερα, εγώ και η μητέρα μου επισκεπτόμαστε τη νονά μου στο Πειραιά. Η κόρη της μας δίνει

ένα μικρό ρεσιτάλ πιάνου.
Ιστορία 3η: Η Άστριντ περιπλανιέται στους κυβερνοχώρους. Την επόμενη μέρα, η Αθηνά, συνάδελφος στη δουλειά, μου λέει ότι έχει δοκιμάσει τέτοια εμπειρία στην Αγγλία. "Έκλαιγα δυο μέρες!", μου εκμυστηρεύεται.
Ιστορία 3η: Η πρωταγωνίστρια δίνει συναυλία. Την ίδια μέρα, σ' ένα παιδικό cartoon μια διάσημη τραγουδίστρια δίνει συναυλία.
Ιστορία 3η: Σε βραδινή τηλεοπτική ταινία, ένας άνδρας προστρέχει σε μια γυναίκα για να τον βοηθήσει ν' απαλλαγεί από μια άλλη γυναίκα. Οι δυο τους κάνουν έρωτα, ενώ η "κακιά" τους παρακολουθεί κρυφά. Ακριβώς ίδια φάση, όπως αυτή που συνέγραψα την ίδια μέρα με τους πρωταγωνιστές Venor, Sandra, Astrid.

Τρίτη, 8 Σεπτεμβρίου 1993

Αναφορά αστρικών περιπετειών: Συνήθως εξέρχεται το αστρικό μου σώμα μετά από πρωινή άσκηση διαλογισμού, και βρίσκομαι να στέκομαι ή να περπατώ μέσα στα δωμάτια του σπιτιού μου. Μερικές φορές πραγματοποιώ ψυχοκίνηση στα ονειρικά αντικείμενα, άλλοτε μπορώ να πηδώ πολύ ψηλά ή να πετώ. Εννοείται ότι πάντα διατηρώ τη συνείδηση του εαυτού μου καθ' όλη τη διάρκεια της εμπειρίας. Ενίοτε αισθάνομαι ένα ευχάριστο ψυχρό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει κατά μήκος της σπονδυλικής μου στήλης, καθώς ξυπνώ -υπέροχη αίσθηση...

Από την άλλη πλευρά, παρατηρώ κάποιες διαφορές στους χώρους, όπως αντικείμενα που δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα, πόρτες και παράθυρα ανοιχτά αντί κλειστά κλπ. Οι διαφορές αυτές, σε συνδυασμό με τη συστηματική πλύση εγκεφάλου που έχουμε υποστεί από τον Αλέξανδρο στον Ιανό ("Οι όποιες μεταφυσικές εμπειρίες σας δεν αξίζουν δεκάρα· αποτελούν προϊόν φαντασίας και τίποτε άλλο"), αναπόφευκτα μου δημιουργούν σύγχυση και αμφιβολίες που παρεμποδίζουν την μεταφυσική πορεία μου στα αστρικά πεδία.

Ωστόσο, δεν πτοούμαι και συνεχίζω τις προσπάθειες, έστω κι αν συχνά παρατηρώ ορισμένες περίεργες ανωμαλίες κατά τη διάρκεια των αστρικών προβολών:

α) Κάποιες φορές το οπτικό μου πεδίο περιορίζεται σημαντικά. Μόλις που μπορώ να διακρίνω οτιδήποτε σε απόσταση ενός μέτρου.
β) Σπάνια καταφέρνω να περάσω μέσα από τοίχους· αν επιμείνω, η ονειρική όρασή μου θολώνει, ανυπομονώ και ξυπνώ απογοητευμένη. Άλλοτε, πάλι, ανοίγω ένα “παράθυρο” και περνώ έξω.
γ) Όποτε βλέπω ότι περπατώ σε δρόμους, πάντα παρουσιάζονται μπροστά μου άγρια σκυλιά ή επιθετικοί άνθρωποι και μ' εμποδίζουν να προχωρήσω. Υποψιάζομαι ότι αυτά αναπαριστούν αρνητικές οντότητες του αστρικού πεδίου, οι οποίες φροντίζουν να αποσπούν την προσοχή μου ώστε να μην προοδεύω στο ονείρεμα...
δ) Συχνά χάνω τον έλεγχο της κατάστασης, παρασύρομαι μέσα σε άσχετα όνειρα και ξεχνιέμαι.
ε) Άλλοτε πάλι, όταν ξυπνώ νιώθω μια σκοτεινή παρουσία να με πιέζει στο στήθος.
στ) Όταν τελικά ξυπνώ, αρκετά συχνά δεν καταφέρνω να ξυπνήσω πραγματικά για να καταγράψω την εμπειρία. Ονειρεύομαι ότι τάχα έχω ξυπνήσει και γράφω. Συνήθως αυτή η ονειρική ψευδαίσθηση επαναλαμβάνεται δυο-τρεις φορές· όταν ξυπνώ στ' αλήθεια, μπορεί να έχω ξεχάσει αρκετές λεπτομέρειες από την αστρική περιπέτειά μου. *Τι μπλοκάρει, άραγε, την ανάμνηση των (διαυγών) ονείρων μου; Το υποσυνείδητό μου ή κάτι άλλο; Ποιοί να είναι οι κρυφοί εχθροί μου;*

Έχω εισέλθει, λοιπόν, σε μια εξαιρετικά ενεργητική φάση της ζωής μου, από πλευράς μεταφυσικών εμπειριών. Καταφέρνω, με σχετική ευκολία, να ελέγχω τους ονειρικούς μου κόσμους και να πετυχαίνω διαυγή όνειρα, αστρικές προβολές, ψυχικές εμπειρίες κλπ. Κατά μέσο όρο έχω γύρω στις οκτώ εμπειρίες το μήνα. Έχω πλέον πετύχει τη *στροφή της προσοχής προς τα μέσα* και αισθάνομαι υπέροχα. Κρίμα, μόνο, που δεν έχω κρατήσει τα Ημερολόγια Ονείρων μου της περιόδου '93-'94. Μάλλον, τα συγκεκριμένα ημερολόγια χάθηκαν σε κάποια μετακόμιση...

Από την άλλη πλευρά, όμως, βλέπω ότι με το πέρασμα του χρόνου ο έλεγχος των ονείρων δεν βελτιώνεται – αντίθετα, ο αριθμός και η ποιότητα των εμπειριών μου πέφτουν: Ενώ καταφέρνω να "ξυπνώ" στα όνειρά μου, εχθρικές σκοτεινές οντότητες ή άγρια σκυλιά συχνά εμποδίζουν την πορεία μου. Άλλοτε, το αστρικό πεδίο φαίνεται θολό, άλλοτε χάνω την ικανότητά μου να πετώ και οι μετακινήσεις μου δυσχεραίνουν.

Ανησυχώ και αναρωτιέμαι: Τι μπορεί να φταίει; Βλέπω ότι κάτι δεν πάει καλά και αυτό δεν είναι "το ακάθαρτο υποσυνείδητό μου", όπως θα έλεγε ο Αλέξανδρος. Έχω την εντύπωση ότι υπάρχουν ορισμένοι αθέατοι παράγοντες που μπλοκάρουν το ονείρεμά μου. Δεν μπορώ να τους προσδιορίσω και απογοητεύομαι...

Παράλληλα, παρατηρώ ορισμένα παράδοξα φαινόμενα που αρχίζουν να εμφανίζονται εντονότερα και με περικυκλώνουν σαν ***Ηχητικός Πόλεμος:*** Νωρίς τα ξημερώματα, δηλαδή την ώρα που κάνω την κυριότερη άσκηση διαλογισμού με σκοπό το ονείρεμα, διαπιστώνω απίστευτη κινητικότητα στη διπλανή πολυκατοικία. Διάφορα αμάξια πηγαινοέρχονται συνεχώς στην πυλωτή τους, η οποία βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου! Μαρσάρουν εκνευριστικά και χτυπάνε τις πόρτες με ορμή, ασταμάτητα επί τρεις ώρες κάθε ξημέρωμα, από τις 4:00 ως τις 7:00 π.μ. (δεν υπερβάλλω καθόλου). Γιατί; Ένας Θεός -ή ένας Διάβολος- ξέρει! Το θέμα είναι ότι πολλές νύχτες μένω ξάγρυπνη και σπάνε τα νεύρα μου, με αποτέλεσμα να μη μπορώ να εκτελέσω σωστά την πρωινή μου άσκηση.

Ακόμη, στην ίδια πολυκατοικία, η οικογένεια του 2ου ορόφου κάνουν πάρτυ τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα, με αποτέλεσμα να ακούγονται νταούλια ως τις 3 το πρωί! Χώρια οι φωνές, τα ουρλιαχτά, οι τηλεοράσεις τους στο διαπασών όλη μέρα! Το πιο περίεργο είναι είναι ότι κανένας άλλος στη γειτονιά δεν φαίνεται να ενοχλείται απ' όλο αυτό το κομφούζιο. Ακόμη, υπάρχει κι εκείνο το απαίσιο μαύρο σκυλί των απέναντι, που είναι υστερικό και ικανό να γαυγίζει επί 3-4 ώρες συνεχώς, χωρίς καμιά αιτία, μέρα ή νύχτα, κυρίως τη νύχτα!

Πάνω που κόντευα ν' απελπιστώ εξαιτίας των ανωτέρω προβλημάτων, σήμερα μου παρουσιάστηκε μια ανέλπιστη λύση: Μετά από χρόνια μετακομίσεων, η αδελφή μου αποφασίζει να επιστρέψει εδώ, στο πατρικό της σπίτι, προκειμένου να έχει τη μαμά πιο εύχερη για βοήθεια με τα κουτσούβελα. Προτείνει, όμως, να μείνει στο δικό μου σπίτι στο ισόγειο επειδή είναι κάπως μεγαλύτερο και διαθέτει βεράντες. Έτσι, εγώ θα μετακομίσω στο δικό της διαμέρισμα στον 2ο όροφο, το οποίο είναι αντικειμενικά πιο ήσυχο, εφόσον απέχει απο το δρόμο και την πυλωτή.

Σχεδόν δεν πιστεύω στην καλή μου τύχη! Φυσικά και δέχομαι όλο χαρά να ανταλλάξουμε σπίτια! Επιτέλους, θα βρω την ησυχία μου! Πως τό 'παθα να φανώ τόσο τυχερή; Ίσως κάτι πάει ν' αλλάξει στη ζωή μου, τελικά...

Κρίση...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 1994

Το νέο έτος με έχει βρει σε μια φάση αποπροσανατολισμού. Εκεί που νόμιζα πως θα έκανα μια νέα αρχή στη ζωή μου, ξαφνικά τίποτα δεν φαίνεται να πηγαίνει καλά: Στη δουλειά αντιμετωπίζω καθημερινά έναν ύπουλο ψυχολογικό πόλεμο από άτομα αμφίβολης αξίας: Κατ' αρχήν η Νικολέτα, απλή γραφιάς, με προσβάλλει και με ειρωνεύεται συνεχώς -όχι μόνο εμένα μα και άλλους συναδέλφους. Ύστερα η Αθηνά, σπουδαγμένη στο Λονδίνο, το παίζει ειδήμων στα κομπιούτερς αλλά στην πραγματικότητα δεν ξέρει που παν τα τέσσερα. Παράλληλα, προσπαθεί συνεχώς να με σαμποτάρει με ηλίθιους τρόπους: Μου κλέβει δισκέττες και λέει ότι εγώ τις έχασα, ύστερα όμως εγώ τις ανακαλύπτω μετά στο συρτάρι της· αρνείται να μου δείξει κάποια πράγματα στον υπολογιστή· μου δίνει να δακτυλογραφήσω λάθος κείμενα και μετά με συκοφαντεί πως εγώ δεν δουλεύω σωστά· μου πετάει σπόντες ότι είμαι αγράμματη και ότι δεν ξέρω να χειρίζομαι σωστά το πρόγραμμα, κλπ. Ευτυχώς η κυρία Ιουλία, η προϊσταμένη, ξέρει τι της γίνεται και με υποστηρίζει.

Όσο για την παρέα του Ιανού έχει πια διαλυθεί. Δεν έχω πια σπουδαίες παρέες. Πότε-πότε συναντώ τη Μάντυ (ελληνοαμερικανίδα, ανηψιά της θείας Ερμιόνης, εξαιρετικά βαρετή: το μόνο που κάνει είναι να απαντά μονολεκτικά σε ερωτήσεις), τη Λένα (εκνευριστική βολεμένη κότα: με καλεί στο σπίτι της και μόλις φτάσω, αρχίζει να διαβάζει τους γιους της μέχρι την ώρα που φεύγω) ή την Περσεφόνη (καταθλιπτική, ωστόσο είναι η μόνη με την οποία έχουμε κάτι να πούμε).

Κυριακή, 30 Ιανουαρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι ότι πετώ πάνω από πράσινα λιβάδια. Μπαίνω μέσα σ' ένα μονοπάτι που διαγράφεται ανάμεσα σε δυο σειρές θαλερά δέντρα. Παίζω με

τα φύλλα, απολαμβάνω την αίσθηση ελευθερίας. Όμως, η εικόνα σβήνει και προσπαθώ να την ξανασχηματίσω -μάταια. Το μόνο που καταφέρνω, είναι να δημιουργήσω μια άσπρη γλυπτή εικόνα πάνω στο *αστρικό ρευστό:* Το μονοπάτι διακρίνεται τώρα λευκό ανάμεσα σε λευκούς κορμούς που ξεπηδούν από την άσπρη ουσία προς τον λευκό ουρανό. Όμως, η εικόνα δεν εξελίσσεται. Εντέλει, καταλήγω μέσα σε νερό, μαζί με άλλους ανθρώπους.

Παρασκευή, 11 Φεβρουαρίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Ταξιδεύω μέσα από μια μαύρη τρύπα, με ταχύτητα ανώτερη από εκείνη του φωτός. Η μαύρη τρύπα περιλαμβάνει τρισεκατομμύρια ηλιακά συστήματα. Τελικά φθάνω σε μια γαλάζια περιοχή του σύμπαντος, η οποία επικαλύπτει τη μαύρη.

Αστρική Προβολή: Μετατρέπω ένα διαυγές όνειρο σε άσκηση διαλογισμού. Ξυπνώ αμέσως και καθώς ξαναπέφτω στον ύπνο, σκέφτομαι ότι θέλω να βρεθώ στο Ριάλτο, στη Βενετία. Τώρα περπατώ μέσα στη γέφυρα του Ριάλτο και παρατηρώ τις μικρές βιτρίνες με φορέματα, τσαντάκια κ.ά. Κάτω από τη γέφυρα κυλάει το πράσινο νερό του καναλιού.

Επαλήθευση: Το επόμενο πρωί, χωρίς καν να το φέρει η κουβέντα, η μητέρα μου λέει:
“Θυμάσαι τότε που ήμασταν στη Βενετία και περπατούσαμε στο Ριάλτο και βλέπαμε τις βιτρίνες με τα τσαντάκια;”
“Μα δεν είχαμε πάει μαζί στη Βενετία!” τη διορθώνω.
“Ναι, σωστά, έχεις δίκιο!” μου λέει.
Στη Βενετία η μαμά είχε πάει το '80 μαζί με την Αλίκη, στο καράβι του πατέρα μου. Εγώ τότε έδινα πανελλήνιες...

Σάββατο, 12 Φεβρουαρίου 1994

Διαυγές Όνειρο: Μετατρέπω διαυγές όνειρο σε άσκηση διαλογισμού. Ακούγεται δυνατή βοή σαν απο άνεμο. Ξυπνώ, ξαναπέφτω σε ύπνο και σκέφτομαι ότι θέλω να βρεθώ στις πυραμίδες της Αιγύπτου.

Ταξιδεύω στο διάστημα και καταλήγω σ' ένα σχολείο της

Αιγύπτου. Μερικά παιδιά παρατηρούν τις πυραμίδες μέσα από ένα παράθυρο, έτσι όπως αυτές αστράφτουν στην έρημο πέρα μακριά. Παραμερίζω τα παιδιά για να δω κι εγώ. Τώρα όμως δεν υπάρχει μπροστά μου παράθυρο αλλά ένας ζωγραφικός πίνακας με κεντρικό θέμα τρεις χρυσές πυραμίδες... ⇧

Ο εσωτερικός διάλογος είναι η επεξεργασία των δεδομένων που εισέρχονται στο ανθρώπινο υποσυνείδητο. Οι απλές, ξεκάθαρες εμπειρίες δεν προκαλούν εσωτερικό διάλογο. Όταν όμως ένα συμβάν περικλείει σκοτεινά σημεία (δηλαδή όταν συμβαίνει κάτι που είναι ουσιαστικά ανεξήγητο, ή αν οι πληροφορίες που λαβαίνουμε από τον έξω κόσμο είναι ελλιπείς ή λανθασμένες), τότε ο νους πέφτει σε σύγχυση και ξεκινά μια ακατάσχετη εσωτερική φλυαρία, προκειμένου να ξεκαθαρίσει τα γεγονότα και να καλύψει τα κενά των εισερχόμενων δεδομένων.

Στη σύγχρονη, πολιτισμένη, πολύπλοκη κοινωνία τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Επιπλέον, βομβαρδιζόμαστε καθημερινά από έναν τεράστιο όγκο άχρηστων, παραπλα-νητικών ή αντικρουόμενων πληροφοριών. Μοιραία, αυτή η υπερφόρτωση προκαλεί έναν ξέφρενο εσωτερικό διάλογο, ο οποίος επισκιάζει τη συνειδητότητα, μπλοκάρει τη δημιουργικότητα και κρύβει την αλήθεια.

Ο πολιτισμός έχει αναπτύξει το Λόγο (γλώσσες), ως βασικό εργαλείο του εσωτερικού διαλόγου. Αν δεν μιλάς μια γλώσσα, τότε δεν έχεις εσωτερικό διάλογο. Ακόμη, ο Λόγος αποτελεί σημαντικό φορέα εκπαίδευσης και υποβολής των μαζών. Χωρίς τη χρήση μιας γλώσσας (γραπτής ή προφορικής), οι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να διδαχθούν ηθική, αξίες, επιστήμες, θρησκείες, δηλαδή δεν θα μπορούσε κανείς να φυλακίσει το πνεύμα τους σε πολύ συγκεκριμένα κανάλια. Ακόμη, χωρίς την ύπαρξη της γλώσσας δεν υφίσταται η τέχνη της πειθούς, δηλαδή η έντεχνη χρήση της γλώσσας που καθιστά τον ρήτορα ικανό να μιλά επί ώρες για αόριστα, ύποπτα, ανόητα ή ανύπαρκτα πράγματα και όμως να πείθει το κοινό του.

Αυστηρές θρησκείες, ασαφείς και ύποπτες φιλοσοφικές θεωρίες, αλλοπρόσαλλες αιρέσεις που επιβάλλονται ύπουλα με

τη σφραγίδα ενός δήθεν φωτισμένου -άρα αδιαμφισβήτητου- δασκάλου, διαστρεβλώνουν τη σκέψη, μπλοκάρουν την κρίση, αποκοιμίζουν το νου, καταπνίγουν την βούληση του ήδη ζαλισμένου μέσου πολίτη, ο οποίος πασχίζει νυχθημερόν να τα βγάλει πέρα σε μια όλο και πιο ζοφερή καθημερινή πραγματικότητα.

Κυριακή, 27 Φεβρουαρίου 1994

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα ανοιχτό βαγόνι που κατηφορίζει με ταχύτητα στο εσωτερικό ενός σκοτεινού κρατήρα. Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Πετώ έξω, προς τον ήλιο, που φαίνεται αχνός μα λαμπρός, κάποτε τεράστιος. Η ατμόσφαιρα είναι ατμώδης, λευκωπή, γεμάτη παράξενες ακτίνες. Ύστερα, πετώ πάνω από άσπρα σκαλιά, πάντα προς τον ήλιο. Καταλήγω σε μια παιδική χαρά, όπου υπάρχει πολύς κόσμος. Παρατηρώ ότι οι άνθρωποι είναι αχνοί, σαν φαντάσματα...

Από σήμερα η αδελφή μου χωρίζει οριστικά από τον Χαράλαμπο, ύστερα από δέκα χρόνια αμφιταλάντευσης και ταλαιπωρίας. Βασικός λόγος του χωρισμού είναι η πείνα! Βέβαια, αν ο κύριος εξακολουθούσε να προμηθεύει την οικογένειά του μ' ένα μίνιμουμ χρημάτων, η Αλίκη δεν θα τον χώριζε ποτέ. Το τζαμάδικο που άνοιξε πέρυσι είχε αρκετή δουλειά, ωστόσο λεφτά δεν έβγαζε, επειδή ο νυμφίος συνήθιζε να βουτάει τις προκαταβολές από τους πελάτες και να εξαφανίζεται χωρίς να πατάει στο μαγαζί. Οι πιστωτές είχαν φτάσει να τους χτυπάνε την πόρτα του σπιτιού και το ανδρόγυνο να παριστάνει ότι λείπει! Έτσι η Αλίκη είδε και απόειδε κι αποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο, το οποίο πλέον προχωρά ομαλά, καθώς είναι συναινετικό.

Παράλληλα, η αδελφή μου συνεχίζει να εργάζεται στο Blue Rose Βουλιαγμένης ως καμαριέρα, ενώ οι γονείς μου έχουν αναλάβει εξολοκλήρου την ανατροφή και συντήρηση των δύο γιων της – πράγμα που σημαίνει ότι τουλάχιστον η μισή σύνταξη του πατέρα μου πηγαίνει σε έξοδα της Αλίκης και των παιδιών. Από την άλλη πλευρά, με όλη αυτή την ιστορία η

αδελφή μου έχει ήδη αποκτήσει τον τίτλο της “ηρωίδας”, που δουλεύει και μεγαλώνει “ολομόναχη” δύο αγόρια...

Πέμπτη, 17 Μαρτίου 1994

Αστρική Προβολή: Έξοδος του αστρικού σώματος στο σκοτάδι του δωματίου. Βγαίνω έξω από το παράθυρο και αρχίζω να πετώ στη Νηρηίδων. Αλλάζω πορεία και κατευθύνομαι προς τις κούνιες. Μαύρα σκυλιά εμποδίζουν την πορεία μου καθώς αιωρούμαι, εγώ όμως περνάω. Πηγαίνω στο βαμμένο κόκκινο μονόζυγο, ύστερα στις κούνιες, τελικά στην τσουλήθρα με την ξύλινη πυραμίδα στην κορυφή, όπου γλιστρώ δυο φορές και νιώθω ευχάριστα. Κάτω, στο πλάι, διακρίνονται όμορφοι κρίνοι.

Λίγο πιο πέρα διακρίνεται μια βερυκοκιά. Πηγαίνω και κόβω ένα φύλλο, το κρατάω στο χέρι μου και αποφασίζω να το φέρω μαζί μου στον υλικό κόσμο. Προκαλώ άμεσο ξύπνημα, ενώ σφίγγω στο χέρι το φύλλο. Ξυπνώ και αισθάνομαι το φύλλο να διαλύεται στο χέρι μου, σε μια λευκή υγροατμώδη ουσία.

Ερμηνεία: Οι συνήθεις εχθροί στα αστρικά πεδία με εμποδίζουν να προχωρήσω, παίρνοντας τη μορφή άγριων σκύλων. Φαντάζομαι ότι είναι αδύνατον να μεταφέρει κανείς ένα αντικείμενο από τα αστρικά πεδία στον υλικό κόσμο, ωστόσο: Το ίδιο απόγευμα φέρνω κατά λάθος μέσα στο σπίτι ένα φύλλο βερυκοκιάς, που έχει κολλήσει στο παπούτσι μου.

Δευτέρα, 9 Απριλίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια πλούσια κληρονόμος φθάνει σ' ένα ωραίο νησί, πιθανόν στη Μήλο. Περνά από τις "Θέρμες", μια γραφική λιμνοθάλασσα περικλεισμένη με χαμηλούς κρατήρες και φθάνει σε μια τράπεζα, μέσω της οποίας θα κάνει ορισμένες φιλανθρωπικές δωρεές. Ωστόσο, κάποιοι βάζουν παγίδες στο δρόμο της, τις οποίες εκείνη ξεπερνά/ώ χάρη στη βοήθεια φίλων. Οι εχθροί της απογοητεύονται. “Έσπασε ο ενισχυτής και δέθηκε το επικωδώνιο”, λέει ένας. Γελώ δυνατά, νευρικά, καθώς η κατάληξη της ιστορίας μου φαίνεται πολύ αστεία. Ξυπνώ γεμάτη ταραχή -από τα γέλια...

Τρίτη, 10 Μαΐου 1994

Η Περιπέτεια της νύχτας: Εισβολή εξωγηίνων στη γη. Εγώ και η Αλίκη κρυβόμαστε πίσω από έναν καταπράσινο φράκτη και τους παρακολουθούμε. Ο μαχητής Κεν, όμορφος, ξανθός και μυώδης, τους πολεμά με όπλο. Συλλαμβάνεται μα τελικά τους ξεφεύγει, παρόλο που οι εχθροί είναι βαριά οπλισμένοι.

Τώρα βρίσκομαι μέσα σ' ένα όχημα. Μια γυναίκα μολύνεται από έναν μικροοργανισμό που εξαπολύουν οι εξωγήινοι. Αυτός "λυώνει" την ανθρώπινη μορφή μέσα σε μια γαλάζια αύρα και στο τέλος μετατρέπει τους ανθρώπους σε φυτά. Η γυναίκα πηγαίνει μαζί τους. Τώρα είναι μια από αυτούς...

Ψυχική Εμπειρία: Ξυπνώ κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Περίπου μισό μέτρο πιο πάνω από μένα, διακρίνω μια μαύρη σκιά που φαντάζει σαν ζωντανή. Με τρομάζει καθώς την παρατηρώ για λίγες στιγμές να αιωρείται από πάνω μου τερατώδης. "Παναγία μου!" φωνάζω μέσα στη νύχτα. Σηκώνομαι και ανάβω το φως. Τίποτα...

Ερμηνεία: Ίσως μια από τις "σκιές" που διαφεντεύουν και "τρώνε" την ανθρωπότητα -σύμφωνα με τη διδασκαλία του Καστανέντα; Πάντως, αυτό δεν ήταν όνειρο. Δεν κοιμόμουν.

Κυριακή, 15 Μαΐου 1994

Η Περιπέτεια της νύχτας: Μέσα από ιπτάμενο εξωγήινο σκάφος, πετούν ανθρώπους κλεισμένους σε χρωματιστές μεταλλικές κάψουλες. Όλοι τους καταλήγουν σε κάποιο πλανήτη, μάλλον στη γη. Ένας από αυτούς κρύβεται στο υπόγειο ενός σπιτιού. Κάποτε βγαίνει έξω και γνωρίζεται με την οικογένεια, η οποία αποτελείται από τους γονείς, δυο γιους και μια ενήλικη ξανθή κόρη.

Οι εξωγήινοι αποτελούν κίνδυνο για τον πλανήτη, πράγμα που μόνο ο άγνωστος γνωρίζει. Λίγο αργότερα ξεκινούν πρωτοφανή φυσικά φαινόμενα: Αέρας φυσά δυνατός· σύννεφα με αλλόκοτα σχήματα διασχίζουν τον ουρανό με απίστευτη ταχύτητα· ο άνεμος ξεριζώνει δέντρα, τηλεφωνικούς θαλάμους κλπ. Κάτι χτυπά στο τζάμι, το σπάει μπροστά μου κι εγώ (ο εξωγήινος;) βγάζω τα θρύψαλα από την πλάτη μου. Τα βίαια φυσικά φαινόμενα επαναλαμβάνονται κι άλλες φορές.

Ο εξωγήινος φανερώνει την ταυτότητά του. Τώρα φορά (φορώ;) στολή με δικτυωτό θώρακα, μάλλον γκρίζου χρώματος. Τα φτιάχνει με την κόρη της οικογένειας, ωστόσο η ευτυχία τους δεν διαρκεί: Ενώ βρίσκεται στον κήπο, αυτή χτυπά το κεφάλι της σε μια υδρορροή· πέφτοντας καταγής, την καταπίνουν κάποια μεταλλαγμένα φυτά και την ξερνούν με άλλη μορφη, που θυμίζει σαλιγκάρι. Τελικά την καταπίνει ο εξωγήινος νεαρός μα όταν την ξερνάει λίγο αργότερα, αυτή μετατρέπεται σε νεράιδα αιθέρια σαν ουράνιο τόξο. Τώρα, όμως, αυτή επιθυμεί το κακό του.

Ο άνεμος φυσά ξανά και το σκηνικό αλλάζει. “Μόνο ο αγαπημένος μου θα μπορούσε να με βγάλει απ' αυτό”, λέει η κοπέλα, η οποία τώρα περπατά στην οδό Νηρηίδων, εντελώς θεραπευμένη.

Πέμπτη, 19 Μαΐου 1994

Μόλις συμπλήρωσα το τέταρτο άλμπουμ ζωγραφικής μου. Η συγκομιδή ήταν μάλλον πενιχρή αυτή τη φορά, μονάχα επτά έργα σε χρονικό διάστημα τρισήμισι ετών: *Cinderella – Sandra Anderson – Cindy Crawford – Σπίτι πλάι στο ποτάμι – Charlie's Angels – Sharon Stone – Claudia Schiffer.* Όλα είναι υδατογραφίες, με μικτή τεχνική. Μόνο στο τελευταίο έργο τόλμησα την τέμπερα μα το αποτέλεσμα δεν με ικανοποίησε τόσο.

Επιφάνεια και Βάθος: Μήπως είναι καλύτερα να είμαι επιφανειακή; Ίσως δεν είναι τόσο σοφό να ψάχνω τα πράγματα σε βάθος. Όσο πιο βαθιά ψάχνω, τόσο βρωμάνε τα πράγματα, τα πρόσωπα, οι ιδέες, οι καταστάσεις, οι διδασκαλίες -μέσα βαθιά, όλα είναι σάπια.

Ας εστιάζομαι κυρίως στην επιφάνεια. Όχι άλλο βάθος, όχι άλλη γνώση. Οι σκέψεις δεν οδηγούν πουθενά, επειδή αργά ή γρήγορα αποκαλύπτουν το κακό που βρίσκεται κάτω από κάθε τι καλό. Το Καλό είναι το λούστρο του Κακού. Τα παιδιά βιώνουν μια αδιάσπαστη ευτυχία επειδή αυθόρμητα εστιάζονται μόνο στην επιφάνεια των πραγμάτων. Και μια ***υποψία:*** Όσο περισσότερο μελετάς κάτι, τόσο πιο εχθρικό γίνεται...

Δευτέρα, 6 Ιουνίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Κατεβαίνω μια λευκή περιστροφική σκάλα όταν, σε μια στιγμή, διακρίνω το αστρικό είδωλό μου να αποχωρίζεται από μένα. Ξεκινάει πτώση στο κενό, στρόβιλος σαν από κρύσταλλα.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Με κάποιο τρόπο, τα μέλη μιας θρησκευτικής οργάνωσης μετατρέπονται σε τέρατα. Στην αρχή με ξεγελούν και μου φαίνονται εντάξει, ύστερα όμως θέλω να φύγω από κει. Αυτοί σκοπεύουν να μεταδώσουν το μίασμα

σε όλους τους ανθρώπους. Αγωνιώ και αναρωτιέμαι τι να κάνω. Ύστερα ξυπνώ και λυπάμαι που δεν θυμάμαι περισσότερες λεπτομέρειες...۩

Τώρα που μένω στο δεύτερο όροφο, σαφώς έχω περισσότερη ησυχία. Τουλάχιστον, δεν ακούω τόσο πολύ τη φασαρία του δρόμου. Βέβαια, ο ***Ηχητικός Πόλεμος*** δεν αποφεύγεται εντελώς: Οι ένοικοι του δεύτερου ορόφου, στη διπλανή πολυκατοικία, εξακολουθούν να κάνουν πάρτυ 2-3 φορές τη βδομάδα. Σκέφθηκα να αντιμετωπίσω το πρόβλημα με υπνωτικά χάπια. Πήγα, λοιπόν, σ' ένα φαρμακείο και ζήτησα να μου δώσουν Stedon 5. Χωρίς συνταγή γιατρού δεν μου έδωσαν, φυσικά. Τους εξήγησα το πρόβλημά μου και τελικά μου πάσαραν κάτι χάπια ύπνου "Zzzz!" τα οποία, όπως σύντομα διαπίστωσα, δεν κάνουν τίποτα επειδή είναι βιταμίνες!

Επιπλέον, στην απέναντι πολυκατοικία έχουν έλθει κάποιοι που συνηθίζουν να βάζουν μουσική στο διαπασών κάθε νύχτα γύρω στις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα! Στις προάλλες έβαλαν βαριά λαϊκά στις 00:30, ενώ είχα μόλις πέσει για ύπνο. Βγήκα στο μπαλκόνι έξω φρενών και ούρλιαζα “Κλείστε το, τώρα αμέσως!” Με 'έγραψαν', φυσικά. Εκτός εαυτού, κατέβηκα στο σπίτι των γονέων μου και παραπονέθηκα στον πατέρα μου, αναγκάζοντάς τον να βγει αυτός στο μπαλκόνι και να τους φωνάξει να το κλείσουν. Τελικά, σκάσανε...

Χθες νύχτα, ώρα 2:00 τα ξημερώματα, ξύπνησα με μουσική υπόκρουση Βοσκόπουλο! Οι απέναντι ξεφάντωναν πάλι κι εγώ θεώρησα καλό να ειδοποιήσω την αστυνομία. Όταν, όμως εξήγησα στην τηλεφωνήτρια τι ήθελα, μου έκλεισε το τηλέφωνο! Ωστόσο, όποτε τους καλεί ο γέρο-Ζαρίφης από δίπλα για τον ίδιο λόγο, οι αστυνομικοί καταφθάνουν εν ριπή οφθαλμού για ν' αποκαταστήσουν την ησυχία. Όπως τότε, που η αδελφή μου έκανε ένα και μοναδικό πάρτυ και ο γέρος φώναξε την αστυνομία μόλις η ώρα χτύπησε μεσάνυχτα. Αλλά ξέχασα: Ο Ζαρίφης ανήκει σε κλαδική...

Σατανισμός: Υπάρχουν πέντε βασικά κριτήρια που χαρακτηρίζουν αν μια θρησκεία είναι σατανιστική:

1) Η απαίτηση για "σπάσιμο του εγώ". Το εγώ είναι το σύνολο του εαυτού μας, όπως αυτός διαμορφώνεται από τον γενετικό κώδικα αλλά και από τις εμπειρίες που παίρνουμε από τη ζωή. Είναι, επίσης, η αυτοσυναίσθησή μας, δηλαδή αυτό που μας κάνει να αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας ως κάτι ξεχωριστό από το περιβάλλον.

Οι σατανιστές επιμένουν ιδιαίτερα για το σπάσιμο του εγώ των οπαδών τους. Χωρίς το εγώ, ο άνθρωπος είναι αδύνατο να επιβιώσει έστω για μια μέρα χωρίς διαρκή επιτήρηση και προστασία από κάποιον "ανώτερο". Χωρίς το εγώ, ο άνθρωπος μετατρέπεται σ' ένα άβουλο ρομπότ, ικανό να εκτελέσει τις πιο εξωφρενικές διαταγές αλλά και να ανεχθεί τα πιο εξωφρενικά αίσχη.

2) Η δοξασία "Όλα είναι Ένα" – άρα όλοι και όλα οφείλουν να εξυπηρετούν τον ίδιο μυστηριώδη σκοπό και να παίρνουν εντολές από το ίδιο σκοτεινό κέντρο. Για να επιτευχθεί αυτό σε παγκόσμια κλίμακα, πρέπει όλα τα ατομικά εγώ να εξαλειφθούν.

3) Η πίστη στο κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης: Δικαιολογεί θαυμάσια κάθε είδους αδικία και δυστυχία, ενώ καλλιεργεί την ενοχή και την παθητικότητα των "κακών" που "δικαίως" υποφέρουν. Ομοίως, η δοξασία ότι αιτία του πόνου είναι η αμαρτία.

4) Η λατρεία του πόνου (ιδίως των άλλων). Οι σατανιστές λατρεύουν τον πόνο επειδή υποτίθεται ότι μας δίνει τα "μαθήματα της ζωής". Κάθε συμφορά θεωρείται πως είναι μια μεταμφιεσμένη ευλογία. Παράλληλα, είναι μια θαυμάσια δικαιολογία για τις αυθαιρεσίες των κυκλωμάτων: "Όταν γίνεται ένα έγκλημα, δεν φταίει ο θύτης. Το θύμα φταίει, επειδή έχει αρνητικότητα, οπότε έλκει το κακό" (τρέλας το ανάγνωσμα).

5) Η τυφλή υποταγή στις ιεραρχίες. Η ιδέα της ιεραρχίας είναι η πιο ιερή σε όλα τα κοινωνικά συστήματα. Μπορείς να κλέψεις, να σκοτώσεις, να βιάσεις -δεν τρέχει τίποτα αρκεί να το κάνεις υπακούοντας στην προσταγή κάποιου "ανωτέρου". Η ανυπακοή θεωρείται η χειρότερη αμαρτία σε όλα τα

θρησκευτικά και πολιτικά συστήματα.

Οι περισσότερες θρησκείες, αιρέσεις και φιλοσοφίες (δηλαδή όσες απευθύνονται στις μάζες) είναι σατανιστικές. Μακριά, λοιπόν, από "δασκάλους", "γκουρού", αιρέσεις, θρησκείες και τα συναφή...

Κυριακή, 10 Ιουλίου 1994

Η ζωή μου συμπυκνωμένη σ' ένα απόγευμα: Κατ' αρχήν, πήγα σ' ένα νεοσύστατο κέντρο αυτογνωσίας στην Αθήνα, προκειμένου να παρακολουθήσω μια ομιλία σχετικά με την ύπνωση. Όταν έφθασα εκεί, διαπίστωσα ότι υπήρχαν μόλις τρία άτομα μαζί με την ομιλήτρια, οπότε η συγκέντρωση ακυρώθηκε. Το κλίμα μου φάνηκε αρκετά φιλικό, νόμιζα ότι θα πηγαίναμε εμείς οι τέσσερις για κανέναν καφέ, μα όχι· η ομιλήτρια πρότεινε σε έναν από τους νεαρούς να πάνε μαζί σινεμά. Έφυγα απογοητευμένη.

Κατόπιν αποφάσισα να πεταχτώ μέχρι τη φίλη μου την Αφροδίτη, στην Κυψέλη, μήπως και σώσω το απόγευμα. Πήγα, χτύπησα το κουδούνι μα δεν μου άνοιξε. Της τηλεφώνησα δυο-τρεις φορές, δεν το σήκωσε. Υπέθεσα πως έλειπε. Στη συνέχεια, κατέληξα στην Έκθεση Βιβλίου στο Ζάππειο. Αγόρασα ένα χοντρό μωβ βιβλίο με τίτλο “Πρακτική Μαγεία” – μάλλον αμφίβολης αξίας, όπως διαπίστωσα σύντομα, διαβάζοντάς το.

Τέλος, μέσα στο λεωφορείο για τη Γλυφάδα, ήλθε και κάθησε ακριβώς απέναντί μου ο Λάζαρος, ένας ψηλός, λιγνός, μελαχροινός τύπος που κατοικεί ένα στενό πιο κάτω από μένα και με φλερτάρει εδώ και 12 χρόνια! Μου είχε μιλήσει μια φορά στο δρόμο, πριν από εννέα χρόνια, κι εγώ είχα δείξει αναποφασιστικότητα αλλά όχι άρνηση. Δεν μου ξαναμίλησε έκτοτε, αλλά συχνά με παρακολουθεί και με παίρνει από πίσω στο δρόμο, συνήθως μ' ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι. Επιπλέον, κουτσαίνει αρκετά. Χωρίς να είναι τόσο άσχημος, έχει κάτι το απωθητικό. Αυτή τη φορά, λοιπόν, αναγκάστηκα ν' ανεχθώ το λιγωμένο βλέμμα του σε όλη τη διαδρομή ως τη Γλυφάδα. Η σημερινή ήταν μια από εκείνες τις μέρες, όπου πάνε όλα αφύσικα στραβά...

Λίγες μέρες αργότερα, η Αφροδίτη με πληροφορεί ότι εκείνο το απόγευμα ήταν στο σπίτι της, απλά το κουδούνι ήταν χαλασμένο και δεν χτυπούσε. Περίεργο, πάντως: Ούτε στα τηλεφωνήματα που της έκανα απαντούσε...

Κυριακή, 17 Ιουλίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά με διαυγές όνειρο, το οποίο μετατρέπω σε άσκηση με το μάντρα "Ενέργεια" (εισπνοή) - "Έκσταση" (εκπνοή). Ακούω έντονο βουητό και αντικρίζω μια απύθμενη κοσμική δίνη, αποτελούμενη από λευκούς στρόβιλους μέσα στο σκοτάδι. Κρύο. Μπλέκομαι στην Κοσμική Δίνη. *Εγώ είμαι η Κοσμική Δίνη.* Ένταση. Φόβος. Μα δεν σταματώ. Ωστόσο, με ξυπνά η μαμά, 8:00 η ώρα το πρωί, διακόπτοντας την ασυνήθιστη εμπειρία μου.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ ορισμένες σκηνές από μια πρωτόγονη κοινωνία. Ο άνδρας πηδά ψηλά προς τον ήλιο και σχηματίζει με φως διάφορες ιδέες που πρόκειται να υλοποιηθούν μελλοντικά: μηχανές, διαστημόπλοια κλπ. Μια γυναίκα πιο πέρα, λέει: "Έχω να μαγειρέψω για δέκα παιδιά!" Δείχνει πελαγωμένη, καθώς βγαίνει και τους φωνάζει σαν γύφτισσα, σαν κακομοίρα. *Πιθανή ερμηνεία: Το δυναμικό των δύο φύλων μέσα στην κοινωνία...*

Σάββατο, 30 Ιουλίου 1994

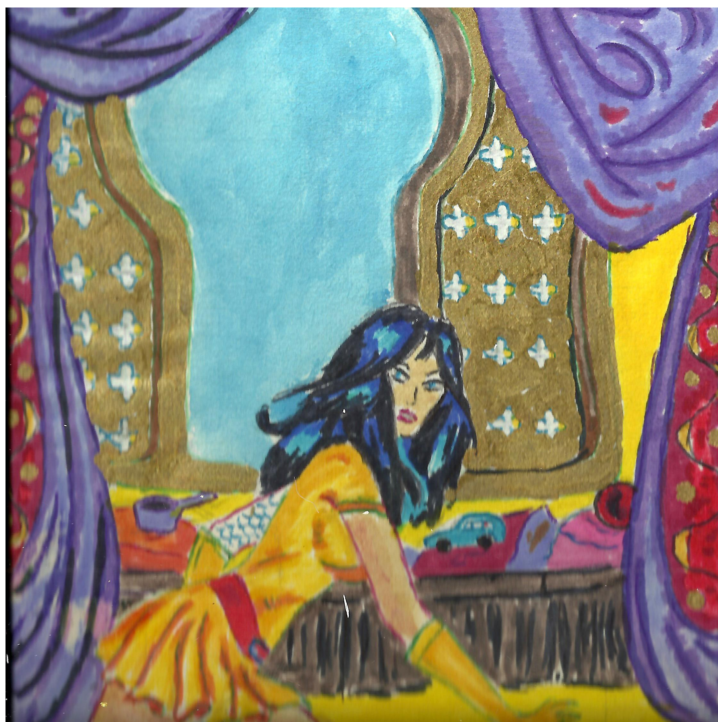
Μόλις ολοκληρώθηκε ο τρίτος τόμος της σειράς ***"Sandra Anderson: Astral Fantasy"***, ο οποίος περιλαμβάνει τέσσερις ιστορίες: *Monster of Energy - Days of Light and Shadows - Sandra, das Zukunft wartet auf dich – Weltraumfahrer.*

Οι κυριώτερες Επαφές που παρατηρήθηκαν είναι οι παρακάτω:

Ιστορία 1η: Γράφω για ένα καράβι που πλέει ανάμεσα σε κεραυνούς. Μόλις μια ώρα αργότερα, σε μια τηλεοπτική ταινία υπάρχει όμοια σκηνή (πλοίο μέσα σε θύελλα με κεραυνούς) που διαρκεί αρκετά.

Ιστορία 2η: Γράφω για θάλασσα και για ψάρια. Την ίδια μέρα η φίλη μου η Μάντυ αγοράζει ενυδρείο.

Ιστορία 2η: Συγγράφω την περιπέτεια με το νεκροταφείο ελεφάντων, που το φυλάει ένα τέρας. Σε τηλεοπτική ταινία που βλέπω την ίδια μέρα, υπάρχει ανάλογο σκηνικό: Μια πολεμική φυλή ιθαγενών ζει κοντά σε νεκροταφείο ελεφάντων, που το φυλάει ένα τέρας.

Ιστορία 3η: Ο Βένορ πληγώνεται από βέλος στο στήθος. Την ίδια μέρα, σ' ένα τηλεοπτικό φιλμ, ο ήρωας μοιάζει πολύ του Βένορ· καταδιώκεται και πληγώνεται από μαχαίρια στο στήθος. Ακόμη: Δυο μέρες μετά, ο θείος Ανδρέας παθαίνει έμφραγμα.
Ιστορία 3η: Η Σάντρα κυνηγημένη μπαίνει σε δωμάτιο, περνώντας μέσα από το παράθυρο· κάτω από το γείσο υπάρχει εντοιχισμένος πάγκος με μαξιλάρια. Την ίδια μέρα, σε τηλεοπτική ταινία, ο κυνηγημένος ήρωας κάνει ακριβώς μια ίδια είσοδο. Ο πάγκος με τα μαξιλάρια, χαρακτηριστικά ίδιος.
Ιστορία 4η: Η Σάντρα δέχεται χτύπημα στην καρδιά. Το ίδιο βράδι η αδελφή μου νιώθει έντονο πόνο στην καρδιά και πάει στο νοσοκομείο. Δεν της βρίσκουν τίποτα.
Ιστορία 4η: Ο Βένορ είναι δεμένος σε στύλο. Το ίδιο βράδι, σε

τηλεταινία, ένας άνδρας που μοιάζει του Βένορ, είναι δεμένος σε στύλο.

... Η συγγραφή αυτών των αλλόκοτων διηγημάτων με ευχαριστεί και με ενεργοποιεί. Τι θα ήταν οι μέρες μου χωρίς το "Astral Fantasy"?

Κυριακή, 31 Ιουλίου 1994

Πώς κι έτσι; Ο γαμπρός μου ο Λάμπης αποφάσισε να μου κάνει ένα προξενιό! Περίμενα κι εγώ όλο το απόγευμα με αγωνία να φανεί ο νυμφίος στο σπίτι της αδελφής μου, σαφώς δεν φανταζόμουν κανέναν Άδωνι, και σίγουρα προσπάθησα να διατηρήσω τη θετική μου διάθεση όταν επιτέλους κατέφθασε ο Παύλος: Κοντός, χοντρός, με πλούσιο μαύρο μαλλί και μάγκικο υφάκι. Όπως έμαθα σύντομα, είναι απόφοιτος δημοτικού, τώρα πια τρίτος μηχανικός σε πλοία. Γρήγορα άρχισε να κομπάζει σχετικά με το πόσους ανθρώπους έχει σπάσει στο ξύλο για διάφορους λόγους: Για παράδειγμα, όταν κάποιος τον προσπέρασε οδηγώντας, ο Παύλος τον πρόλαβε στο φανάρι, τον έσυρε έξω από το παράθυρο της πόρτας του αμαξιού και τον έσπασε στο ξύλο μέσα στο δρόμο.

Είπαμε, όμως: Πρέπει να είμαστε θετικοί απέναντι σε νέες γνωριμίες και να μην βιαζόμαστε να απορρίψουμε τους άλλους. Άλλωστε, στην ηλικία που βρίσκομαι, ποιόν περιμένω να βρω; Τον Μίστερ Κόσμο; Έτσι, δέχθηκα να βγω μαζί του αύριο. “Καλούλης είναι!” δήλωσε αφοπλιστικά η Αλίκη, μόλις αποχώρησε ο υποψήφιος γαμπρός.

Δευτέρα, 1 Αυγούστου 1994

Ένα από τα πιο βαρετά βράδια της ζωής μου: Είχα ραντεβού με τον Παύλο στο Canal Grande στις 9:00 το βράδι. Όταν εφθασα, εκείνος βρισκόταν ήδη εκεί από τις 8:15, όπως μου είπε ο ίδιος. Προσπάθησα να είμαι ευχάριστη και καλοπροαίρετη, έστω κι αν ο τύπος δεν με προσέλκυε καθόλου, έστω κι αν ασυναίσθητα κοιτούσα συνεχώς το ρολόι μου. “Την προηγούμενη αρραβωνιαστικιά μου τη χώρισα επειδή την έπιασα επ' αυτοφώρω!” μου εκμυστηρεύτηκε κάποια στιγμή.

“Και να σκεφθείς, ήταν εντελώς τυχαίο! Τσακώθηκα στο καράβι κι έφυγα απροειδοποίητα. Εγώ κάνω εφόδους, ξέρεις, Υβόννη. Μπορεί να νομίζεις ότι ταξιδεύω με το καράβι και να με δεις ξαφνικά μπροστά σου, εκεί που δεν το περιμένεις!”, μου εξήγησε όλο καμάρι.

Κατά τις 10:00 φύγαμε επειδή η κουβέντα δεν τσούλαγε. “Θα τα ξαναπούμε!” του υποσχέθηκα, ενώ κατέβαινα από το ταξί -και το εννοούσα. Εκείνος μου είπε ένα στεγνό “γεια” και δεν ξανάδωσε σημεία ζωής. Πιθανότατα, ο τύπος με απέρριψε επειδή δεν του επέδειξα το αναμενόμενο πάθος.

Συνειδητοποίηση: Μετά το τελευταίο ραντεβού με τον Παύλο, διαπίστωσα ότι ο νους μου επηρεάζεται άμεσα από το περιβάλλον. Όση ώρα βρίσκομαι με κάποιον, τείνω να συντονίζομαι ασυναίσθητα μαζί του -όποιος κι αν είναι αυτός: ο Παύλος, η Ντόνα, η Αλίκη, ο Χαράλαμπος.

Ύστερα, όμως, όταν βρίσκομαι μόνη μου, η γοητεία σπάει και βλέπω πού ακριβώς έχω πέσει. *Κάθε φορά, το θέμα είναι ποιός θα καταφέρει να σε υπνωτίσει...* Εγώ δεν υπνωτίζομαι εύκολα – και όποτε μου συμβαίνει αυτό, η ύπνωση δεν διαρκεί πολύ. Γι' αυτό το λόγο δεν κάνω εύκολα φιλίες ή δεσμούς.

Δεν αρκεί να μη τους φέρνεις αντιρρήσεις. Πρέπει να συμφωνείς απόλυτα σε ό,τι λένε, χωρίς την παραμικρή παρεκτροπή. Έστω ένα απλό "μα..." φανερώνει ότι ο υπνωτισμός δεν έχει πιάσει. Αν κάνεις το λάθος να ανοιχτείς, ακόμα χειρότερα: Θα αντιμετωπίσεις ακόμη περισσότερη εχθρότητα κι επιθετικότητα. Ακόμη, να θυμάσαι: Ό,τι λες, μπορεί να χρησιμοποιηθεί εναντίον σου...

Σάββατο, 6 Αυγούστου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Νιώθω τα πόδια μου στο κρεβάτι αλλά ταυτόχρονα είναι σα να περπατώ κάπου. Υψώνομαι και κατευθύνομαι προς μια σκοτεινή περιοχή, η οποία διασχίζεται από μια φωτεινή φαρδιά ακτίνα. Πολλές λεπτότερες ακτίνες την τέμνουν και σχηματίζουν ένα πλέγμα.

Η βαθιά σκοτεινή σήραγγα καταλήγει σε τετράγωνη διατομή, απ' όπου διακρίνεται ένα λευκό φως. Βυθίζομαι προς

το φως, που φαίνεται να μεγαλώνει όσο πλησιάζω. Τώρα σχεδόν το αγγίζω: Υγρό, αναλυτό, λευκό φως. Υπέροχη αίσθηση...

Μόλις είχα τελειώσει το μπάνιο μου στην παραλία “Μαριδάκι” της Γλυφάδας και έκανα ηλιοθεραπεία, όταν με πλησίασε ξαφνικά ένα σωματώδης τύπος με μικροσκοπικό, πρόστυχο μαγιώ κι άρχισε να μου κάνει καμάκι με τις γνωστές τετριμμένες ατάκες: “Που σε έχω ξαναδεί; Μήπως σε κανένα νησί; Στην Κέρκυρα; Στη Ρόδο;” Παρατήρησα τον άσπρο αφρό γύρω από τα χείλη του (σημάδι σοβαρής ψυχοπάθειας), ωστόσο τον άφησα να μιλάει -ίσως επειδή φοβήθηκα μήπως χάσω κανένα κελεπούρι, ίσως επειδή ήθελα να αποδείξω, στον εαυτό μου περισσότερο, πως είμαι “ανοιχτή”, “κοινωνική”, “εξωστρεφής”, “πρόθυμη για νέες γνωριμίες” και τα συναφή.

Κάτι η δική μου σύγχυση, κάτι η δική του ευφράδεια, σύντομα συζητούσαμε σαν παλιοί φίλοι. Το όνομά του ήταν Γιώργος, φιλόλογος στο επάγγελμα. Όταν προσφέρθηκε να με πάει μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα με το αμάξι του, δεν κατάφερα να του αρνηθώ. Έτσι, βρέθηκα ξαφνικά μέσα σ' ένα μικρό, ετοιμόρροπο, πράσινο σαράβαλο, που με το ζόρι έπιανε τα 40 χλμ/ώρα, παρέα μ' έναν άγνωστο, απορώντας με τον εαυτό μου...

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 1994

Το απόγευμα περπάτησα μέχρι τον Άγιο Κωνσταντίνο, όπου είχα ραντεβού με το Γιώργο στις 6:00. Φθάνοντας στη γωνία, είδα το πράσινο σαραβαλάκι του να στρίβει προς τα κάτω· αυτός, πιθανότατα, δεν με πρόσεξε. Τον περίμενα, λοιπόν, έξω από την εκκλησία να φανεί από στιγμή σε στιγμή, ωστόσο πέρασε μισή ώρα πριν εμφανιστεί ο νυμφίος. Δεν έδειξα καμία δυσαρέσκεια και καταλήξαμε σε μια κοντινή καφετέρια.

Ο Γιώργος κατάφερε να κερδίσει γρήγορα την εμπιστοσύνη μου παρουσιάζοντας έναν βαθιά σκεπτόμενο εαυτό, γεμάτο κατανόηση και γνώσεις ψυχολογίας. Παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον τα λεγόμενά μου, διαβεβαιώνοντάς με κάθε τόσο ότι με καταλαβαίνει και ότι μόλις βρήκε την “αδελφή ψυχή”.

Έτσι, παρασύρθηκα και αποκάλυψα αρκετά πράγματα για τον εαυτό μου. Εκείνος τότε, πήρε θάρρος και μου πρότεινε να πάμε στο σπίτι του "για ένα ποτό, φιλικά". Αρνήθηκα, βέβαια.

Κάποια στιγμή του είπα πως είχα δει το αμάξι του να στρίβει στην πλατεία κατά τις 6:00. "Εεεεε, πήγαινα προς την παραλία για να αλλάξω ρούχα. Είχα πάει για μπάνιο προηγουμένως!" δικαιολογήθηκε. *Μπούρδες. Ηταν καλοντυμένος και καλοχτενισμένος. Δεν είχε πάει για μπάνιο. Καθυστέρησε επίτηδες για να εντείνει την αναμονή μου. Ίσως, μάλιστα, στη διάρκεια του μισαώρου που τον περίμενα, να ήταν κρυμμένος κάπου εκεί κοντά και να διασκέδαζε που με είχε στήσει. Ίσως, όμως, και να κάνω λάθος,* συλλογίστηκα. "Δεν είναι σωστό να περιμένει μια γυναίκα μόνη της και να της κολλάει ο κάθε μαλάκας! Όχι, αυτό δεν θα ξαναγίνει!" δήλωσε με στόμφο και τον πίστεψα.

Λίγο αργότερα, τό 'φερε η κουβέντα και παραπονέθηκα για το φοβερό θόρυβο που κάνουν τα αυτοκίνητα στην πυλωτή δίπλα στο σπίτι μου κάθε πρωί. Εκείνος εξέφρασε την κατανόησή του και μετά ρώτησε χαμογελαστά: "Πιλοτή; Τι είναι πιλοτή;" Απόρησα που δεν ήξερε τη λέξη αλλά του εξήγησα.

Κατόπιν μου εκμυστηρεύτηκε πως σκοπεύει ν' αγοράσει σπίτι στη Γλυφάδα (πλούσιος και καλά) αλλά στο τέλος με ρώτησε: "Όταν ψάχνω στις εφημερίδες για αγορά οικοπέδου ή σπιτιού, βλέπω συχνά μια διαφήμιση για "Οικόπεδα Ναξιώτη". Τι θα πει "Ναξιώτη";" Του διευκρίνησα ότι αυτό είναι το όνομα του μεσίτη. Χαμογέλασε ικανοποιημένος. *Ή με δουλεύει γενικά, ή είναι μπατίρης Αλβανός αντί καθηγητής φιλολογίας,* σκέφθηκα, όμως έπνιξα αμέσως την υποψία.

Μετά από λίγη ώρα έφερε την καρέκλα του πιο κοντά στη δική μου, παραπονούμενος ότι "τα καθίσματα στις καφετέριες είναι πολύ στριμωχτά και το αυτί σου κολλάει στο στόμα του διπλανού". Δεν έχει άδικο σ' αυτό. Τελικά, σηκωθήκαμε και συμφωνήσαμε να πάμε βόλτα στην παραλία.

Φθάνοντας στην πλαζ "Διαμάντι", δεν βγήκαμε καθόλου από το αμάξι αλλά μείναμε όλη την ώρα μέσα, αντικρύζοντας

το ροδοκόκκινο ηλιοβασίλεμα στη θάλασσα. Ο τύπος μου άρχισε να με βομβαρδίζει με ένα κάρο ανόητες ερωτήσεις όπως: "Είσαι ευαίσθητη;" ... "Είσαι συναισθηματική;" κλπ. Εγώ προσπαθούσα ν' απαντώ όσο πιο ικανοποιητικά γινόταν, έστω κι αν ένιωθα πολύ άβολα. Σύντομα προχώρησε σε μια ανυπόμονη ανάκριση σχετικά με την προηγούμενη ερωτική ζωή μου, ενώ εγώ αισθανόμουν σα να βρισκόμουν μπροστά σε πιθανό εργοδότη που απαιτεί να έχω πλούσια προϋπηρεσία αν θέλω να με προσλάβει. Για να του κόψω το βήχα, σκαρφίστηκα μια μελλοδραματική ιστορία αγάπης, σχετικά με ένα μεγάλο έρωτά μου, ο οποίος είχε σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από εννιά χρόνια. Κι όταν του έλεγα συγκινημένη: "Έχω χάσει κάποιον", το εννοούσα πραγματικά...

Τέλος πάντων, δεν ξέρω κατά πόσον με πίστεψε ο γαμπρός, μάλλον όμως απογοητεύτηκε και μ' έφερε γρήγορα σπίτι. Ωστόσο, συμφωνήσαμε να ξαναβρεθούμε για να πάμε για μπάνιο δυο μέρες μετά, σε μια ερημική παραλία στο Καβούρι.

Τετάρτη, 10 Αυγούστου 1994

Αγνοώντας επίμονα το έντονο χτυποκάρδι και την εσωτερική φωνή που μου κραύγαζε *"Μην πας!"*, ξεκίνησα κι έφθασα στο συνηθισμένο σημείο συνάντησης με το Γιώργο, ώρα 6:30 το απόγευμα. *Αλήθεια, πότε θα φτάναμε στο Καβούρι με τη σακαράκα; Και τι ώρα θα φεύγαμε από την "ερημική παραλία";* Τέλος πάντων, ο νυμφίος δεν φάνηκε μέχρι τις 7:15 οπότε, με απέραντη ανακούφιση, σηκώθηκα κι έφυγα. Επιτέλους, τώρα είχα μια θαυμάσια δικαιολογία για να τον σουτάρω! Και για να μην χαθεί εντελώς το απόγευμα, πήγα μόνη μου για μπάνιο στην κοντινή παραλία "Διαμάντι".

Ο Γιώργος μου τηλεφώνησε το ίδιο βράδι και είπε ότι είχε φθάσει στις 7:30. Όταν εγώ διαμαρτυρήθηκα για τις αργοπορίες του, εκείνος έγινε έξω φρενών και ο τόνος της φωνής του από γλοιώδης και κολακευτικός έγινε δυναστικός και ειρωνικός:
"Άκου να δεις Υβόννη, άλλη φορά όταν έχουμε ραντεβού θα κάθεσαι εκεί και θα περιμένεις μία ώρα, δυο, όσο χρειαστεί, επειδή εγώ είμαι πολυάσχολος και δεν μπορώ να είμαι πάντα

συνεπής! Άσε που καμιά φορά χαλάει το αυτοκίνητο (σώωωωπα!) και τότε η καθυστέρηση δεν είναι μια ώρα αλλά τρεις-τέσσερις! Εντάξει;"
"Εντάξει, εντάξει", απάντησα γρήγορα και τότε εκείνος μου έκλεισε το τηλέφωνο.

Μετά από μια αρχική σύγχυση και ορισμένες ενοχές του τύπου *Μήπως έχει δίκιο; Μήπως βιάστηκα να φύγω; Μια σχέση απαιτεί θυσίες και λεπτούς χειρισμούς* κλπ αηδίες, ο υπνωτισμός έσπασε και ήλθα στα συγκαλά μου. Αμέσως αποσύνδεσα το τηλέφωνο από την πρίζα για λίγες μέρες, ώστε ο Γιώργος να χάσει τα ίχνη μου. Δεν τον ξαναείδα...

Περί Έρωτος: Σαφώς, ο τύπος ήταν ανώμαλος, πιθανόν επικίνδυνος. Ευτυχώς, δεν άργησα πολύ να το καταλάβω. Βέβαια, άλλη στη θέση μου δεν θα άφηνε να χαθεί το κελεπούρι. Θα συνέχιζε μαζί του, θα ανεχόταν όλες τις παραξενιές και τα βίτσια του, ώσπου θα τον χώριζε ίσως μετά από δυο-τρία θλιβερά χρόνια όταν πια ο κόμπος θα έφθανε στο χτένι.

Να γιατί δεν καταφέρνω να κάνω μια ερωτική σχέση: α) Δεν είμαι αρκετά προσαρμοστική, β) Δεν νιώθω καθόλου "μισή" χωρίς άντρα· "μισή" αισθάνομαι όταν είμαι με κάποιον! Αντίθετα, όταν είμαι μόνη μου αισθάνομαι πλήρης! γ) Ακόμη, διαθέτω υπερβολική διορατικότητα: Το κουσούρι που θα ανακαλύψει μια συνηθισμένη γυναίκα μετά από δυο χρόνια, εγώ το βλέπω μέσα στην πρώτη ώρα.

Αναρωτιέμαι, λοιπόν, ποιό να είναι το τίμημα που πληρώνουν πολλές κότες για να έχουν ένα γκόμενο: Υποψιάζομαι ότι ο βιασμός είναι ένα εξαιρετικά συχνό φαινόμενο, ιδίως κατά τη διάρκεια ενός "αθώου" ραντεβού: Σε προσκαλούν στο σπίτι τους "φιλικά, για ένα ποτό", από την πρώτη κιόλας συνάντηση· ή μπαίνεις στο αμάξι τους για να σε οδηγήσουν, αργά το βράδι, σε μια ερημική παραλία "για μπάνιο", κλπ. Κάπως έτσι, η πλειονότητα των γυναικών υφίστανται βιασμό αρκετά συχνά, όμως είναι τόσο κότες ώστε ούτε καν το συνειδητοποιούν! Τις βιάζουν και δεν το παίρνουν χαμπάρι! Αντίθετα, ερμηνεύουν τον πειθαναγκασμό σε συνουσία ως "έρωτα"! Όχι μόνο δεν παίρνουν χαμπάρι πως τις

βιάζουν αλλά κολακεύονται κιόλας...

Πέμπτη, 11 Αυγούστου 1994

Σήμερα κιόλας μέρα φεύγω μόνη μου για πενταήμερη ***εκδρομή στα Μετέωρα***. Έχω πλέον αποδεχθεί πως δεν μπορώ να βασίζομαι στις "φίλες" μου για τίποτα. Αν περιμένω απ' αυτές, δεν θα δω ποτέ τα Μετέωρα...

Το τρένο φθάνει στην Καλαμπάκα γύρω στις 3:00 το απόγευμα. Βρίσκω ένα ξενοδοχείο κοντά στο σταθμό -είμαι πολύ κουρασμένη για να ψάξω για κάτι καλύτερο- το οποίο γρήγορα αποδεικνύεται υπερβολικά θορυβώδες: Το δωμάτιό μου τυχαίνει να βλέπει απευθείας στο δρόμο, οπότε πλήθος αυτοκίνητα πηγαινοέρχονται και μαρσάρουν ακριβώς έξω από το παράθυρό μου.

Το ίδιο απόγευμα βγαίνω για βόλτα στην πόλη, με σκοπό να βρω ένα άλλο ξενοδοχείο. Εντέλει, καταλήγω στο "Κέφος", που είναι πολύ πιο ήσυχο. Αργότερα, αγοράζω και μερικά ιταλικά μίκυ-μάους ("Paperi d' Agosto") για να μου κρατούν ευχάριστη συντροφιά τις ώρες που θα μένω στο ξενοδοχείο...

Παρασκευή, 12 Αυγούστου 1994

Αφού έχω εγκατασταθεί στο νέο μου δωμάτιο, που έχει δικό του μπαλκόνι και θέα στα Μετέωρα, ξεκινώ μόνη μου για επίσκεψη στο Μεγάλο Μετέωρο. Καθώς προχωρά το πούλμαν, απολαμβάνω την εκπληκτική διαδρομή ανάμεσα στους παράξενους, γκρίζους βράχους. Στο βάθος απλώνεται η απέραντη, καταπράσινη πεδιάδα.

Φθάνοντας στο Μεγάλο Μετέωρο, κατ' αρχήν μένω έκθαμβη από τα πλήθη τουριστών που έχουν έλθει από διάφορα μέρη του κόσμου για να θαυμάσουν αυτό το ονειρικό τοπίο. Ανάμεσα σε πολύ κόσμο, ανεβαίνω τα 195 σκαλιά που οδηγούν στην είσοδο της Μονής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, οπλισμένη με μπόλικη υπομονή και δυο μισόλιτρα νερό. Ωστόσο, η θέα από εκεί πάνω με αποζημιώνει με το παραπάνω. Εξερευνώ το ναό με τις παλιές τοιχογραφίες, και τα καύκαλα του οστεοφυλακίου μέσα από ειδικό παραθυράκι.

Ξαφνικά, μια αλλόκοτη υπερηφάνεια με συνεπαίρνει: Βρίσκομαι σ' αυτό το φανταστικό μέρος, ολομόναχη και με ελάχιστα χρήματα, κι έχω το "θράσος" να απολαμβάνω τις ίδιες χαρές με τους άλλους, τους "πετυχημένους". Εκείνοι, όμως, για να τολμήσουν να έλθουν εδώ, έπρεπε να διαθέτουν δικό τους αμάξι, τετραμελή οικογένεια, μπόλικο χρήμα, ή έστω ένα γκόμενο ή μια δεκαμελή παρέα που να τους λατρεύει...

Σάββατο, 13 Αυγούστου 1994

Νωρίς το πρωί μπήκα σ' ένα πούλμαν και πήγα μονοήμερη εκδρομή στα Γιάννενα. Μ' έπιασε κάποια δυσφορία όταν συνειδητοποίησα ότι ήμουν μόνη ανάμεσα σε καμιά πενηνταριά Αλβανούς εργάτες -*πώς τα κατάφερα έτσι;* Ωστόσο, δεν μου δημιούργησαν κανένα πρόβλημα.

Τα πέρασα θαυμάσια, βολτάροντας πλάι στη λίμνη Παμβώτιδα, ξανά μόνη, ξανά ατάραχη. Πήγα στο Κάστρο, επισκέφθηκα και το Μουσείο Λαϊκής Τέχνης, όπου κυριαρχεί το οθωμανικό στοιχείο, με καμάρες και μιναρέδες. Το μεσημέρι έφαγα γεμιστά σ' ένα υπαίθριο εστιατόριο κοντά στη λίμνη.

Κυριακή, 14 Αυγούστου 1994

Σήμερα επισκέφθηκα τα Τρίκαλα. Ωραία πόλη. Περπάτησα για λίγο πλάι στον Ληθαίο ποταμό, πήγα μέχρι το φρούριο μα ήταν δυστυχώς κλειστό. Κατέληξα στο πάρκο με τα πέτρινα δρομάκια, το μικρό ζωολογικό κήπο, τη γραφική λιμνούλα με την πέτρινη γέφυρα και τους κύκνους. Ήπια την πορτοκαλάδα μου σ' ένα τουριστικό περίπτερο ανάμεσα στα δέντρα, ακούγοντας από τα μεγάφωνα παλιά ροκ τραγούδια, όπως το "The Changeling"...

Δευτέρα, 15 Αυγούστου, 1994

Ημέρα επιστροφής, έγερση κατά τις 6:00 το πρωί. Αφέθηκα να απολαύσω ένα τελευταίο πρόγευμα μαζί με το μεσόκοπο ζευγάρι των ξενοδόχων. Τίποτα το εκπληκτικό αλλά... μοναδικές στιγμές που δεν θα ξαναζήσω ποτέ, με ανθρώπους φιλικούς που δεν θα ξαναδώ ποτέ...

Τρίτη, 23 Αυγούστου 1994

Αναχώρηση με το πλοίο της γραμμής για ***εκδρομή στην Αίγινα,*** μαζί με τη μαμά και τον ανηψιό Γιάννη. Φθάνουμε στη γραφική Σουβάλα, καταλήγουμε στο ξενοδοχείο "Efi" και πιάνουμε ένα ευρύχωρο τρίκλινο δωμάτιο με μεγάλο μπαλκόνι και βεράντες. Αμέσως μετά πηγαίνουμε για μπάνιο στη θάλασσα που είναι πλάι στο λιμάνι και μετά για σουβλάκια σε παραλιακή ταβέρνα.

Το απόγευμα κάναμε βόλτες στην πόλη και φθάσαμε ως το λόφο, κάτω από το εκκλησάκι. Το βράδι καθήσαμε στο μπαλκόνι μαζί με το Γιάννη και απολαύσαμε το βράδι τρώγοντας πίτσα και παγωτό. Το λιμάνι στο βάθος, τα φώτα απέναντι, η πανσέληνος, η γραφική ερημιά μπροστά μας, η σχετική ησυχία, μας ηρεμούν αρκετά...

Τετάρτη, 24 Αυγούστου 1994

Η πρωινή βόλτα στην ακτή μας οδήγησε ν' ανακαλύψουμε μια πανέμορφη παραλία κάπου στο βάθος ενός γκρεμού, όπου φθάνει κανείς κατεβαίνοντας μια μεγάλη, μάλλον επικίνδυνη σκάλα σκαλισμένη στους βράχους. Πιο κάτω ανακαλύψαμε άλλη μια γραφική παραλία, όπου φθάσαμε περνώντας πάνω από τους βράχους.

Λίγο αργότερα έφθασε και ο πατέρας μου και πήγαμε βόλτα στην πόλη. Μπήκαμε σε μια καφετέρια και δοκιμάσαμε το ηλεκτρονικό παιγνίδι "After Burner", που μοιάζει με αεροπλάνο και διαθέτει προσομοιωτή πτήσης. Ύστερα πήγαμε για μπάνιο σε μια ωραία πλαζ με κρυστάλλινα νερά και ξανθή άμμο. Κολυμπήσαμε ως την επόμενη παραλία με τα γραφικά βραχάκια. Δυο-τρία ξαφνικά κύμματα μας ξάφνιασαν. Σε μια στιγμή βρέθηκα μέσα σ' έναν γραφικό ορμίσκο, κάτω από μια ασυνήθιστη βίλλα κυκλικού σχήματος που κρέμεται στα βράχια από πάνω. Αργότερα, βρήκαμε μια μπάλα και παίξαμε λίγο βόλεϋ. Πολύ όμορφα...

Το απόγευμα απολαύσαμε το παγωγό και την κόκα-κόλα μας στο μπαλκόνι με την ωραία θέα. Ύστερα βγήκαμε βόλτα με

σκοπό να φθάσουμε στην εκκλησία στην κορφή του λόφου. Όμως, δεν προχωρήσαμε ως εκεί επειδή ήταν ήδη αργά και όλοι (εκτός από μένα) φοβόνταν.

Πέμπτη, 25 Αυγούστου 1994

Πρωινό στο ξενοδοχείο. Βόλτα μέχρι τους λόφους, στην άκρη της πόλης. Μπάνιο στην ωραία αμμώδη παραλία. Θέλησα να ξαναδοκιμάσω το "After Burner" -ασυνήθιστη εμπειρία για μένα. Νωρίς το απόγευμα, επιστροφή στην Αθήνα. Καλά ήταν...

* * * *

Τετάρτη, 14 Σεπτεμβρίου 1994

Σε μια ακόμη σπασμωδική απόπειρα ν' αναπτύξω την κοινωνική μου ζωή, είπα να περάσω από μια καινούργια εκκλησία πεντακοστιανών στη Γλυφάδα. Πλησίασα, μισάνοιξα δειλά την πόρτα και αντίκρυσα μέσα σειρές καθισμάτων, όπου κάθονταν κάτι γέροι από 70 ετών και πάνω. Νέους είδα ελάχιστους. Παρατήρησα πως όλες οι γυναίκες φορούσαν στο κεφάλι μαντήλι και στριμώγνονταν ένοχα πάνω στη ράχη του καθίσματος με το κεφάλι χαμηλά, σα να κρύβονταν -από τα μάτια του Θεού, ίσως; Μία από αυτές μου έγνεψε να περάσω μέσα. Έκλεισα την πόρτα κι έφυγα βιαστικά. Τόσο αρνητικά φορτισμένη ατμόσφαιρα δεν έχω αισθανθεί πουθενά...

Παρασκευή, 16 Σεπτεμβρίου 1994

Ερωτικό Όνειρο: Μόλις το όνειρό μου γίνεται διαυγές, το μετατρέπω σε άσκηση χαλάρωσης. Σύντομα βρίσκομαι να πετώ πάνω από μια αχανή λευκή θάλασσα μα φοβάμαι να φθάσω στην άκρη του ορίζοντα, εκεί που ο ουρανός συγχέεται με το νερό. Διστάζω και απορώ, καθώς τώρα απέναντί μου υπάρχει ένα βουνό. Πλησιάζω και βλέπω ότι το μέρος θυμίζει το χωριό στην Κεφαλλονιά.

Βγαίνω στο δρόμο, όπου περνά ένα σκουροπράσινο κάμπριο αμάξι. Το σταματώ με νοερή εντολή και κατεβάζω κάτω τον οδηγό. Είναι όμορφος, με κόκκινα μαλλιά, σπαστά ως

τους ώμους. Φορά λεπτά συρμάτινα γυαλιά. Τον ξαπλώνω στο γρασίδι, τον φιλώ στα χείλη, τον χαϊδεύω. Αισθάνομαι ικανοποίηση χαϊδεύοντας το αρμονικό πρόσωπό του, σύντομα ακολουθεί οργασμός...

Κυριακή, 25 Σεπτεμβρίου 1994

Ο γάμος του Γρηγόρη: Ο καλύτερος φίλος των παιδικών μου χρόνων παντρεύεται απόψε. Δεν θα μένει πια στη γειτονιά μας. Στο εξής θα τον βλέπω πολύ σπάνια και δεν θα είναι ο Γρηγόρης που ήξερα.

Στο νου μου έρχονται εικόνες από τα ξέγνοιαστα χρόνια που περάσαμε μαζί, τότε στις δεκαετίες του '70 και '80: Κάποια παιγνίδια κουτσό, στρατιωτάκια, κρυφτό, μονόπολυ, τα μήλα. Οι ζεστές οικογενειακές συναθρήσεις αργότερα, στα χρόνια της εφηβείας. Μαζί με το Γρηγόρη νιώθω ότι φεύγει ένα όμορφο κομμάτι της ζωής μου. Χάνω οριστικά ένα ξέγνοιαστο παρελθόν, βιώνω ένα αγωνιώδες παρόν, περιμένω ένα αμφίβολο μέλλον...

Τίποτα δεν ζει για πάντα: Οτιδήποτε περνά στο παρελθόν, είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ. Μένει μονάχα μια ανάμνηση στο νου των παρατηρητών, η οποία σβήνει ολοένα σαν ένα μακρινό όνειρο, ώσπου όλα χάνονται στη λήθη με το πέρασμα του χρόνου. Αργά ή γρήγορα όλα εκμηδενίζονται: Κακό ή κακό, πόνος ή ευδαιμονία, αποτυχία ή επιτυχία. Όταν πεθάνει ένας άνθρωπος είναι σα να μην υπήρξε ποτέ. Κάποιοι πιθανόν να τον θυμούνται μα ως πότε;

Κανείς και τίποτα δεν ζει για πάντα. Γενιές ολόκληρες κάποτε χάνονται, πανίσχυρες δυναστείες τελικά ξεκληρίζονται -είναι μονάχα θέμα χρόνου. Ολόκληροι πολιτισμοί έχουν εξαληφθεί από το πρόσωπο της γης, πολιτισμοί που κάποτε άκμαζαν σε αχανείς ηπείρους για πολλές χιλιάδες χρόνια, τώρα έχουν γίνει σκόνη στον άνεμο. Αργά ή γρήγορα η γη καταπίνει τα πάντα, όλα “τα μεγάλα και θαυμαστά έργα” του παρελθόντος. Η ίδια η ζωή θα χαθεί από τη γη όταν ο ήλιος αρχίσει να κρυώνει. Κόσμοι υπερεξελιγμένοι μπορεί να έχουν εξαφανιστεί μέσα στο σύμπαν, πολύ πιο σπουδαίοι από τον

γήινο, εξαιτίας απρόβλεπτων ή αναπόφευκτων κοσμικών φαινομένων. Το μόνο που μένει από τους μόχθους, τα άγχη, τις κακίες, τις φιλοδοξίες μας είναι σκόνη στον άνεμο -ίσως ούτε καν αυτό...

Τρίτη, 4 Οκτωβρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι η Σάντρα Άντερσον· οπλισμένοι εχθροί με κυνηγούν μέσα σ' ένα άλσος. Τρέχω να τους ξεφύγω, γυρίζω και τους πυροβολώ με ισχυρό όπλο. Σε μια στιγμή με χάνουν καθώς περνώ σ' ένα περιβόλι. Με αρκετή ευκινησία, πηδώ έναν ψηλό τοίχο και αποφεύγω έτσι κάποια σκυλιά που πλησιάζουν απειλητικά.

Τώρα βρίσκομαι έξω, στο δρόμο. Αναγκάζομαι να πηδήσω πάλι πάνω από ένα φράκτη για να μη με βρουν οι διώκτες μου. Συναντώ δύο σκυλιά που φαίνονται φιλικά και τελικά καταλήγω σε μια ταράτσα, ανεβαίνοντας μια πλαϊνή σκάλα. Εκεί βλέπω ένα ζευγάρι ηλικιωμένων και δυο γυναίκες που κάθονται ήρεμα και κεντούν ένα όμορφο τετράγωνο σχέδιο, όλο λεπτομέρεια και δεξιοτεχνία.

Πέμπτη, 6 Οκτωβρίου 1994

Διαυγές Ερωτικό Όνειρο: Βρίσκω έναν νέο, όμορφο, ημίγυμνο άνδρα με κοντά ξανθά μαλλιά. Τον χαϊδεύω στο στήθος, στο πρόσωπο, τον φιλώ στο στόμα. Υπέροχη αίσθηση, που καταλήγει σε οργασμό.

Αστρική Προβολή: Κατηφορίζω τη Μετεώρων, αναζητώντας συνειδητά την Πέρσα. Την βρίσκω μέσα στο σπίτι της, φορά λευκό φόρεμα. Απλώνω τα χέρια προς το μέρος της και ξεκινώ θεραπεία, προφέροντας τα λόγια: "Με αυτή την ενέργεια σε θεραπεύω από την παχυσαρκία. Απομακρύνω κάθε αρνητικότητα από πάνω σου. Στο εξής, κανένα κακό δεν θα μπορεί να σε βλάψει". *Επαλήθευση: Η Πέρσα δεν θα αδυνατίσει, ωστόσο μετά από λίγους μήνες η ζωή της θ' αλλάξει μ' έναν συνταρακτικά θετικό τρόπο...*

Σάβ., 8 Οκτ. 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βγαίνω έξω, μαζί με τη μαμά. Στο βάθος φαίνεται ένα πανέμορφο αλπικό τοπίο με καταπράσινες πλαγιές, γραφικά σπιτάκια και λιμνούλες στους πρόποδες.

Πετώ προς τα κει, αισθάνομαι πολύ ευχάριστα. Ξαφνικά, όμως, η όρασή μου στενεύει· τώρα είναι σα να κοιτάζω μέσα από μακρύ σωλήνα, διακρίνοντας πέρα στο βάθος μερικά μεγάλα μαύρα αγάλματα. Ύστερα, σκοτάδι.

Διασχίζω το σωλήνα πετώντας σαν πνεύμα· τώρα ίπταμαι πάνω από θεσπέσιους τόπους, τεράστιους κήπους με ωραίες καφετέριες και περίπτερα μέσα στο πράσινο. Υπάρχουν γαλάζιες καρέκλες, μαρμάρινες πλατφόρμες με λευκά σκαλοπάτια και γλυπτά έργα τέχνης. Στο βάθος αριστερά παρατηρώ ένα μεγάλο εντυπωσιακό περίπτερο φτιαγμένο από άσπρο μάρμαρο και αστραφτερά βιτρώ. Θαυμάζω ένα ωραίο σκαλιστό βιτρώ μέσα σε λευκό μάρμαρο με ανθεμωτό σχέδιο. Πετώ ξανά πάνω από το αλπικό τοπίο κι επιστρέφω κοντά στη μητέρα μου. Από εδώ διακρίνεται τώρα, πέρα μακριά, το νέφος της Αθήνας.

Κυριακή, 9 Οκτωβρίου 1994

Γύρω στις 8:20 το πρωί ξεκινάμε με πούλμαν για ***εκδρομή με γκρουπ στην Εύβοια***. Είμαι μαζί με τη μητέρα μου, την Πέρσα και τη Δάφνη. Πρώτη στάση στο γραφικό χωριό Αυλωνάρι, που περιστοιχίζεται από βουνά. Τρώμε τοστ στην

πλατεία του χωριού και περνάμε από το παζάρι.

Κατά το μεσημέρι φθάνουμε στην Κύμη. Η πόλη είναι μεγάλη, όμορφη και γεμάτη πράσινο. Περνάμε ένα εντυπωσιακό ροζ γεφυράκι που συνδέει την κεντρική πλατεία με ένα μαγαζί τουριστικών ειδών και καταλήγουμε στην ωραία εκκλησία της πλατείας. Μια ώρα αργότερα, καταλήγουμε σε μια κοντινή παραλία, όπου απολαμβάνουμε τη βόλτα μας στην ακροθαλασσιά. Καθόμαστε για φαγητό σε μια ταβέρνα πλάι στο κύμα, όμως το φαγητό είναι κάκιστο. Χειρότερη μπριζόλα δεν έχω φάει. “Δεν είναι φαγητό αυτό! Ούτε γουρούνια δεν το τρώνε!” λέει η Δάφνη στο γκαρσόνι κι εκείνος κουνάει το κεφάλι συμφωνώντας.

Το απόγευμα φθάνουμε στα Νερά, όπου υπάρχει μια πηγή με χωνευτικό νερό ανάμεσα στα δέντρα. Καθόμαστε όλοι στη σειρά και γεμίζουμε τα μπουκάλια μας. Εκεί δίπλα υπάρχει ένα ξερό χτιστό ποτάμι και ένα πανέμορφο ξύλινο οίκημα. Αργότερα περνάμε από τη γυναικεία Μονή Μεταμορφώσεως. Το μοναστήρι είναι ωραίο, με ιδιαίτερα φροντισμένο κήπο φτιαγμένο σε κλιμακωτά επίπεδα, και έχει θέα στο Αιγαίο.

Η επιστροφή αποδεικνύεται πολύ κουραστική και πολύωρη, με μια στάση για καφέ στην Αμάρυνθο. Φθάνουμε στην Αθήνα κατά τις 10:00 το βράδι. Καλά πέρασα, όμως αισθάνομαι εξουθενωμένη...

Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου 1994

Αποφασισμένη να ξεφύγω από την αφύσικη ακινησία της ζωής μου, από τις αρχές Σεπτέμβρη έχω γραφτεί σ' ένα κοντινό γυμναστήριο μαζί με τη φίλη μου τη Μάντυ. Πηγαίνουμε εκεί τρεις φορές τη βδομάδα και κάνουμε bodybuilding και aerobics.

Έχουμε ήδη γνωριστεί μ' ένα καλό και όμορφο παιδί, το Δημήτρη Παπαγιάννη, ο οποίος ήλθε και μου μίλησε αφού με αναγνώρισε ως παλιά συμμαθήτρια από το δημοτικό. Κάνουμε καλή παρέα, συζητάμε ευχάριστα, μου αρέσει. Του το δείχνω σε κάθε ευκαιρία, του έχω δώσει και το τηλέφωνό μου. Αυτός, όμως, εκφράζει κατάφορο ενδιαφέρον για τη Μάντυ, η οποία -σημειωτέον- τά 'χει με άλλον και δεν πολυγουστάρει το

Δημήτρη. Εκείνος όμως επιμένει, χρησιμοποιώντας εμένα σαν σημείο επαφής με τη Μάντυ. Στις προάλλες, ενώ κάναμε βάρη, δεν δίστασε να μου ομολογήσει ότι ήλθε και μου μίλησε μόνο και μόνο για να μπορέσει να πλησιάσει τη φιλενάδα μου.

Εγώ, πάντως, είτε επειδή ελπίζω πως ο Δημήτρης θα απογοητευθεί, είτε επειδή φαντάζομαι ότι κάποτε θα εκτιμήσει και τα δικά μου προσόντα, παίζω αυτό το παιγνίδι και προσπαθώ να τους φέρνω κοντά! Κανονίζω ακόμη και φιλικές συναντήσεις, όπου παρευρίσκονται η Μάντυ, ο Δημήτρης, εγώ, ενίοτε και η αδελφή μου, η οποία έρχεται και αυτή στο ίδιο γυμναστήριο.

Παράλληλα έχει αρχίσει να μου αρέσει κι ένα άλλο παιδί, ο Τάσος ο γυμναστής: Είναι 30 χρονών, καστανόξανθος, όχι πολύ ψηλός αλλά γλυκός, αισθησιακός, δάσκαλος του αερόμπικ. Τον φλερτάρω συστηματικά κατά τη διάρκεια του μαθήματος, όπως κάνουν όλες στην τάξη – προπάντων οι στερημένες-από-σεξ-παντρεμένες, οι οποίες τον περικυκλώνουν επιδεικτικά σε κάθε μάθημα και δεν αφήνουν καμία ανύπαντρη να πλησιάσει. Ο Τάσος χαμογελά και ψιλοφλερτάρει με όλες, μοιράζοντας αφοιδώς ελπίδες. Εννοείται ότι η τάξη του είναι πάντα ασφυκτικά γεμάτη...

Κυριακή, 16 Οκτωβρίου 1994

Αστρική Προβολή: Εγώ και η Περσεφόνη πέφτουμε για ύπνο, μέσα σ' ένα παλιό σπίτι. Μια γλυκιά μουσική έρχεται από μουσικό κουτί και με υπνωτίζει· είναι σα να πέφτω μέσα σε τάφο. Κάπου στο βάθος διακρίνω ένα φως, όπως και στο παράθυρο μπροστά. Η μελωδία λειτουργεί σε επτά στάδια· στο έβδομο πέφτω σε ύπνωση. Επανέρχομαι όμως στο όνειρο και προσπαθώ να κλείσω το παράθυρο με ψυχοκίνηση. Τα καταφέρνω, ωστόσο τα φύλλα ξανανοίγουν. Επαναλαμβάνω την ψυχοκίνηση, όμως τώρα δεν μπορώ να κλείσω καλά το παράθυρο. Η Περσεφόνη είναι εκεί και παρακολουθεί, ενώ μια γυναίκα θέλει να μπει μέσα στο δωμάτιο. Πάω και κλείνω τα παραθυρόφυλλα με τα χέρια μου, όμως η γυναίκα προφταίνει και περνά μέσα. Φαίνεται σαν γερασμένη, τη φοβάμαι και τη

σπρώχνω έξω. Ξυπνώ ταραγμένη. Η ώρα είναι 4:30 τα ξημερώματα.

Επαλήθευση: Το ίδιο βράδι, η Περσεφόνη τρόμαζε στον ύπνο της από το παράθυρο της κάμαράς της που άνοιγε από τον αέρα. Την πρώτη φορά που ξύπνησε, δεν πήγε να το κλείσει. Φοβόταν πως κάποιος προσπαθούσε να εισβάλει στο σπίτι της. Την δεύτερη φορά που ξύπνησε, σηκώθηκε και το έκλεισε. Η ώρα ήταν περίπου 4:30.

Υ β ό ν ν η

Τα χέρια μας ενώνονται
μέσα στο εξωκοσμικό όνειρο
που βλέπουμε και οι δυο μας.
Τα πάντα αιωρούνται μαζί μας,
βαρύτητα δεν υπάρχει.

Χιλιάδες χρώματα ιριδίζουν
πάνω σε φασματικούς καθρέφτες.
Δεν μπορώ να δω το πρόσωπό σου,
είναι κρυμμένο πίσω από πυκνή άχλη.
Είσαι ολόκληρη διάφανη, σα νερό.

Μοιάζεις σα να ήλθες από μια άλλη,
εξώκοσμη διάσταση.
Μιλάς αλλά δεν μπορώ
να ξεχωρίσω τις συλλαβές,
που πνίγονται στον πηχτό αέρα.

Ξαφνικά οδεύεις σε μια φωτεινή σήραγγα.
Φοβάμαι, προσπαθώ να σε εμποδίσω.
“Μην πας εκεί!” φωνάζω -μα το φως σε διαλύει.
“Μη φοβάσαι”, μου απαντάς νοερά.
Αγγίζω το φως, εξαφανίζεται σαν απατηλό όραμα.

Δεν σε ακούω, ούτε σε βλέπω πια.
Η σήραγγα εξαϋλώνεται, είμαι μόνη.
Μια απαλή φωνή μου ψυθιρίζει
ότι εξακολουθείς να υπάρχεις,
κάπου αλλού, σ' ένα μακρινό άλλοτε.

Πασχίζω να γυρίσω στον κόσμο,
μα είμαι βυθισμένη σε τέλμα,
αδυνατώ να ξεφύγω.
Ουρλιάζω μα δεν ακούγεται η φωνή μου,
αγωνιώ, απελπίζομαι....

Ένα ωχρό φως αργογεμίζει
δειλά το σκοτεινό χώρο.
Ξεπροβάλλεις μέσα από εκεί,
μοιάζεις με αερικό.
Ποιά είσαι;

Μου σφίγγεις τα χέρια και είσαι όλη
μια βουβή ικεσία.
Κάτι έχει απομυζήσει όλη σου την ενέργεια.
Ο ουρανός συννεφιασμένος
βαραίνει πάνω μας απειλητικά.
Είσαι γοργή σαν αστραπή, που
σχίζει τον ουρανό στα δυο.

Ο χώρος γύρω μας ξεθωριάζει χάνεται.
Δεν σε νιώθω πια δίπλα μου,
δεν ξέρω αν ήσουν ποτέ...

(παράξενο ποίημα που έγραψε για μένα η Πέρσα, αφού της εξήγησα την ανωτέρω ονειρική επαφή που είχαμε οι δυο μας)

* * * *

Τρίτη, 25 Οκτωβρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάνω διακοπές μόνη, σ' ένα πέτρινο σπίτι με βεράντα επίσης πέτρινη. Στα δεξιά διακρίνεται μια εξωτερική σκάλα που οδηγεί μάλλον στην ταράτσα. Τώρα βρίσκομαι μέσα στο μεγάλο πράσινο κήπο και συνομιλώ μ' έναν όμορφο εύπορο άνδρα με στρογγυλεμένα μαλλιά που του φτάνουν μέχρι τους ώμους. Τον φιλώ μα η επαφή χάνεται γρήγορα, ενώ το πρόσωπό του γερνά ξαφνικά...

Ψυχική Εμπειρία: Με νοερή εντολή, επιθυμώ να πάω εκεί που βρίσκεται ο θείος μου ο Γιώργος, που πέθανε το Δεκέμβρη του '92. Σύντομα βρίσκομαι να διασχίζω έναν σκοτεινό δρόμο. Είμαι μόνη και ανησυχώ. Ύστερα όμως βλέπω έναν ανηφορικό φωτεινό δρόμο που καταλήγει σε λαμπρό φως. Αυθόρμητα κατευθύνομαι προς τα κει...

Παρασκευή, 9 Δεκεμβρίου 1994

Ψυχική Εμπειρία: Μετατρέπω ένα διαυγές όνειρο σε άσκηση διαλογισμού. Βλέπω ένα μαύρο άστρο που ακτινοβολεί λευκό φως στο άπειρο. Φόβος με ξυπνά εσπευσμένα. Ακολουθεί δεύτερη άσκηση διαλογισμού, νιώθω ότι πέφτω σε μια λευκή περιστρεφόμενη δίνη. Δεν είναι άδεια, κάτι υπάρχει εκεί μέσα. Πέφτω βαθιά, σα να σβήνω. Νιώθω την καρδιά μου να σταματά. Ξυπνώ βιαστικά.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα χωριό, ίσως στα Ιωάννινα, μαζί με τους γονείς μου. Θέλω να φύγω μα δεν βρίσκουμε λεωφορείο στις 2:00 το μεσημέρι. Δεν υπάρχει ούτε κρεβάτι να ξαπλώσουμε. Δυσανασχετώ...

Επαλήθευση: Η Ελένη Ρούσσου, συνάδελφος στη δουλειά, ονειρεύτηκε απόψε ότι βρισκόταν στα Ιωάννινα με το μπαμπά της. Ήθελε να φύγει αλλά δεν μπορούσε. "Αυτές οι δύο είναι τρελές! Βλέπουν τα ίδια όνειρα!" σχολίασε αμέσως η πικρόχολη συνάδελφος Νικολέτα.

Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου 1994

Σήμερα ολοκληρώνεται ο τέταρτος τόμος της σειράς εικονογραφημένων χειρογράφων μου ***"Sandra Anderson:***

Astral Fantasy”, ο οποίος περιέχει μόλις τρεις ιστορίες: *The Evil Within – Realms of Darkness – Never Forgotten You*.

Οι κυριώτερες *επαφές* που προκύπτουν είναι οι παρακάτω:

Ιστορία 1η: Η Σάντρα, γεμάτη έγνοιες, αντικρύζει ένα αλλόκοτο ηλιοβασίλεμα μπροστά στη θάλασσα. Δυο μέρες αργότερα, εγώ και ο Γιώργος αντικρύζουμε το ηλιοβασίλεμα μπροστά στη θάλασσα κι εγώ δεν είμαι καθόλου ξέγνοιαστη.

Ιστορία 1η: Η Σάντρα αγκαλιάζει τον σύντροφό της από πίσω, έχω ζωγραφίσει και σχετική εικόνα. Την επόμενη μέρα, ενώ περπατώ στην Αθήνα, μια γυναίκα αγκαλιάζει στο δρόμο, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, έναν νεαρό που μοιάζει στον ήρωα.

Ιστορία 1η: Το “Πλοίο της Μοίρας” εκρήγνυται άδειο. Το ίδιο βράδι, βόμβα εκρήγνυται μέσα στο σπίτι του αφεντικού μου, του κυρίου Γρυπάρη. Το σπίτι ήταν άδειο.

Ιστορία 2η: Ένα τέρας πέφτει πάνω σε αμάξι, το οποίο με τη σειρά του καταπλακώνει έναν άνθρωπο. Την επόμενη μέρα, ένα τρελαμένο λεωφορείο πλακώνει και σκοτώνει έξι ανθρώπους που περίμεναν σε μια στάση στο τέρμα Ακαδημίας, κοντά στη δουλειά μου.
Ιστορία 3η: Η Σάντρα υφίσταται σύγκρουση με το αστρόπλοιό της. Την ίδια νύχτα παρακολουθώ την τηλεταινία "Plain Crush", όπου ένα αεροπλάνο υφίσταται σύγκρουση "via radio transmission", όπως ακριβώς στην περίπτωση της Σάντρας.

Δευτέρα, 19 Δεκεμβρίου 1994

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια ομάδα υπερηρώων, αποτελούμενη από έναν άνδρα γιαπωνέζο και δυο γυναίκες καυκάσιου τύπου, ταξιδεύουν με ένα ιπτάμενο όχημα. Κάποια στιγμή περνούν μέσα σ' έναν τεράστιο, καταπράσινο κήπο και φθάνουν στο άνδρο ενός πάμπλουτου κακού γέρου. Όμως, μερικοί πονηροί φρουροί ξεγελούν τις γυναίκες και τις στέλνουν σε λάθος κατεύθυνση. Το όχημα περνά από ένα χώρο όπου γίνεται ηλεκτρονική αναγνώριση· πολύχρωμοι κεραυνοί το περιλούζουν στο σκοτάδι. Το θέαμα είναι εκθαμβωτικό. Εντέλει, οι τρεις ήρωες καταφέρνουν να εντοπίσουν πού ακριβώς είναι κρυμμένος ο γέρος. Εκείνος απορεί πώς μπόρεσαν να φθάσουν ως εκεί...

Μια άλλη πραγματικότητα – απλά παρατηρώντας το ηλιοβασίλεμα: Ο ήλιος πλέκει χρυσές δαντέλες γύρω από τα αχνά σύννεφα. Ασημοπλαισιωμένα αιθέρια νησιά αιωρούνται απαλά στη γκριζογάλανη εναέρια θάλασσα. Πορφυρά όρη και κορφές μυστηριακών δέντρων γνέφουν λαμπερά στον ορίζοντα.
Οι μαγικοί κόσμοι που ζητάς βρίσκονται εδώ.
Μάθε να τους βλέπεις.